

Dokument nr. 15:9

(2013–2014)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 1201 – 1274

9. – 30. september 2014

Innhold

Spørsmål	Side
1201. Fra stortingsrepresentant Anders B. Werp, vedr. arealbehovet for beredskapssenteret, besvart av justis- og beredskapsministeren	13
1202. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. selskapsrapportering, besvart av finansministeren	14
1203. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. at grågåås utgjør et stort problem for mange bønder i store deler av landet, besvart av klima- og miljøministeren	14
1204. Fra stortingsrepresentant Ingvild Kjerkol, vedr. kompetanse til å kjøre på vintervei, besvart av samferdselsministeren	15
1205. Fra stortingsrepresentant Ingvild Kjerkol, vedr. infrastrukturtiltak i Namdalen, besvart av samferdselsministeren	16
1206. Fra stortingsrepresentant Ingrid Heggø, vedr. reguleringane av eigarskap i havbruksnæringa, besvart av fiskeriministeren	17
1207. Fra stortingsrepresentant Tone Merete Sønsterud, vedr. at svenske jernbanemyndigheter vil droppe Kongsvinger som stoppested, besvart av samferdselsministeren	18
1208. Fra stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal, vedr. rettar for personar med utviklingshemming, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	18
1209. Fra stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen, vedr. felles varslingsmekanisme om helsepersonell som begår alvorlige overtramp, besvart av helse- og omsorgsministeren	19
1210. Fra stortingsrepresentant Helge Orten, vedr. postloven, besvart av samferdselsministeren	20
1211. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. moms for idrettsanlegg, besvart av kulturministeren	20
1212. Fra stortingsrepresentant Ola Elvestuen, vedr. dumping av gruveavfall i Repparfjorden, besvart av klima- og miljøministeren	21
1213. Fra stortingsrepresentant Sveinung Rotevatn, vedr. norsk miljøpolitikk, besvart av klima- og miljøministeren	22
1214. Fra stortingsrepresentant Sveinung Rotevatn, vedr. ferjedrift E39, besvart av samferdselsministeren	23
1215. Fra stortingsrepresentant Helga Pedersen, vedr. fylkeskommunene, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	23
1216. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. ressurser til barnehusene, besvart av justis- og beredskapsministeren	24
1217. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. rett til tjenestepensjon for fosterbarn, besvart av finansministeren	25
1218. Fra stortingsrepresentant Kjersti Toppe, vedr. rekruttering av helsepersonell, besvart av helse- og omsorgsministeren	26
1219. Fra stortingsrepresentant Kjersti Toppe, vedr. utbygging av dagaktivitetsplasser for personer, besvart av helse- og omsorgsministeren	27
1220. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. gjeldsordning, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	28
1221. Fra stortingsrepresentant Hadia Tajik, vedr. redningstjenesten, besvart av justis- og beredskapsministeren	29

	Side
1222. Fra stortingsrepresentant Terje Breivik, vedr. barn av foreldre som har alvorlig rusproblem, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	29
1223. Fra stortingsrepresentant Pål Farstad, vedr. UNWTO, FNs turistorganisasjon, besvart av næringsministeren	31
1224. Fra stortingsrepresentant Odd Omland, vedr. Sørlandsutvalget, besvart av næringsministeren	32
1225. Fra stortingsrepresentant Ruth Grung, vedr. musikkterapi, besvart av helse- og omsorgsministeren	33
1226. Fra stortingsrepresentant Ruth Grung, vedr. utdanningskapasiteten i musikkterapi, besvart av kunnskapsministeren	34
1227. Fra stortingsrepresentant Lise Christoffersen, vedr. IFO og foreldrebetaling, besvart av finansministeren	35
1228. Fra stortingsrepresentant Helga Pedersen, vedr. renholdet i Forsvarsbygg på anbud, besvart av forsvarsministeren	36
1229. Fra stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen, vedr. Nasjonal behandlingstjeneste for transseksualisme, besvart av helse- og omsorgsministeren	38
1230. Fra stortingsrepresentant Hårek Elvenes, vedr. hjemvendte Syria-farere, besvart av justis- og beredskapsministeren	39
1231. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. fagskoleutdanning, besvart av kunnskapsministeren	39
1232. Fra stortingsrepresentant Sveinung Rotevatn, vedr. støtte til Iran, besvart av utenriksministeren	40
1233. Fra stortingsrepresentant Sveinung Rotevatn, vedr. opplæring av elever, besvart av kunnskapsministeren	41
1234. Fra stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen, vedr. «fritt behandlingsvalg», besvart av helse- og omsorgsministeren	42
1235. Fra stortingsrepresentant Terje Aasland, vedr. motorferdsel i utmark, besvart av klima- og miljøministeren	42
1236. Fra stortingsrepresentant Kirsti Bergstø, vedr. gruvedeponi i Repparfjorden, besvart av fiskeriministeren	43
1237. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. totalkostnaden ved 0 % til vedtatte bompengeprosjekter, besvart av samferdselsministeren	44
1238. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. kostnader til meglere og andre tilretteleggere for emisjon i Entra, besvart av næringsministeren	44
1239. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. pleiepengeordningen, besvart av arbeids- og sosialministeren	45
1240. Fra stortingsrepresentant Ketil Kjenseth, vedr. helseforetakene og innkjøp, besvart av helse- og omsorgsministeren	46
1241. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. vertskommuner for statlige asylmottak med tilrettelagt avdeling, besvart av justis- og beredskapsministeren	47
1242. Fra stortingsrepresentant Helga Pedersen, vedr. skatteinnkreving, besvart av finansministeren	48
1243. Fra stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal, vedr. nenedleggelse av Bufetat, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	49
1244. Fra stortingsrepresentant Kjersti Toppe, vedr. kommunalt rusarbeid i Bergen kommune, besvart av helse- og omsorgsministeren	50
1245. Fra stortingsrepresentant Kjersti Toppe, vedr. vikarleger i den kommunale legevaktstjenesten, besvart av helse- og omsorgsministeren	51
1246. Fra stortingsrepresentant Torstein Tvedt Solberg, vedr. permitteringsregelverket, besvart av arbeids- og sosialministeren	53
1247. Fra stortingsrepresentant Ingrid Heggø, vedr. asylmottak, besvart av justis- og beredskapsministeren	54
1248. Fra stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad, vedr. epilepsi, besvart av helse- og omsorgsministeren	54

	Side
1249. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. oppgåvefordeling, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	55
1250. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. retningslinjer for forsvarlig utlånspraksis for bankenes boliglån, besvart av finansministeren	56
1251. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. parkeringsplasser tilrettelagt for forflytningshemmede for biler med heis, besvart av samferdselsministeren	56
1252. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. oppstartspengene til arkivsatsing på Tynset og arkivutdanningen, besvart av justis- og beredskapsministeren	57
1253. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. kvoteflykninger, besvart av kulturministeren	58
1254. Fra stortingsrepresentant Eirik Sivertsen, vedr. asylsøkere, besvart av justis- og beredskapsministeren	59
1255. Fra stortingsrepresentant Ketil Kjenseth, vedr. telemedisin, besvart av helse- og omsorgsministeren	59
1256. Fra stortingsrepresentant Jenny Klinge, vedr. soningskøene i 2014, besvart av justis- og beredskapsministeren	61
1257. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. konvertitter, besvart av justis- og beredskapsministeren	61
1258. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. skiltpraktisering i ulike fylker, besvart av samferdselsministeren	62
1259. Fra stortingsrepresentant Hårek Elvenes, vedr. utvidelsen av skoleringspakken til de kommunale kriseteamene, besvart av helse- og omsorgsministeren	62
1260. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. lakseoppdrettsnæringen, besvart av fiskeriministeren	63
1261. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. kommunesammenslåinger, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	64
1262. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. asylbarnfamilier, besvart av justis- og beredskapsministeren	64
1263. Fra stortingsrepresentant Helga Pedersen, vedr. renhold i Forsvaret, besvart av forsvarsministeren	65
1264. Fra stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen, vedr. radiologitilbudet i Kongsbergområde, besvart av helse- og omsorgsministeren	65
1265. Fra stortingsrepresentant Sonja Mandt, vedr. endringer i barnevernloven, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	66
1266. Fra stortingsrepresentant Martin Henriksen, vedr. OL 2022, besvart av kulturministeren	67
1267. Fra stortingsrepresentant Hadia Tajik, vedr. redningsdirektør, besvart av justis- og beredskapsministeren	68
1268. Fra stortingsrepresentant Helga Pedersen, vedr. innstrammingsseffekt på innvandringen til Norge, besvart av justis- og beredskapsministeren	69
1269. Fra stortingsrepresentant Abid Q. Raja, vedr. trafikksikkerheten på E39 i Nulandsbakken i Flekkefjord kommune, besvart av samferdselsministeren	69
1270. Fra stortingsrepresentant Abid Q. Raja, vedr. utnytte kapasiteten på jernbanen vest for Oslo, besvart av samferdselsministeren	70
1271. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. utvikling av biogass i Norge, besvart av landbruks- og matministeren	71
1272. Fra stortingsrepresentant Terje Breivik, vedr. månedskort for bedrifter, besvart av samferdselsministeren	71
1273. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. friskoler, besvart av kunnskapsministeren	72
1274. Fra stortingsrepresentant Ketil Kjenseth, vedr. MR-undersøkelser ved Rikshospitalet, besvart av helse- og omsorgsministeren	72

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (1201 - 1274) for sesjonen 2013-2014.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre
MDG Miljøpartiet De Grønne*

Andersen, Karin (SV)	1252, 1253, 1261, 1262
Bergstø, Kirsti (SV)	1236
Bjørdal, Fredric Holen (A)	1208, 1243
Bollestad, Olaug V. (KrF)	1248
Breivik, Terje (V)	1222, 1272
Christoffersen, Lise (A)	1227
Elvenes, Hårek (H)	1230, 1259
Elvestuen, Ola (V)	1212
Farstad, Pål (V)	1223
Grande, Trine Skei (V)	1241, 1273
Grung, Ruth (A)	1225, 1226
Heggø, Ingrid (A)	1206, 1247
Henriksen, Martin (A)	1266
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	1203, 1231, 1250, 1258, 1271
Kjenseth, Ketil (V)	1240, 1255, 1274
Kjerkol, Ingvild (A)	1204, 1205
Klinge, Jenny (Sp)	1256
Mandt, Sonja (A)	1265
Micaelsen, Torgeir (A)	1209, 1229, 1234, 1264
Omland, Odd (A)	1224
Orten, Helge (H)	1210
Pedersen, Helga (A)	1215, 1228, 1242, 1263, 1268
Pollestad, Geir (Sp)	1237, 1238, 1260
Raja, Abid Q. (V)	1269, 1270
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	1216, 1217, 1220, 1239, 1257
Rotevatn, Sveinung (V)	1213, 1214, 1232, 1233
Sivertsen, Eirik (A)	1254
Skjelstad, André N. (V)	1249, 1251
Solberg, Torstein Tvedt (A)	1246
Syversen, Hans Olav (KrF)	1202, 1211
Sønsterud, Tone Merete (A)	1207
Tajik, Hadia (A)	1221, 1267
Toppe, Kjersti (Sp)	1218, 1219, 1244, 1245
Werp, Anders B. (H)	1201
Aasland, Terje (A)	1235

Dokument nr. 15:9

(2013-2014)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 1201

Innlevert 9. september 2014 av stortingsrepresentant Anders B. Werp

Besvart 18. september 2014 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Medfører det riktighet at Justisdepartementet ble informert i mars/april 2013 om at arealbehovet for beredskapssenteret økte fra 18 600 til 34 000 m²?»

BEGRUNNELSE:

I fagtidsskriftet Politi Forum 2/2014 omhandles politiets planlagte beredskapssenter på Alnabru. I artikkelen omhandles også en økning av arealbehovet for det nye beredskapssenteret fra 18 600 til 34 000 m². I artikkelen står det at: «Justisdepartementet ble deretter orientert i mars/april i fjor [2013]».

Svar:

Spørsmålet dreier seg om forhold før min tid som statsråd, men departementet opplyser følgende:

Justis- og beredskapsdepartementet (JD) ble i mars 2013 informert av Politidirektoratet (POD) om at det ikke var sannsynlig at et beredskapssenter med de ønskede funksjonene kunne la seg realisere innenfor den angitte rammen på 18 600 kvm BTA. Den foreløpige rom- og funksjonsanalysen viste et betydelig større arealbehov, som med gitte forutsetninger som det var usikkerhet knyttet til ble anslått til om lag 30 000 kvm BTA.

POD oversendte i oktober 2013 formelt forslag til byggeprogram, med anbefalt bruttoareal på om lag 34 000 kvm BTA, basert på utarbeidet rom- og funksjonsanalyse.

SPØRSMÅL NR. 1202**Innlevert 9. september 2014 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 16. september 2014 av finansminister Siv Jensen****Spørsmål:**

«I 2006 vedtok Storbritannia en lov som krever at selskaper oppgir alle datterselskaper, også i skatteparadiser, ifølge Vårt Land. Tre forskere fulgte de 100 største selskapene på London-børsen og hvordan de endret sin bruk av skatteparadiser da organisasjonen ActionAid truet med å offentliggjøre hvilke selskaper som ikke oppga selskaper i skatteparadiser. Året etter økte skattebetalingen fra selskapene med 3,7 pst., ifølge rapporten.

Vil finansministeren foreslå en liknende regel i Norge?»

Svar:

Stortinget vedtok 10. desember nye lovregler som innebærer at nærmere angitte foretak utarbeide og offentliggjøre en årlig rapport om sin virksomhet på land- og prosjektnivå, jf. regnskapsloven §§ 3-3d, 3-5 og 8-2 og verdipapirhandelloven §§ 5-5a, 5-12 og 5-13. Lovvedtaket var i samsvar med Finansdepartementets forslag i Prop. 1 LS (2013-2014) kap. 20. Flertallet i Stortingets finanskomite ba ved behandlingen av forslaget regjeringen om å «sikre at det i regelverket om land-for-land rapportering innarbeides mål om å synliggjøre uønsket skattetilpasning», jf. Innst. 4 L (2013-2014) kap 30.2.

Finansdepartementet fastsatte 20. desember 2013 forskrift med utfyllende LLR-krav. I tillegg til kravet etter lovreglene om informasjon om rapporteringspliktiges betalinger til myndigheter, skal rapporteringspliktige etter forskriften blant annet gi en oversikt over datterselskaper og hvor disse er hjemmehørende, om antall ansatte i det enkelte datterselskap og om hvert enkelt datterselskaps rentekostnad til andre foretak i samme konsern som er hjemmehørende i andre jurisdiksjoner enn datterselskapet. Lovreglene og forskriften trådte i kraft 1. januar 2014. Dette innebærer at det, for de foretak som er omfattet av LLR-reglene, allerede er krav om å gi en oversikt over sine datterselskap.

I Prop. 1 LS (2013-2014) opplyste Finansdepartementet at departementet tar sikte på å evaluere LLR-regelverket etter tre år, slik at norske erfaringer og posisjoner eventuelt kan spilles inn overfor EU-kommisjonen i forbindelse med deres evaluering av LLR-regelverket. Departementet vil ta nærmere stilling til hvilke vurderingstema som bør inngå i den varslede evalueringen. Jeg anser at det som ledd i evalueringen er aktuelt å vurdere en mulig utvidelse av rapporteringskravene til også å gjelde andre foretak enn de som nå er omfattet av krav om land-for-land-rapportering.

SPØRSMÅL NR. 1203**Innlevert 9. september 2014 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 16. september 2014 av klima- og miljøminister Tine Sundtoft****Spørsmål:**

«I Prop 164 S (2012-2013) – Jordbruksoppgjør 2013, står det at miljøforvaltningen, i samarbeid med landbruksforvaltningen, vil revidere nasjonal forvaltningsplan for gås.

Når vil denne revideringen ferdigstilles?»

BEGRUNNELSE:

Antall grågås har nesten doblet seg siden 1990-tallet, og beiteskader av grågås utgjør et stort problem for mange bønder i store deler av landet.

Svar:

Jeg viser til tidligere svar der det fremkommer at Handlingsplan for forvaltning av gjess omfatter alle de syv aktuelle arter gjess, og adresserer relevante problemstillinger for den enkelte art. En av konklusjonene i handlingsplanen var at konkrete tiltak for å forebygge skade eller reforedele gjessenes arealbruk for å redusere omfang av skader, best kunne løses gjennom lokale forvaltningsplaner. I etterkant av 1996-planen er det derfor utviklet et stort antall lokale forvaltningsplaner.

Jeg er opptatt av at forvaltningen av gjess best løses på lokalt/regionalt nivå, og at oppfølgingen skjer gjennom å se nærmere på utvikling og oppfølging av de lokale/regionale planene. Jeg vil derfor be Miljødi-

rektoratet foreta en statusgjennomgang av disse planene. Som det fremgår av mitt forrige svar vil jeg på bakgrunn av denne gjennomgangen vurdere behovet for en ny samlet oppdatering av status for gjess i Norge.

SPØRSMÅL NR. 1204

Innlevert 10. september 2014 av stortingsrepresentant Ingvild Kjerkol

Besvart 22. september 2014 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Kan statsråden gjøre rede for status i dette arbeidet og beskrive hvilke endringer i regelverket som vil komme for å kunne sette krav til førerens kompetanse for å kjøre på vintervei og gjøre bruk av riktig utstyr for vinterføre?»

BEGRUNNELSE:

Fører kort i klasse CE i Norge har spesielle kompetansekrav. Statssekretær Bård Hoksrud har i media uttalt at regjeringen vil innføre krav om en type vinterføre kort for utenlandske sjåfører.

Svar:

Trygghet på våre veier er svært viktig for regjeringen. Med krevende klimatiske og topografiske forhold kan norske veier være svært utfordrende for en del sjåførene. Vi har de senere årene sett stadige tilfeller av vogntog som kjører seg fast på krevende vinterføre. Dette gir særlige utfordringer mht. både fremkommelighet og trafikksikkerhet, og det er derfor påkrevet med tiltak som løser disse problemene. God føreropplæring er en viktig del av trafikksikkerhetsarbeidet, men samtidig har vi stadig økende antall sjåfører med førerrettigheter fra andre land. Det er derfor viktig at vi også jobber internasjonalt i vårt arbeid med trafikksikkerhet.

Regjeringen har allerede iverksatt flere tiltak. I tillegg til at omfanget av kontroller allerede er økt betydelig og skjerpede utstyrskrav er og vil bli innført, ser vi også nærmere på kravene til kompetanse hos tungbilførerene. Det er grunn til å tro at manglende kompetanse til å føre tunge kjøretøy på krevende norsk vinterføre i mange tilfeller er årsaken til at vogntog kjører seg fast. I den obligatoriske delen av opplæringen for norske tungbilkandidater inngår kjøring under vanskelige vær- og føreforhold og opplæring i bruk av riktig utstyr for slik kjøring. Det samme

gjelder dessverre ikke i tungbilopplæringen i en del andre land. Sett fra vår side er det derfor ønskelig med særlige kompetansekrav også for utenlandske sjåfører som skal trafikkere norske veier under vanskelige vær- og føreforhold. Denne problemstillingen tok jeg opp med daværende transportkommisær Kallas på et møte i mars i år. Han uttrykte forståelse for problemstillingen, men fremhevet også at det er en forutsetning at eventuelle slike krav må vurderes opp mot rammene i EØS-regelverket.

Fører kortdirektivet (direktiv 2006/126/EU) som Norge er bundet av gjennom EØS-avtalen, forutsetter at fører kort fra et EU/EØS land skal kunne anvendes for kjøring også i andre land. I lys av de utfordringer vi har sett med utenlandske sjåfører på norske vinterveier har jeg blant annet bedt Vegdirektoratet om å gjøre en vurdering av handlingsrommet innenfor EØS-avtalen på dette området.

Vi jobber også mot EU systemet for å finne rom for å gjøre eventuelle endringer i lovverket. For å kunne virke som yrkessjåfør på vogntog i europeiske land, er det fra 2009, i tillegg til kravet til fører kort, krav om yrkessjåførutdanning i form av grunn- og etterutdanning (direktiv 2003/59/EU). EU-kommisjonen arbeider for tiden med en revisjon av dette regelverket. Med henvisning til våre spesielle utfordringer på vegnettet vinterstid, har Norge i forbindelse med nevnte revisjonsarbeid tatt til orde for å innføre en egen modul i yrkessjåførutdanningen om kjøring under vanskelige vær- og føreforhold og riktig bruk av utstyr for kjøring under slike forhold, for eksempel knyttet til bruk av kjetting. Like før sommeren fikk jeg oversendt fra Vegdirektoratet et forslag til innholdet i en slik opplæringsmodul. Dette vil fra norsk side, og om mulig også i samarbeid med andre aktuelle land, bli sendt EU-kommisjonen som et innspill i den pågående revisjonen av yrkessjåførregelverket.

Jeg opplever det er en god dialog med andre land som har disse utfordringene.

SPØRSMÅL NR. 1205**Innlevert 10. september 2014 av stortingsrepresentant Ingvild Kjerkol****Besvart 19. september 2014 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Stortingsflertallet i vår ba regjeringen vurdere om kompensasjonsordningen gjennom infrastrukturtiltak også skulle gjelde tilstøtende geografiske områder som Namdalen, som også rammes av endringene i EUs regelverk.

Hvorfor har ikke regjeringen lagt fram kompenserende infrastrukturtiltak til Namdalen?»

BEGRUNNELSE:

Onsdag 3.9 la regjeringen fram sin kompensasjon til Nord-Norge for endringen i EU sitt regelverk for regional støtte. Regjeringen bevilger midler til asfalt og dekkelegging på riks og fylkesvegnettet og til enkeltprosjekter for bruer og flaskehalsen i Nord-Norge. Regjeringen legger ikke fram noen kompensasjon til Namdalen som også rammes av endringen i EUs regelverk.

Svar:

Regjeringen har foreslått ulike tiltak for å kompensere kommunene som blir berørt av sektorunntakene i arbeidsgiveravgiften. Regjeringens forslag til kompenserende infrastrukturtiltak er ikke rettet direkte mot den enkelte kommune som er berørt av endringen i arbeidsgiveravgiften. I Nord-Norge er det

mange kommuner som blir berørt av endringen uten at det er foreslått konkrete infrastrukturtiltak i den enkelte kommune.

Opp mot 80 pst. av den samlede provenyvirkingen av omleggingen av ordningen med differensiert arbeidsgiveravgift er anslått å bli belastet arbeidsgivere i Nord-Norge. Regjeringen har derfor valgt å prioritere infrastrukturtiltak i Nord-Norge hvor virkningen av endringen er størst. Ved vurdering av tiltakene er det lagt vekt på tiltak som har effekt for næringsrettet transport.

I tillegg vil reglene for bagatellmessig støtte (fribeløpsordningen) også gjelde for alle nye sektorunntatte aktiviteter. For 2014 er det generelle fribeløpet 450.000 kroner, mens det for godstransport på vei er 225.000 kroner. Som varslet i Prop. 118S (2013-2014) vil regjeringen vurdere nivået på fribeløpet i forbindelse med budsjettet for 2015 i lys av utviklingen i eurokurs. Der det er inngått avtaler med det offentlige om kjøp av transporttjenester, vil merkostnadene for transportselskapene kunne veltes over i økte kostnader for stat og fylkeskommune. Regjeringen vil derfor kompensere fylkeskommunene gjennom skjønnstilskuddet som inngår i de frie inn-tekter. I 2014 utgjør dette 44 mill. kroner, og et grovt anslag for 2015 er på 132 mill. kroner. Disse to ordningene vil også kunne avhjelpe bedrifter lokalisert i Namdalen.

SPØRSMÅL NR. 1206**Innlevert 11. september 2014 av stortingsrepresentant Ingrid Heggø****Besvart 16. september 2014 av fiskeriminister Elisabeth Aspaker****Spørsmål:**

«Regjeringa vil fjerne reguleringane av eigarskap i havbruksnæringa og forslag er sendt på høyring med frist på berre 6 veker. Det skal ikkje lenger stillast krav om søknad ved kjøp av 15 % eller meir av total MTB. Det kan heller ikkje stillast krav om FoU, bearbeiding, bruk av lærlingar eller spreidd aktivitet når selskap kjøper 15 % eller meir av den totale produksjonskapasiteten. Ministeren grunnjev forslaget med forenkling.

Kor mykje ressurser blir spart i høvesvis forvaltninga og næringa pga. endringane?»

BEGRUNNELSE:

Nærings- og fiskeridepartementet sendte den 3.9.14 på høyring eit forslag om å fjerne særreglane som regulerer eigarskap i havbruksnæringa. Trass i at dei foreslåtte endringane får stor innverknad på kystsamfunna, er høyringsfristen sett til berre seks veker.

Endringane, som er i tråd med regjeringa sin ideologi om mindre politisk styring i fiskeripolitikken,

betyr at det ikkje lenger blir krav om godkjenning frå departementet dersom ei bedrift vil kjøpe 15 prosent eller meir av produksjonskapasiteten i Noreg. Det offentlege skal heller ikkje kunne stille særskilte krav når ei verksemd eig 15 % eller meir av produksjonskapasiteten. I tråd med dagens regelverk blir krava til foredling, FoU, rekruttering og bruk av lærlinger gradvis strengare jo større eigarandelen er. Det blir òg stilt krav til eit aktivitetssenter i kvar region der verksemda driv. Regjeringa sitt forslag inneber at det offentlege ikkje lenger kan stille slik krav, og at høvet til å ta regionalpolitiske omsyn blir fjerna.

Oppdrettsnæringa skal sjølv regulera produksjon og bearbeiding ut frå marknadsomsyn. Fiskeriministeren si grunngjeving for å gjere desse endringane er at det vil føre til forenkling og mindre byråkrati. Det er difor av interesse å få innsyn i kor store ressursar det er forventa at endringane vil frigjere både i forvaltninga og i havbruksnæringa.

Svar:

Per i dag er det berre eitt selskap som kontrollerer ein så stor del av produksjonskapasiteten at det er omfatta av forskrifta. Selskapet rapporterer årleg om korleis krava i løyvet er oppfylt, og selskapet sine planer og strategiar for framtidig oppfylling. Innsparingane i form av ressursar og frigjering av arbeidskapasitet i forvaltninga og selskapet er dermed ikkje store på kort sikt.

På lengre sikt er det ikkje usannsynleg at krava i forskrifta vil gjelde for fleire selskap. Ein auke i talet

på selskap som har plikter etter forskrifta, vil også innebere både at fleire næringsaktørar må rapportere og at forvaltninga får ei større kontrolloppgåve.

Eg ønskjer ei lønnsam og konkurransedyktig havbruksnæring, og eg prøver å leggje til rette for det gjennom tenlege rammevilkår som fungerer godt. Slik det mellom anna er skildra i høyringsforslaget, er det vanskeleg å sjå at reguleringa verkar etter føremålet. Eg ønskjer ikkje at næringa skal måtte oppfylle krav der verknaden ikkje kan dokumenterast. Dette er og eit viktig omsyn, i tillegg til forenkling av rapportering og kontroll.

Etter mi meining er det på havbruksområdet rett at det enkelte selskapet sjølv får bestemme kor mange løyve selskapet skal kontrollere og korleis eigarskapet skal organiserast, innanfor ramma av konkurranseretten. Forskrifta står dermed fram som ein unødvendig særregel, som ikkje fungerer etter føremålet.

Når dette er sagt, meiner eg ikkje at oppdrettselskap ikkje skal satse på bearbeiding i Noreg, FoU og rekruttering av ung arbeidskraft, som stimulerer til aktivitet og innovasjon i norske kystdistrikt. Næringa treng å intensivere innsatsen sin på desse områda. Ei forskrift med førehandsfastsette og byråkratiske krav er likevel ikkje vegen å gå. Eg kjenner heller ikkje til at næringsaktørar på særleg mange andre næringsområde er underlagt tilsvarande reguleringar, sjølv om det er eigarskapsreglar i nokre fartøygrupper på fiskeriområdet. Desse reglane skil seg likevel frå havbruksreglane, ved at dei ikkje inneheld krav til aktiviteten.

SPØRSMÅL NR. 1207

Innlevert 11. september 2014 av stortingsrepresentant Tone Merete Sønsterud

Besvart 22. september 2014 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Svenske jernbanemyndigheter planlegger å droppe Kongsvinger som stoppested mellom Oslo og Stockholm. Dette vil bety at byen som samferdselsknutepunkt blir vesentlig svekket. Ekspresstoget fra Kongsvinger-Oslo går raskere enn hva NSBs ordinære togtilbud gir, og bidrar på den måten til økt valgfrihet og fleksibilitet for de reisende. For regionens innbyggere har tilbudet også vært viktig for reiser til Stockholm, og tog har blitt valgt framfor fly.

Hva vil statsråden gjøre for at toget fortsatt skal stoppe på Kongsvinger?»

Svar:

Togtilbudet mellom Oslo-Karlstad-Stockholm er regulert i en trafikkavtale mellom Samferdselsdepartementet og det svenske Trafikverket som oppdragsgivere og SJ AB som togoperatør, og består i dag av to daglige avganger hver vei. Det overordnede formålet med avtalen er å skape daglige direkte togforbindelser på strekningen Oslo-Karlstad-Stockholm. Tall mottatt fra SJ AB viser at hovedmarkedet for togtilbudet er grenseoverskridende reiser til/fra Oslo, kun 7 % av de reisende reiste til/fra Kongsvinger i 2013.

Samferdselsdepartementet kjøper også timestrafikk på strekningen Kongsvinger-Asker, med to innsatsavganger i rushtid som gir halvtimes frekvens, gjennom trafikkavtalen med NSB AS. Togreisen mellom Kongsvinger-Oslo S tar i dag om lag like lang tid uavhengig av om det er NSB AS eller SJ AB som trafikkerer ruten, til tross for at SJ AB har langt færre stopp. Det medfører således ikke riktighet at SJs togtilbud gir et raskere reisealternativ på strekningen.

Samferdselsdepartementet har i tillegg til de overnevnte avtalene, inngått en medfinansieringsavtale med Hedmark Fylkeskommune, Trafikverket og Värmlandstrafik AB om tre daglige avganger i hver retning på strekningen Kongsvinger-Charlottenberg (togene går videre til Karlstad). Dette innebærer at det er flere reisemuligheter fra Kongsvinger til Karlstad og videre mot Stockholm.

SJ AB har sendt Samferdselsdepartementet og Trafikverket forslag om endring av dagens avtale med innføring av en ekstra daglig avgang på hverda-

ger, raskere kjøretid og bruk av nyere togsett med foreslått oppstart fra august 2015. Raskere kjøretid vil oppnås gjennom færre stopp, bruk av nyere og raskere tog og forbedret ruteplan. Den foreslåtte endringen er i utgangspunktet svært positiv da raskere kjøretid kan bidra til at toget oppnår økt konkurransekraft mot fly på denne strekningen.

Samferdselsdepartementet er i dialog med de øvrige partene vedrørende mulighet for å gjennomføre den foreslåtte endringen. Jernbaneverket og Trafikverket vurderer i forbindelse med ruteplanfastsettelsen for neste rutetermin om den foreslåtte endringen lar seg gjennomføre infrastrukturmessig. Kongsvingerbanen er en enkeltsporet linje med høy infrastrukturutnyttelse. Det er derfor mange forhold som må vurderes.

Samferdselsdepartementet vil i samarbeid med øvrige parter gå grundig gjennom konsekvenser foreslått tilbudsendring vil ha for de reisende, stoppstruktur (blant annet ved Kongsvinger), øvrig togtilbud og tilgjengelighet av infrastruktur.

SPØRSMÅL NR. 1208

Innlevert 11. september 2014 av stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal

Besvart 19. september 2014 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Solveig Horne

Spørsmål:

«Eg viser til Meld. St. 45 (2012-2013) Frihet og likeverd, og Stortinget si handsaming av denne. Eit samrøystes Storting bad regjeringa setje ned eit breitt samansett utval som skal foreslå eigna og konkrete tiltak som styrkjer grunnleggjande rettar til personar med utviklingshemming sin autonomi, privatliv, familieliv og samfunnsdeltaking. Etter snart 7 månadar er utvalet framleis ikkje sett ned.

Når skal utvalet setjast ned, og er ikkje dei utviklingshemma ei prioritert oppgåve i departementet?»

Svar:

Eg er glad for at det var eit samla Storting som stilte seg bak Innst. 127 S (2013 – 2014) Innstilling til Stortinget frå arbeids- og sosialkomiteen. Sidan regjeringa mottok oppmodningsvedtak nr 357 (2013-2014) i mars, har det vore arbeidd med å følgje opp vedtaket. Vi har brukt tid på å få på plass eit breitt og godt mandat. Andre departement har vore rådspurt

om arbeidet med mandatet, og har gjeve innspel til moglege medlemmer av utvalet. Vi er nå heilt i sluttfasen med utvalet og arbeider for at utvalet skal setjast ned i løpet av kort tid. Eg har vore opptatt av at vi skal få eit utval som har god kunnskap på feltet, slik at dei kan levere ei utgreiing som bringar arbeidet for å betre livsvilkåra til personar med utviklingshemming eit steg framover.

Eg prioriterer arbeidet med å følgje opp alle dei diskrimineringsgrunnlaga som eg har ansvar for, også rettar til personar med utviklingshemming. Da Stortinget behandla stortingsmelding 45, sa eg at utvalet ikkje må bli ei sovepute, men at regjeringa skal vise at det er mogleg å sette i gang tiltak undervegs. Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet har difor fått ei rekkje oppgåver på feltet, som dei arbeider godt og kontinuerleg med og eit koordineringsansvar overfor andre departement.

Eg ser fram til å kunne presentere utvalet om kort tid, og vil framover fortsette å arbeide for å betre levekåra til personar med utviklingshemming.

SPØRSMÅL NR. 1209**Innlevert 12. september 2014 av stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen****Besvart 22. september 2014 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Hvor langt har regjeringen kommet i arbeidet med å få en felles varslingsmekanisme om helsepersonell som begår alvorlige overtramp i et av landene i EØS, og hva har helseministeren foretatt seg i denne saken etter han tiltrådte?»

BEGRUNNELSE:

Dagbladet har hatt fokus på en rekke saker hvor helsepersonell som begår grove regelbrudd i ett EØS-land kan fortsette å praktisere i andre EØS-land. Helseminister Støre jobbet aktivt ovenfor EU for å få på plass en felles varslingsmekanisme i EØS-området, og det er viktig at den nye helseministeren følger opp dette arbeidet.

Svar:

Informasjonsutveksling på tvers av landegrenser er viktig for å styrke kontrollen med helsepersonell som flytter mellom landene. Jeg er opptatt av at godkjennings- og tilsynsmyndighetene har gode systemer for gjensidig utveksling av informasjon om helsepersonell som har mistet sin godkjenning.

I forbindelse med moderniseringen av yrkeskvalifikasjonsdirektivet har EU/EØS-landene blitt enige om å få på plass en europeisk varslingsmekanisme, slik at andre EU/EØS-land blir varslet om helsepersonell som av ulike årsaker har fått begrenset eller mistet sin autorisasjon eller lisens av enten tilsynsmyndigheter eller domstol. Varslingsmekanismen skal også omfatte personer som blir tatt i å bruke falske vitnemål eller dokumenter.

Norge har over flere år gitt sin støtte til å få på plass en slik gjensidig internasjonal varslingsmekanisme. Arbeidet ledes av EU. Norske myndigheter gir innspill til det pågående arbeidet med å forberede og konkretisere varslingsmekanismen.

Europakommisjonen arbeider med de tekniske reglene for hvordan mekanismen skal fungere og overføres mellom landene, det er et krevende arbeid. De ulike landene har forskjellige regelverk og ulike terskler for hva som regnes som regelbrudd. Planen er at dette skal gjøres via IMI-systemet (Internal Market Information System). Arbeidet har høy prioritet i EU-kommisjonen og EU/EØS-landene, og det jobbes med sikte på at varslingsmekanismen skal være på plass innen januar 2016.

SPØRSMÅL NR. 1210**Innlevert 12. september 2014 av stortingsrepresentant Helge Orten****Besvart 23. september 2014 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Når forventes det at postloven sendes på høring?»

Svar:

Samferdselsdepartementet arbeider med utkast til postlov som vil sendes på offentlig høring denne høsten. Lovproposisjonen er planlagt sendt til Stortinget neste år.

SPØRSMÅL NR. 1211**Innlevert 12. september 2014 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 19. september 2014 av kulturminister Thorhild Widvey****Spørsmål:**

«Volda turn og idrettslag åpnet våren 2014 en ny fotballhall, Mørehallen. De stod selv som byggherre og er eier av hallen. De kvalifiserer for å få refundert moms for idrettsanlegg; problemet er at det er avsatt for lite midler til ordningen. Idrettslag landet over har bare fått om lag halvparten av søknadsbeløpet. For Mørehallen er kompensasjonen på kr 0,9 mill. kroner mindre enn søknadsbeløpet.

Ser statsråden muligheter for at idrettslagene kan bli kompensert fullt ut i år, eller evt. få utbetalt etter slepet neste år?»

Svar:

Merverdiavgiftskompensasjon ved bygging av idrettsanlegg er en ordning som ble innført i 2010 for å lette finansieringen av anleggsinvesteringer for idrettslag og foreninger. Dette er en rammestyrte kompensasjonsordning, hvor Stortinget foretar årlige bevilgninger over statsbudsjettet (kap. 315, post 82).

Bevilgningen for 2014 var opprinnelig 55,8 mill. kroner. I revidert nasjonalbudsjett 2014 ble bevilgningen økt med 10 mill. kroner til 65,8 mill. kroner. Samlet godkjent søknadsbeløp i 2014 var i underkant av 114 mill. kroner, noe som ga en avkortning på i underkant av 43 pst. for alle godkjente søknader. Til sammenlikning var det godkjente søknader for 62,5 mill. kroner i 2013. Dette året var søknadsperioden

kun 8,5 måneder mot normalt 12 måneder mellom de årlige søknadsfristene. I 2013 var bevilget beløp 63,9 mill. kroner og alle godkjente søknader ble derfor innvilget fullt ut.

Det går fram av bestemmelsene for kompensasjonsordningen at dersom bevilgningen ikke rekker til full kompensasjon, blir det lik prosentvis avkorting for alle de godkjente søknadene. Dette har vært tydelig kommunisert fra departementet. Til forskjell fra tilskuddsordningen for idrettsanlegg i kommunene (spillemidler), er det under denne ordningen ikke mulig for mottakere å søke på nytt dersom kompensasjonen ikke dekker det godkjente søknadsbeløpet.

Søknadsfristen i 2014 var 1. mai. Like etter la Lotteri- og stiftelsestilsynet ut informasjon på hjemmesiden om at det måtte forventes en betydelig avkorting av kompensasjonen nå i år.

Kompensasjon bevilget over statsbudsjettet for 2014, inkludert justering i revidert budsjett, utbetales i disse dager. Rammen for årets fordeling ligger fast.

Før denne ordningen ble innført måtte idrettslag og foreninger betale merverdiavgift fullt ut, uten noen form for kompensasjon. Sammenliknet med perioden før 2010 gir denne ordningen en betydelig letelse i finansieringen av idrettsanlegg.

Jeg viser til at bestemmelsene for ordningen gjennomgås hvert år. Det årlige rammebeløpet fastsettes i Stortingets budsjettbehandling.

SPØRSMÅL NR. 1212**Innlevert 12. september 2014 av stortingsrepresentant Ola Elvestuen****Besvart 19. september 2014 av klima- og miljøminister Tine Sundtoft****Spørsmål:**

«Hvordan vil Klima- og miljøministeren sørge for at vi får de nødvendige utredningene som ser på strømforhold og den reelle forureningsrisikoen ved dumping av gruveavfall i Repparfjorden, og vil ministeren sørge for bedre utredning av påvirkning på naturmangfoldet når ny informasjon tilsier at Miljødirektoratets tidligere forutsetning om «liten sannsynlighet for spredning av gruveavgang» ikke lenger er riktig?»

BEGRUNNELSE:

I mars 2014 godkjente Kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner reguleringsplanen i Kvalsund i Finnmark, hvor gruveselskapet Nussir har søkt om å dumpe gruveavfall i den nasjonale laksefjorden Repparfjord. Den godkjente reguleringsplanen legger opp til at 30 millioner tonn avfall kan bli sluppet ut i fjorden over en periode på 20 år. I vedtaket heter det at:

«De miljømessige forholdene, herunder strømningsforholdene og utlekking av tungmetaller ved den planlagte gruvedriften, anses å være godt nok utredet som grunnlag for vedtak av reguleringsplanen. I arbeidet med utslippstillatelsen må det likevel tas stilling til om det er behov for ytterligere undersøkelser og tilstandsrapporter av fjorden før eventuell tillatelse gis.»

Utslippssøknaden er nå til behandling hos Miljødirektoratet, som skal behandle søknaden etter forurensningsloven. Direktoratet skal i denne forbindelse vurdere de forurensningsmessige virkninger av det planlagte sjødeponiet i Repparfjorden.

I forbindelse med behandling av plansaken uttalte Miljødirektoratet i brev av 26. september 2013 til Miljøverndepartementet at:

«[...] det ikke er behov for ytterligere undersøkelser av strømforholdene og den vertikale sjiktningen i fjorden for å kunne fatte en beslutning i plansaken.»

De skriver videre at:

«Ut fra en forutsetning om liten sannsynlighet for spredning av gruveavgang ut over det angitte deponiområdet, er det etter Miljødirektoratets syn ikke behov for videre utredninger på marint naturmangfold for å kunne avgjøre innsigelsessaken.»

I forbindelse med behandling av utslippssøknaden har Miljødirektoratet nå bedt Det Norske Veritas og Sintef om uavhengige vurderinger av strømmålin-

gene og modelleringene utført av Akvaplan Niva. I rapportene som nå er offentliggjort kommer DNT og Sintef med krass kritikk av arbeidet som er gjort, og peker på store mangler i miljøvurderingene som lå til grunn for regjeringens ja til det omstridte gruveprosjektet. Også Havforskningsinstituttet har ved flere anledninger kritisert det mangelfulle kunnskapsgrunnlaget.

Et godt kunnskapsgrunnlag er en av grunnpillarene i norsk forvaltningssystem. Offentlige beslutninger som berører naturmangfold skal bygge på kunnskap om naturen og effekten av påvirkninger. I denne saken har nå flere uavhengige institusjoner påpekt manglende kunnskapsgrunnlag.

Svar:

Miljødirektoratet vil behandle utslippssøknaden grundig på vanlig måte i tråd med kravene i forurensningsloven og vil i den forbindelse også vurdere eventuelle nye opplysninger i saken. I sitt arbeid involverer direktoratet ulike fagmiljøer i den grad det er nødvendig for å sikre et godt beslutningsgrunnlag i saken.

Klima- og miljødepartementet er klageinstans for vedtaket og jeg finner det derfor ikke riktig å uttale meg nærmere om saken nå.

SPØRSMÅL NR. 1213

Innlevert 12. september 2014 av stortingsrepresentant Sveinung Rotevatn

Besvart 18. september 2014 av klima- og miljøminister Tine Sundtoft

Spørsmål:

«Kva EU-direktiv, -avgjerder, -rekommandasjonar og -retningslinjer som påverkar norsk miljøpolitikk er enda ikkje blitt heilt eller delvis innført i Noreg?»

GRUNNGJEVING:

EØS-avtalen inneber eit breitt og forpliktande samarbeid med EU på miljøområdet. Miljøpolitikken til EU har mykje å seie for utviklinga av norsk miljøpolitikk.

Summen av miljøregelverk, sektorpolitikk og sektorovergripande politikk som blir innlema i norsk regelverk som følgje av EØS-avtalen gjer EU til ein sentral faktor for utviklinga av norsk miljøpolitikk.

Svar:

Jeg vil først vise til at regjeringen legger stor vekt på en aktiv europapolitikk, fordi vi har et felles verdigrunnlag og fordi vi trenger felles løsninger på felles utfordringer. EØS-avtalen er bunnplanken i samarbeidet med EU, og innebærer som representanten Rotevatn påpeker et bredt og forpliktende samarbeid med EU også på miljøområdet. Vi prioriterer tidlig påvirkning og gode posisjoner i utformingen av ny politikk og nytt regelverk i EU, blant annet når det gjelder energi, klima og avfall. EØS-avtalen omfatter blant annet regelverk om klima, luft, avfall, vann, bioteknologi og kjemikalier, samt samarbeid på et mer overordnet nivå. Dette er gjennomført i norsk rett.

EØS-avtalen er dynamisk. EU videreutvikler sitt regelverk i tråd med endrede behov, rammebetingelser og politiske målsettinger. For å sikre enhetlig regelverk i hele EØS-området forutsettes tilsvarende videreutvikling også av regelverket i EØS-avtalen. EØS-komiteén må derfor fortløpende vurdere om nye EU-regler på områder som omfattes av avtalen skal innlemmes i avtalen. Siden EØS-avtalen ble inngått, har EUs rettsakter på miljøområdet derfor i all hovedsak blitt innlemmet i EØS-avtalen.

En del av EUs regelverk er imidlertid ikke omfattet av EØS-avtalen. Dette gjelder blant annet naturvern og forvaltning av naturressurser, som faller utenfor EØS-avtalens saklige virkeområde. Derfor er for eksempel ikke EUs fugle- og habitatdirektiv innlemmet i avtalen.

Annet regelverk som faller utenfor EØS-avtalens geografisk virkeområde er for eksempel EUs havstrategidirektiv. Norske havområder er ikke omfattet av EØS-avtalens geografiske virkeområde, som ikke strekker seg lenger enn ut til territorialgrensen – det vil si 12 nautiske mil fra grunnlinjene. EUs havstrategidirektiv gjelder havområdene fra grunnlinjene og ut til yttergrensene for nasjonal jurisdiksjon (norsk

kontinentalsokkel). Ettersom en stor del av virkeområdet for havstrategidirektivet faller utenfor EØS-avtalens geografiske virkeområde, er dette direktivet ikke innlemmet i EØS-avtalen.

Utover samarbeidet med EU om miljøregelverk, samarbeider vi også på et mer overordnet nivå. EUs strategi for utvikling av fremtidig miljøpolitikk er forankret i EUs miljøhandlingsprogram, og det sjuende miljøhandlingsprogrammet ble vedtatt i fjor og gjelder fram til 2020. Disse programmene innlemmes i EØS-avtalens protokoll 31.

Jeg legger stor vekt på samarbeidet med EU gjennom EØS-avtalen. Når nye EU-regler ikke innlemmes i EØS-avtalen er det ikke fordi vi ikke ønsker enhetlige regler og et forpliktende samarbeid, men fordi EØS-avtalen har et saklig og geografisk avgrenset virkeområde som vi må forholde oss til. Innenfor dette området vil vi føre en aktiv politikk for å ivareta norske interesser, medvirke tidlig i prosesser og i politikkutforming i EU. Videre vil vi videreføre et forpliktende samarbeid og sikre et enhetlig regelverk ved å innlemme og gjennomføre nye EU-rettsakter innenfor EØS-avtalens virkeområde.

SPØRSMÅL NR. 1214

Innlevert 12. september 2014 av stortingsrepresentant Sveinung Rotevatn

Besvart 19. september 2014 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Dagens anbudsperiode på ferjedrift E39 Lote-Anda går ut 31.12.2015. Høringa for nytt ruteopplegg vart avslutta for eit halvt år sidan. Alle høyringsinstansar tilrådde 20-minuttsruter på dagtid frå 1.1.2016. Det er også tilrådd som strakstiltak i KVV Skei-Volda etter Regjeringa sitt konseptval av «indre trasé».

Vil Samferdsleministeren legge opp til 20-minutts rutefrekvens på E39 Anda-Lote frå 1.1.2016, slik SVV tilrår som strakstiltak i Regjeringa sitt konseptval for E39-Skei-Volda?»

GRUNNGJEVING:

I påvente av ferjefri E39 er hyppigare ferjefrekvens det mest effektive strakstiltaket for å få ned reisetid og kostnader for trafikantane på E39. I Sogn og Fjordane er det to ferjesamband på E39, Lavik-Oppedal (Sognefjorden) og Anda-Lote (Nordfjorden). på La-

vik-Oppedal er det lagt inn 20-minuttsfrekvens i nytt anbod frå 2015.

I Statens Vegvesen Region Vest sitt høyringsutkast til nytt ruteopplegg for Lote-Anda frå 2016/17 var det ikkje lagt opp til 20-minuttsavgangar på dagtid. I høyringsrunden (januar/februar 2014) gjekk samtlege høyringsinstansar sterkt inn for 20-minuttsavgangar på dagtid, herunder Sogn og Fjordane fylkeskommune, regionrådet i Nordfjord, næringslivsorganisasjonar og Helse Førde. I tillegg til dei reisetidsmessige fordelane, påpeiker Helse Førde kor viktig 20-minuttsavgangar er for trafikktryggleik og beredskap.

Høyringsinstansane understrekar også at eit nytt anbod med 20-minuttsavgangar må gjelde frå 2016, og ikkje skyvast lenger ut i tid. Det har no gått over eit halvt år etter at høyringa vart avslutta, ut an noko avklaring er gitt.

20-minuttsavgangar frå 2016 vil også vere ei naturleg oppfølging av at Regjeringa i juni 2014 peika

ut «indre trasé» for E39 Skei-Volda. I Statens Vegvesen sin KVVU for indre trasé, er 20-minutts ferjeavgangar på E39 Lote-Anda blinka ut som første strakstiltak etter at trasevalet er gjort. Dette har også støtte frå eit samla politisk miljø i Sogn og Fjordane, inkludert regjeringspartia.

Anda-Lote er mellom dei 15 mest trafikkerte ferjesambanda i landet. Overfartstida er kort (ca. 8 minutt). Når Lavik-Oppedal neste år får 20-minuttsfrekvens, er Anda-Lote det einaste av dei tre store ferjesambanda på stamvegnettet i Sogn og Fjordane som ikkje har 20-minuttsfrekvens.

SPØRSMÅL NR. 1215

Innlevert 12. september 2014 av stortingsrepresentant Helga Pedersen

Besvart 19. september 2014 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner

Spørsmål:

«Stiller statsråden seg bak Høyres ønske om å tømme fylkeskommunen for oppgaver?»

BEGRUNNELSE:

På Stortinget er det flertall for å beholde fylkeskommunen, eller ev. et nytt regionalt folkevalgt nivå til erstatning for fylkeskommunen. Statsråden har så seint som i forbindelse med Arendalsuka sagt at fylkeskommunen vil bestå. Ny usikkerhet er imidlertid skapt etter at Høyres kommunalkonferanse signaliserte at man ville tømme fylkesnivået for oppgaver. Det er derfor viktig at kommunalministeren avklarer om han vil legge stortingsflertallet eller egne parti-standpunkter til grunn for det videre arbeidet.

Svar:

I Sundvolden-erklæringen heter det at:

«Regjeringen vil foreta en gjennomgang av oppgavene til fylkeskommunene, fylkesmennene og staten med sikte på å gi mer makt og myndighet til mer robuste kommuner.»

Svar:

Eg viser til mitt svar på spørsmål nr. 842 (2013-2014) frå stortingsrepresentant Sveinung Rotevatn.

Ferjesambandet Anda-Lote skal lysast ut i nytt ferjeandbod med oppstart 1.1.2017. Statens vegvesen arbeider no med å førebu dette andbodet. Eg har enno ikkje fått Statens vegvesen si tilråding med dei bakanforliggende analysane, og kan difor ikkje svare på kva frekvens som skal nyttast i andbodet.

Kommunal- og moderniseringsdepartementet har derfor satt i gang et arbeid med å vurdere oppgaver som nå ligger hos fylkeskommunen, fylkesmannen og staten for øvrig. Jeg tar sikte på å legge fram et samlet forslag om hvilke oppgaver som kan overføres til større kommuner i en melding til Stortinget våren 2015.

Jeg viser til Stortingets enstemmige vedtak 18. juni i år ved behandlingen av Venstres representantforslag i Dok 8:26 S (2013-2014):

«Stortinget ber regjeringen gjennomgå oppgavene til fylkeskommunene/et regionalt nivå parallelt med arbeidet med å gi flere oppgaver til kommunene. Dette kan gjøres med utgangspunkt i en sammenstilling fra tidligere utredninger. Stortinget imøteser en melding til Stortinget om dette våren 2015.»

I tråd med Stortingets vedtak har jeg startet arbeidet med å utrede regionspørsmålet, med utgangspunkt i tidligere utredninger. Møreforskning er tildelt oppdraget og rapport vil etter planen foreligge i november. Jeg mener det er naturlig at temaet omtales i stortingsmeldingen om oppgaver våren 2015. Jeg legger vekt på å ha god dialog både med partier i Stortinget og med representanter for fylkeskommunene i dette arbeidet, og mottar gjerne innspill i prosessen.

SPØRSMÅL NR. 1216**Innlevert 12. september 2014 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 23. september 2014 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Hvordan skal justisministeren sikre at barnehusene er rustet til å møte det stadig økende antallet barn som avhøres på barnehusene, og har statsråden oversikt over hvor mye av de statlige overførte midlene til drift av barnehusene som faktisk har gått til drift av dette tilbudet til volds- og overgrepssatte barn de siste tre årene?»

BEGRUNNELSE:

I statsbudsjettet for 2014 fremgår det at regjeringen bevilget 60 millioner kroner til statens barnehus under kap. 440. I årene fra 2010-2013 er det ikke spesifisert i budsjettproposisjonen hvor mye midler som er avsatt til drift av barnehusene i de ulike politidistriktene, men det er vist til ekstrabevilgninger i forbindelse med opprettelsen av stadig flere barnehus. De senere årene har det vært en markant økning i antallet avhør som er gjennomført på barnehusene. I 2013 ble det gjennomført nesten 2500 dommeravhør her i landet, en økning på over 50 prosent fra 2011. Dette er en ønsket utvikling, og viser at både politi og påtalemyndigheter tar vold og overgrep mot barn på alvor. For 2014 fikk vi under en høring i justiskomiteen høre at flere steder i landet opplever man nå en økning på opp mot 40 prosent i antallet avhør som gjennomføres på barnehusene sammenlignet med 2013.

Svar:

Forebygging av vold og overgrep, særlig mot barn og unge, er et område som regjeringen prioriterer høyt. Vold og seksuelle overgrep er grov kriminalitet som kan ha alvorlige og langvarige konsekvenser, ikke minst for barn som er de mest sårbare i vårt samfunn. Det er derfor viktig at både politiet, rettsapparatet og helsevesenet møter og hjelper dem som er utsatt for slike lovbrudd. Statens barnehus er etablert nettopp for å gi disse barna god støtte og oppfølging, samtidig som politiet ved avhør av barna skal kunne sikre viktige bevis ved eventuell retts sak mot overgriper.

Som representanten Ropstad peker på har det de senere årene vært en markant økning i antall avhør som er gjennomført på barnehusene. Det er gitt klare

retningslinjer for politiets behandling av overgrepssaker. Dessverre har ikke politiet klart å overholde fristen for å gjennomføre dommeravhør av barn. Jeg har derfor bedt Politidirektoratet om å sikre at dommeravhør gjennomføres innen lovpålagt frist. Jeg har også bedt Politidirektoratet om å utarbeide en behovsanalyse som skal sørge for riktig dimensjonering av ressurser framover. Politidirektoratet er i ferd med å utføre dette arbeidet. Gjennomsnittlig saksbehandlingstid i politidistriktene for dommeravhør i innkomne saker etter 1. juli 2014 skal ikke overstige 40 dager ved utgangen av 2014. Politidirektoratet følger også opp anbefalingene fra en arbeidsgruppe som har vurdert retningslinjer for drift- og tilsyn med barnehusene.

Når det gjelder statens bevilgninger til driften av barnehusene i årene 2010 til 2013, har jeg fått opplyst at det ble bevilget 38 166 mill. kr. i 2010 til sju barnehus, inkludert etableringskostnader til Statens barnehus Stavanger. Av disse midlene kom 31 166 mill. kr. over Justis- og politidepartementets budsjett, mens hhv. fire og tre mill. kr. kom fra Helse- og omsorgsdepartementet og det daværende Barne-, familie- og likestillingsdepartementet.

Den samlede bevilgning var i 2013 på i alt 74 420 mill. kr., herav 4 250 mill. kr. og 3 200 mill. kr. over hhv. Helse- og omsorgsdepartementets og Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementets budsjetter.

I forbindelse med den økte innsatsen mot vold i nære relasjoner ble det i budsjettet for 2013 satt av 60 mill. kr. på Justis- og beredskapsdepartementets budsjett, kap. 440. Av disse ble 29,112 mill. kr. satt av til styrking av barnehusene. Styrkingen innebar etablering av to nye barnehus i henholdsvis Sandefjord og Bodø, samt opprettelse av 17 nye stillinger til de allerede eksisterende barnehusene. 10 av stillingene ble opprettet ved Statens barnehus i Oslo, som også fikk en større utvidelse av sine lokaler. Budsjettmidler for drift av Statens barnehus er ikke øremerket, men inngår som en del av det enkelte politidistrikts driftsbudsjett. Av denne årsak, og fordi driftsåret ikke er omme, er det på det nåværende tidspunkt vanskelig å anslå de samlede driftsutgiftene for Statens barnehus i 2014.

SPØRSMÅL NR. 1217**Innlevert 12. september 2014 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 19. september 2014 av finansminister Siv Jensen****Spørsmål:**

«Spørsmålet gjelder utbetaling av tjenestepensjon etter dødsfall. Personen som for ca. et halvt år siden ble enke opplever at parets felles fosterbarn, som de tok til seg for 2 år og 4 måneder siden, etter regelverket skal motta pensjonen i sin helhet fordi ekteparet ikke lenger selv har barn under 21 år. Familien, NAV, barnevern og forsikringsselskap finner ordningen urimelig og uforklarlig.

Er regelverket rett forstått og mener statsråden det eventuelt er behov for endringer av denne ordningen?»

BEGRUNNELSE:

Da mannen nylig brått døde, skal et forsikringsselskap utbetale tjenestepensjon iht. regelverket. Det viser seg at denne tjenestepensjonen i sin helhet skal tilfalle fosterbarnet og settes på konto til vedkommende blir myndig. Dette fordi ekteparet ikke lenger selv har barn under 21 år. Det er et 6-sifret beløp.

Da fosterbarnforholdet ble innledet, fikk parets forsikringer om at dette ikke skulle ha noe med deres familie å gjøre, og ikke berøre arv og arverekkeføl-

gen. Likevel ser det nå ut til at regelverket legger opp til nettopp det.

Svar:

Tjenestepensjonsordninger i privat sektor kan tegnes etter foretakspensjonsloven, innskuddspensjonsloven eller tjenestepensjonsloven. Det er bare i innskuddspensjonsordninger at oppspart pensjonskapital skal tilfalle barn og andre etterlatte når medlemmet av pensjonsordningen (arbeidstaker) dør. Ut fra de opplysningene som er gitt i saken stortingsrepresentant Ropstad her viser til, antar jeg imidlertid at det ikke kan dreie seg om en innskuddspensjonsordning. Barnepensjon skulle i så fall vært utbetalt i årlige beløp fram til fosterbarnet fylte 21 år. Det kan være at det her er tale om en annen type forsikring, enten en gruppelevs-forsikring eller en individuell kapital-forsikring, som begge gir rett til en engangsutbetaling ved død. Disse ordningene er ikke lovregulert slik som de private tjenestepensjonsordningene. Hvem som har rett til utbetaling etter forsikringen, vil da fremgå av forsikringsvilkårene.

SPØRSMÅL NR. 1218**Innlevert 12. september 2014 av stortingsrepresentant Kjersti Toppe****Besvart 24. september 2014 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Vil Regjeringen sikre en solidarisk politikk for rekruttering av helsepersonell og unngå uetisk rekruttering av legespesialister utdannet i andre land, og kan helse- og omsorgsministeren redegjøre for hvordan en slik rekruttering av leger og legespesialister skal skje i de kommende årene?»

BEGRUNNELSE:

Helsedirektoratet har i sin oppfølging av turnusordningen for leger foreslått å redusere antall turnuslegestillinger i Norge med 150, samtidig som det legges til grunn import av cirka 350 legespesialister hvert år. Det vil si at Norge vil dekke inntil 40 % av

spesialistbehov i helsetjenesten gjennom import av spesialister utdannet i andre land.

I Helsedirektoratets rapport «En solidarisk politikk for rekruttering av helsepersonell» fra 2007 fremgår det at Norge selv skal ta mål av seg og ta ansvar for, og bære kostnadene av, utdanningen av helsepersonell som skal arbeide i Norge. Rapporten peker også på at importen av helsepersonell fra fattige til rike land, ikke bare undergraver eksportlandets helsesystem, men også kan bli sett på som om fattige land subsidierer utdanning av leger som skal arbeide i Norge.

Svar:

Norske helsemyndigheter har støttet og sluttet opp om internasjonalt arbeid med etisk rekruttering av

helsepersonell. Det er tidligere bestemt at globale retningslinjer for internasjonal rekruttering som er utarbeidet av WHO, skal gjelde for arbeidsgivere i norsk helsetjeneste. Dette står fast og bygger på en solidarisk linje, hvor Norge skal avstå fra aktiv og systematisk rekruttering fra fattige land som selv har behov for personell.

Rekruttering av leger og legespesialister, så vel som andre yrkesgrupper, skjer i hovedsak gjennom utlysning av ledige stillinger i regi av arbeidsgivere – og i noen grad gjennom innleie av personell. En stor og økende andel personell i norsk helse- og omsorgstjeneste kommer fra, og/eller har sin utdanning fra, andre land. Norge er del av et internasjonalt arbeidsmarked og et felles arbeidsmarked i EØS-området. Innad i EU/EØS-landene er helsepersonell omfattet av avtaleverk som innebærer godkjenning av kvalifikasjoner og tilgang til arbeidsmarkedet i andre europeiske land. I tillegg er medisnutdanningen harmonisert i EØS-området, som innebærer at leger utdannet i andre EØS-land får utdanningen godkjent i Norge. Godkjenning av flere spesialiteter er også foren-

klet innad i EØS-området. Dette er viktige årsaker til at mange utenlandske leger, med og uten spesialistutdanning, velger å søke seg til og arbeide i Norge. Vi ser også en stor og økende andel personell med utdanning og bakgrunn fra land utenfor Europa. Nevnte globale retningslinjer er ikke ment å være til hinder for enkeltmenneskers muligheter for mobilitet. Med et høyt lønnsnivå, gunstige arbeidsforhold og sosiale ordninger må vi erkjenne at norsk helsetjeneste er et attraktivt arbeidsmarked for mange.

Representanten Toppe viser i sin begrunnelse til at Helsedirektoratet har foreslått å redusere antall turnuslegestillinger i Norge, og at det legges til grunn en «import» av legespesialister.

Direktoratets forslag vil ikke bli tatt til følge.

Utdanning av så vel som arbeidsmarkedet for helsepersonell preges til dels av mobilitet og migrasjon på tvers av landegrensene. Slik vil det fortsatt være. Med det sagt legger jeg i likhet med mine forgjengere til grunn at arbeidsgivere i norsk helsetjeneste vil føre en ansvarlig og etisk fundert rekruttering av helsepersonell.

SPØRSMÅL NR. 1219

Innlevert 12. september 2014 av stortingsrepresentant Kjersti Toppe

Besvart 22. september 2014 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Kan helse- og omsorgsministeren gi en statusrapport over utbygging av dagaktivitetsplasser for personer med demenssykdom der det redegjøres for regjeringens tallmessige målsettinger for dagaktivitetsplasser, hvor mange dagaktivitetsplasser som er bygd ut, hvor mange plasser mangler for å nå målet, hvilke kommuner som ikke tilbyr dagaktivitetstilbud, og hvor stor andel av hjemmeboende demente som i dag har dagaktivitetstilbud og regjeringens plan fremover for å sikre dagaktivitetstilbud til alle med behov innen 2015?»

BEGRUNNELSE:

I Demensplan 2015 var det et mål at alle landets kommuner innen 2015 burde kunne tilby et tilrettelagt dagaktivitetstilbud for personer med demens, enten i eget hjem, i sykehjem eller som dagsentertilbud. Over 70 000 personer har demens i Norge i dag. Over halvparten bor fortsatt hjemme. Disse trenger et individuelt og differensiert dagaktivitetstilbud, tilpasset diagnose, som bidrar til å øke livskvaliteten, bremse

sykdommen og avlaste pårørende. Men en kartlegging gjort i 2011 viste at kun 9,3 prosent av disse hadde dagaktivitetstilbud.

Et godt dagaktivitetstilbud er blant de beste tiltakene for å opprettholde funksjonsevnen hos dem som har demenssykdom.

Den statlig tilskuddsordningen rettet mot kommunene med øremerkede midler til oppretting av dagaktivitetstilbud for personer med demens, er ikke brukt i det omfang som er ønskelig, og posten ble kuttet med 30 millioner i Revidert nasjonalbudsjett, mot Senterpartiets stemmer.

Det er avgjørende at Regjeringen nå er tydelig på målsettingen for utbygging av dagaktivitetstilbud, at tilskuddsordningen endres og optimaliseres slik at den faktisk bidrar til oppretting og drift av nye tilbud, og at lovforankring vurderes som virkemiddel.

Svar:

Som Stortingsrepresentanten Kjersti Toppe kjenner til, er det kommunene som har ansvaret for å sikre at alle som oppholder seg i kommunen til enhver tid får

nødvendige helse- og omsorgstjenester. Som helse- og omsorgsminister er det mitt ansvar å legge forholdene til rette for at kommunene er i stand til å løse sine oppgaver innenfor helse- og omsorgsfeltet.

Regjeringen vil utvikle en omsorgssektor som i større grad preges av kvalitet og aktivitet. De siste årene av livet må ha et meningsfylt innhold, også for eldre som rammes av demens og andre lidelser. Derfor vil vi styrke satsningen på tilbudet til personer med demens og legge til rette for økt dag- og aktivitetstilbud.

I budsjettet for 2014 ble det lagt til rette for 1200 nye dagaktivitetsplasser. Hittil i år er det opprettet om lag 630 nye plasser. Dette har gitt nesten 1300 flere personer et dagaktivitetstilbud gjennom tilskuddsordningen. Tilbudet betyr mye både for personen med demens, men også for hans eller hennes pårørende.

Tilskuddsordningen har gitt totalt 1950 dagaktivitetsplasser siden den ble etablert i 2012. Ordningen har gitt nesten 4000 personer et dagaktivitetstilbud.

Forrige nasjonale kartlegging av tjenestetilbudet til personer med demens ble gjennomført i 2010/2011. Da ble det antatt at om lag 70 000 personer hadde demens, og at antallet ville dobles fram til 2040 til om lag 140 000. Om lag 50 pst. av alle med demens bor utenfor institusjon. Kartleggingen viste at kun 9,3 pst. av alle hjemmeboende personer med demens hadde et dagaktivitetstilbud å gå til. Det er grunn til å tro at ikke alle hjemmeboende personer med demens ønsker et dagaktivitetstilbud. Ved å legge til grunn at 75 pst. ønsker et tilbud, svarte dette til et behov for dagaktivitets-

tilbud til om lag 23 000 flere personer, omgjort til om lag 9200 dagaktivitetsplasser.

I 2014 skal Helsedirektoratet gjennomføre en ny nasjonal kartlegging av tjenestetilbudet til personer med demens og deres pårørende i alle landets kommuner.

Det er pr i dag om lag 160 kommuner som ikke har søkt på dagaktivitetstilskuddet. Nasjonal kompetansetjeneste Aldring og helse (NKAH) vil ta kontakt med de kommunene som foreløpig ikke har søkt om tilskudd. Det er ingen omfattende prosess for kommunene å søke på dette tilskuddet, og i 2014 har vi forenklet kommunenes administrasjon knyttet til tilskuddet ved å forenkle regelverket. Dette forenkler også kommunenes rapportering på aktiviteten.

Jeg oppfordrer kommunene til å ta utgangspunkt i lokal kultur, natur og andre forhold når de skal utforme dagaktivitetstilbudene til personer med demens. Tilbudene bør tilpasses ulike gruppers interesser, alder og funksjonsnivå. Vi trenger et mangfold av dagaktivitetstilbud for personer med demens, og en måte å få til det kan være ved samarbeid med kulturetaten, idrettslag eller andre frivillige organisasjoner.

Dagens Demensplan går ut ved utgangen av neste år. Demensutfordringene er fortsatt store, og regjeringen vil derfor utarbeide en ny demensplan for perioden 2016-2020; Demensplan 2020. Vi skal bygge brukerens helse- og omsorgstjeneste og flytte makt til brukeren. Jeg er opptatt av hva som er viktig for personer med demens og deres pårørende, og vil derfor invitere personer med demens og deres pårørende til å delta aktivt i arbeidet med planen. Planen skal videre bygges på erfaringer fra dagens Demensplan og ny oppdatert kunnskap.

SPØRSMÅL NR. 1220

Innlevert 15. september 2014 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 22. september 2014 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Solveig Horne

Spørsmål:

«Vil statsråden iverksette tiltak og eventuelt vurdere å øke livsoppholdssatsene utover konsumprisjustering for å unngå at offentlige, behovsprøvde stønader går til kreditorer under offentlig gjeldsordning etter gjeldsordningsloven?»

BEGRUNNELSE:

Med virkning fra 1. juli ble livsoppholdssatsene pr. måned ved gjeldsordning redusert fra kr 10 715,- og kr 9 912,- til kr 7 890,- og kr 6 680,- for henholdsvis ens-

lige og par enkeltvis. Den betydelige reduksjonen har vist seg å gi noen uheldig utslag i praksis. For eksempel har behovsprøvd offentlig bostøtte ført til at skyldner får overskudd i sitt budsjett og dermed må betale det overskytende til sine kreditorer under offentlig gjeldsordning. Satt på spissen bidrar de nye livsoppholdssatsene til at skattepenger går til å betale privat forbruksgjeld gjennom en offentlig gjeldsordning. Det framstår som underlig at vi har to behovsprøvde stønadsordninger der bostøtte kan gå til kreditorer, mens sosialstønad ikke kan gjøre det.

Svar:

Fra og med 1. juli i år er det innført nye livsoppholdssatser som skal gjelde ved gjeldsordning og ved utleggstrekk, altså tvangsmessig trekk i lønn og andre inntekter. Satsene fremgår av en ny forskrift som hører inn under mitt departement. Det er flere grunner til at den nye ordningen ble innført. Det var både behov for å redusere livsoppholdssatsene ved gjeldsordning, samt å få etablert satser på utleggsområdet, hvor mangelen på dette hadde ført til ulik praksis rundt omkring i landet. Ved at man nå har et felles utgangspunkt for utmålingen av livsopphold ved utleggstrekk, er det lagt til rette for likebehandling og bedre forutsigbarhet også på dette området. Bakgrunnen for at gjeldsordningssatsene ble redusert, var at de som følge av justeringen iht. minstepensjonen var blitt uforholdsmessig høye. Som følge av dette kunne man få gjeldsordning uten å ha reelle gjeldsproblemer, noe som kan sette gjeldsordningslovens legitimitet i fare.

Den nye forskriften er gitt med hjemmel i gjeldsordningslovens og dekningslovens bestemmelser om livsopphold, hvor det på begge områder heter at skyldneren har rett til å beholde av inntekten «det som med rimelighet trengs». Satsene i forskriften er altså ment som en presisering og et felles utgangspunkt for anvendelsen av lovens bestemmelser. I tillegg til satsene for livsopphold kan skyldnere beholde utgifter til bolig. Ved beregningen summeres som

hovedregel alle inntekter, herunder trygder og andre offentlige stønader. Dersom det fremkommer et overskudd i forhold til gjeldende livsoppholdssats, anses dette som utgangspunkt å kunne brukes til betjening av gjeld. I hvert enkelt tilfelle gjøres det imidlertid også en individuell vurdering av livsoppholdsbeløpet, hvor særskilte behov, for eksempel ekstraavgifter på grunn av sykdom, kan tilgodeses.

Lovens ordning er altså at det er et eventuelt overskudd som skal betales til kreditorene, uansett hvilke inntekter som bidrar til dette overskuddet. Dette var ordningen også før de nye satsene ble innført, og forskriften innfører dermed ikke noe nytt på dette området.

Det ville kunne medføre en urimelig forskjellsbehandling dersom alle som mottar en eller annen form for offentlig stønad skulle slippe å betale noe til sine kreditorer i en gjeldsordning eller ved tvangsinndrivning. Krav som inndrives er ikke bare privat forbruksgjeld, men for eksempel også skattekrav og krav på barnebidrag mv. En offentlig støtteordning som bostøtte, som i enkelte tilfeller gis over svært lang tid, er basert på andre kriterier og kan være noe mer romslig enn livsoppholdsbeløp ved gjeldsordning og tvangsinndrivelse av gjeld. Det er ulike hensyn bak disse ordningene. Jeg mener derfor at dagens løsning er god, og at det ikke er behov for justeringer av satsene ut over konsumprisindeks.

SPØRSMÅL NR. 1221

Innlevert 15. september 2014 av stortingsrepresentant Hadia Tajik

Besvart 6. oktober 2014 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Kva er status i arbeidet med 'Nasjonale retningslinjer for redningstjenesten – søk etter savnet person på land'?»

Svar:

Justis- og beredskapsdepartementet har mottoke forslag til «Retningslinjer for søk etter savnet person på land» fra Nasjonalt Redningsfagleg Råd. Nasjonalt Redningsfagleg Råd blei i sin tid oppretta av Justis- og beredskapsdepartementet med det formål å bidra til og vere ein støtte for departementet sitt arbeid for ein sikker og formålstjeneleg redningstjeneste. Rådet skal blant anna utveksle erfaringer og informasjon

med målsetting om å styrke redningstjenesta og samvirket mellom relevante aktørar, bidra med forslag til ein fagleg kvalitativ utvikling av redningstjenesta, og etter anmodning eller på eget initiativ understøtte departementet med råd og informasjon. Rådet vert leia av hovedredningssentralane og er satt saman av representantar frå ein rekkje redningsaktørar (offentlege, private og frivillige), herunder politi-et. Rådet møtast minst 2 gonger i året og Justis- og beredskapsdepartementet er representert i rådet med status som observatør. Forslaget til retningslinjer for søk etter savnet person er nå til handsaming i departementet, og me tek sikte på ei snarleg avgjerd i saka.

SPØRSMÅL NR. 1222**Innlevert 15. september 2014 av stortingsrepresentant Terje Breivik****Besvart 22. september 2014 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Solveig Horne****Spørsmål:**

«Er statsråden bekymret for at barnevernet ikke fanger opp barn av foreldre som har alvorlig rus-problem, og på hvilke måter vil statsråden sørge for at barn med omsorgspersoner som har alvorlige rusproblemer blir fanget opp av barnevernet, slik at barnas omsorgssituasjon kan kartlegges og nødvendige tiltak iverksettes?»

BEGRUNNELSE:

I dag ble det lagt fram en nasjonal rapport om rusmiddelbruk i Norge skrevet av KORFOR på oppdrag fra Helsedirektoratet (Brukerplan-2013). Rapporten gir et godt samlet bilde av den rusproblematikken som er kjent av hjelpeapparatet. Undersøkelsen omfatter 11.400 brukere i 132 norske kommuner, hvorav over halvparten har et dårlig eller svært dårlig funksjonsnivå. Kommunene har selv kartlagt brukere som fagfolk mener tar skade av sitt eget rusmiddelbruk.

Et alvorlig funn ved rapporten er at alt for mange barn lever med omsorgspersoner som har alvorlige rusproblemer og som skårer dårlig på funksjonsindeksen i forhold til rus, bolig, psykisk helse, økonomi m.m. Et antall på 787 brukere har omsorg for 1174 barn. Av disse er det 57,5 % som ikke har hatt kontakt med barnevernet. Dette er barn som burde vært fanget opp og kartlagt, særlig fordi deres omsorgspersoner har kontakt med det offentlige hjelpeapparatet grunnet kjent rusproblem, og hvor flertallet mottar tjenester både fra kommunen og spesialisthelsetjenesten.

Svar:

Jeg er svært opptatt av å bidra til at barn av rusmisbrukende foreldre skal få en bedret livssituasjon og en god oppvekst. Det å være pårørende til mennesker med rusproblemer kan medføre store utfordringer og være svært belastende, særlig for barn. Mange barn av rusmisbrukere har store vansker med å håndtere hverdagslivet sitt, både i familien, på skolen og i fritiden. Det er viktig at det utformes gode tiltak og tjenester rettet mot disse barna, og at foreldrene samtidig tilbys hjelp til å endre sin rusatferd og til å håndtere foreldrerollen.

Barneverntjenestens hovedoppgave er å sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling får nødvendig hjelp og omsorg til rett tid. Dette ansvaret omfatter barn med foreldre som har eller kan ha alvorlige rusproblemer. Dersom barneverntjenesten mottar en melding om et barn som kan ha foreldre med alvorlige rusproble-

mer, har barneverntjenesten rett og plikt til å åpne undersøkelsessak og gjennomføre de undersøkelser som er nødvendige for å vurdere barnets omsorgssituasjon. Barnevernloven åpner for å iverksette de tiltak som er nødvendige for å ivareta barnets behov for omsorg og beskyttelse. Dette omfatter både tiltak med og uten samtykke fra foreldrene.

For at barneverntjenesten skal kunne følge opp barn i utsatte livssituasjoner, er den avhengig av at de som er bekymret for et barn melder fra om dette til den kommunale barneverntjenesten. Alle som arbeider i offentlige tjenester og mange yrkesutøvere har plikt til å melde fra til barneverntjenesten ved alvorlig bekymring for et barns omsorgs- og/eller livssituasjon.

Det har blitt gjennomført flere tiltak for å sikre at opplysningsplikten og samarbeidet mellom barneverntjenesten og andre offentlige tjenester skal fungere på best mulig måte. Tidligere i år utga Helsetilsynet rapporten Helsepersonells opplysningsplikt til barnevernet (2/2014). Rapporten belyser temaet gjennom oppsummert kunnskap fra tilsynserfaringer, statistikk, forskning og utredning. I rapporten gir Helsetilsynet flere anbefalinger om videre oppfølging for å sikre at opplysningsplikten fungerer på best mulig måte. Noen av tiltakene følges opp av Helsetilsynet selv. Også Helse- og omsorgsdepartementet og Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet er i ferd med å vurdere Helsetilsynets anbefalinger.

Jeg vil også fremheve følgende, allerede igangsatte tiltak:

I forbindelse med Stortingets budsjettbehandling høsten 2013, ble det gitt en tilleggsbevilgning for 2014 på 15 millioner kroner til rusfrie tilbud til barn av rusmiddelavhengige foreldre. Blant prosjektene som har fått økonomisk støtte er «FRI» i regi av Kirkens Bymisjon og «Barnas stasjon» som drives av Blå Kors. «FRI» følger opp rusmiddelmissbrukende foreldre etter soning og hjelper dem med kontakt og samvær med sine barn. «Barnas stasjon» er et møte- og møtested for småbarnsforeldre som har rusrelaterte problemer og/eller psykiske vansker.

«Modellkommuneforsøket» inngår i regjeringens satsing på barn av psykisk syke og rusmisbrukende foreldre. Formålet med forsøket er å bidra til å forhindre at barn utvikler problematferd. Forsøket skjer i regi av Bufdir i samarbeid med andre instanser. Målgruppen for forsøket er barn i alderen null til seks år. En viktig målsetting med forsøket er å utvikle gode modeller for tidlig intervensjon, forebyggende tiltak og helhetlig, systematisk og langsiktig oppføl-

ging av barn i målgruppen. En ekstern evaluering av prosjektet påregnes ferdig våren 2015.

Det ble i 2014 etablert en «Nasjonal tilskuddsordning mot barnefattigdom», hvor offentlige og private instanser, bydeler, frivillige organisasjoner og ungdomsgrupper kan søke om midler. Ordningen videreføres i 2015. Formålet med ordningen er å motvirke og/eller dempe fattigdomsproblemer blant barn og unge. Tilskuddsordningen skal være et virkemiddel til at flere barn og unge får delta på viktige sosiale arenaer, som ferie- og fritidsaktiviteter, uavhengig av foreldrenes inntekt og sosiale situasjon. Tilskuddsordningen forvaltes av Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir).

Bufdir forvalter også tilskuddsordningen «Tilskudd til kommuner til foreldrestøttende tiltak». Formålet med ordningen er å stimulere flere kommuner til å ta i bruk tiltak som er rettet mot å gi barn tidlig hjelp i hjemmet.

Gjennom tilskuddsordningen «Barne- og ungdomstiltak i større bysamfunn», som også forvaltes av Bufdir, kan kommunene søke om tilskudd til tiltak som bidrar til sosial inkludering og forebygging av uønsket sosial atferd, herunder vold, mobbing, kriminalitet og rus.

Støtteordningen «Nasjonal grunnstøtte til barne- og ungdomsorganisasjoner» skal også videreføres. Dette er en støtteordning som støtter opp om rusfrie møteplasser for barn og ungdom.

Det godt dokumenterte programmet «Nurse-Family Partnership» skal nå prøves ut i Norge blant risikoutsatte førstegangsfødende. Langvarig og systematisk oppfølging skal starte så tidlig som mulig i

svangerskapet. Prosjektet vil bli evaluert, og evalueringen skal danne grunnlag for eventuell videre implementering av tiltaket.

Jeg vil også fremheve familievernet som en viktig aktør på dette området. Familievernet tilbyr gratis behandling og rådgivning der det foreligger vansker, konflikter eller kriser i familien. Prioriteringer innen familieverntjenesten er forebyggende arbeid og tidlig innsats for å sikre robuste samliv og gode oppvekstvilkår for barn, hjelp til høykonfliktfamilier og familier etter samlivsbrudd, og forebygging av vold i nære relasjoner.

Sentrene for foreldre og barn er et annet viktig tilbud rettet mot utsatte sped- og småbarnsfamilier. Mange kommuner har ofte ikke nok kompetanse eller mulighet til å observere og følge opp foreldre med små barn i hverdagen. Dette kan blant annet være foreldre som sliter med rusmisbruk eller psykiske problemer.

Det er altså satt i gang en rekke tiltak som skal fange opp familier som trenger ekstra hjelp og støtte. Noen av disse tiltakene er spesifikt rettet inn mot familier med rusproblemer. Andre tiltak er mer generelle, men inkluderer også familier der en eller flere er rusavhengige.

Flere kommuner har styrket samarbeidet på tvers mellom de ulike kommuertjenestene som er i kontakt med barn og unge, for både lettere og fange opp, men også gi bedre hjelp til utsatte barn og unge. Det aller viktigste «tiltaket» er at de som ser eller er bekymret for at barn vokser opp/lever under vanskelige forhold, melder dette videre til det kommunale barnevernet og til det apparatet kommunen er rustet med for å møte barn og unge i en vanskelig livssituasjon.

SPØRSMÅL NR. 1223

Innlevert 15. september 2014 av stortingsrepresentant Pål Farstad

Besvart 23. september 2014 av næringsminister Monica Mæland

Spørsmål:

«I statsråd 20. juni 2014 besluttet regjeringen å melde Norge ut av UNWTO, FNs turistorganisasjon.

Hvorfor har regjeringen besluttet å gjøre dette, og hvorfor har ikke ministeren tatt initiativ til en alminnelig høringsprosess med påfølgende politisk behandling av utmeldelsen i Stortinget, når innmeldelse var gjenstand for en slik politisk behandling?»

BEGRUNNELSE:

Verdens turistorganisasjon «United Nations World Tourism Organization» er en av FNs særorganisasjoner. Organisasjonen er verdensomspennende og 156 stater er i dag medlemmer i organisasjonen, som også har 6 assosierte medlemmer og 400 tilknyttede medlemmer representert ved privat sektor, forskningsinstitusjoner, turistorganisasjoner og lokale turistmyndigheter.

Organisasjonen bidrar til at medlemslandene, de enkelte destinasjonene og reiselivsbedriftene maksimerer de positive økonomiske, sosiale og kulturelle ef-

fektene knyttet til reiseliv, samtidig som de minimerer de negative sosiale og miljømessige virkningene. Medlemskap i UNWTO gir norske myndigheter og andre tilgang til oppdatert internasjonal statistikk og analyser og regelmessige trend- og prognoserapporter.

Norsk innmelding i organisasjonen skjedde ved godkjenning av statuttene. Ved St.prp. nr. 51 (2007-2008) ble Stortinget innbudt til å fatte vedtak om samtykke til å melde Norge inn i FNs turistorganisasjon. Stortinget fattet 17. juni 2008 vedtak om samtykke i samsvar med Innst. S. nr. 276 (2007-2008), og ved kgl.res. av 22. august 2008 ble det besluttet innmelding ved godkjenning av statuttene av 27. september 1970 med senere endringer. Ved brev til det spanske utenriksdepartementet som depositar for konvensjonen ble Norge innmeldt med virkning fra 8. september 2008.

Kun seks år senere har regjeringen besluttet å si opp Norges medlemskap i UNWTO, FNs turistorganisasjon uten at saken har vært gjenstand for en forutgående høringsprosess eller politisk behandling i Stortinget.

Svar:

Norge har vært medlem i FNs turismeorganisasjon (UNWTO) i seks år nå. Det har gitt oss anledning til å samle erfaringer som medlem. Medlemskapet i UNWTO har ikke gitt det ønskede reiselivsfaglige utbyttet. Statistikk og andre rapporter som vi har fått fra UNWTO er dessuten også tilgjengelig gjennom andre

kanaler, herunder vårt medlemskap i OECD. Ingen andre nordiske land er medlem. Etter en helhetlig vurdering, i samråd med Utenriksdepartementet, har Nærings- og fiskeridepartementet konkludert med at Norge meldes ut av organisasjonen. Vi hadde en orientering til organisasjonene vedrørende saken i fjor, og jeg vil 30. september 2014 møte sentrale organisasjoner og aktører i reiselivssektoren på ny for å gjennomgå dette.

Det er regjeringens ansvar å inngå, endre og oppheve avtaler for landet. Det følger av Grunnloven. Avtaler av særlig viktighet, eller som innebærer at staten påtar seg forpliktelser som bare kan gjennomføres som følge av stortingsvedtak, herunder bruk av statens penger, er imidlertid ikke gyldig før Stortinget har gitt sitt samtykke. Da Stortinget gjorde sitt vedtak ved behandling av Innst. S. nr. 276 (2007-2008) var det således redegjort for at norsk medlemskap medførte plikt til å betale medlemsavgift – som for 2008 var 190 000 Euro. Å melde seg ut av UNWTO innebærer ikke at staten påtar seg en ny forpliktelse. Der hvor innmelding i en internasjonal organisasjon skjer gjennom en samtykkeproposisjon i Stortinget, slik som i dette tilfellet, kan det fremmes en kongelig resolusjon om utmelding. Det gjorde regjeringen 20. juni i år. Formell utmelding har foreløpig ikke blitt gjennomført. Jeg har ikke sett behov for en alminnelig høringsprosess om utmeldelsen, fordi jeg mener at vi har hatt godt nok grunnlag til å fatte en beslutning i denne saken. Som nevnt vil jeg imidlertid drøfte saken med sentrale aktører i reiselivssektoren.

SPØRSMÅL NR. 1224

Innlevert 16. september 2014 av stortingsrepresentant Odd Omland

Besvart 23. september 2014 av næringsminister Monica Mæland

Spørsmål:

«Stoltenberg-regjeringen nedsatte det såkalte Sørlandsutvalget, som skulle vurdere tiltak for næringsutvikling på Sørlandet. Utvalget leverte sin rapport i 2013, og opprettelse av et pilottestlaboratorium var et sentralt element i utvalgets rapport. For å følge opp forslaget ble det nedsatt et utvalg som skulle utrede nærmere støtte til et slikt anlegg.

Hva er status i dette arbeidet, og hvordan går det med utredningen?»

BEGRUNNELSE:

Stoltenberg-regjeringen nedsatte utvalget for næringsutvikling på Sørlandet (Sørlandsutvalget) i au-

gust 2011, og utvalget leverte sin rapport i august 2013. Utvalget konkluderte bl.a. med at det er behov for et pilottestlaboratorium, som skal være en fasilitet for testing av nye produktideer, noe som er viktig både for industrien og for gründere og SMBer med lite utstyr eller kompetanse i egen bedrift.

En samlet landsdel har nå stilt seg bak forslaget om et nasjonalt pilottestlaboratorium, Mechatronic Innovation Lab, som skal være et nasjonalt kunnskaps- og testsenter med allianser til regioner, forsknings- og utdanningsinstitusjoner i hele landet. Forslaget om pilottestlaboratorium er oversendt departementet, og det er søkt om en bevilgning på 20 mill. kroner i 2015 og 80 mill. kroner i 2016.

Som en oppfølging av Sørlandsutvalget ble det nedsatt et utvalg som skulle utrede nærmere behov, hvilke kriterier som ev. skal legges til grunn, og hvilken del av virkemiddelapparatet som skal ha ansvar for denne type fasiliteter. Næringsministeren bes redegjøre for hvordan det går med denne utredningen om støtte til et slikt pilotanlegg.

Svar:

Nærings- og fiskeridepartementet har hatt en dialog med virkemiddelaktørene vedrørende utvikling av et tilbud når det gjelder teknisk infrastruktur for pilot-/demoanlegg, og har mottatt innspill og synspunkt fra flere aktører.

Departementet har mottatt flere henvendelser fra NCE NODE (nå GCE NODE) vedrørende konseptet for Mechatronic Innovation Lab, og er innforstått med at teknisk infrastruktur for pilotering er av stor betydning for at de teknologibaserte næringsmiljøene skal satse videre på utvikling av kompetanse og forskning i Norge. Jeg har også hatt møte med NODE-gruppen om dette forslaget senest under Arendalsuka i august i år.

Når det gjelder den konkrete søknaden fra Universitetet i Agder (UiA) og NCE NODE datert 11.april, der det bes om et tilskudd på 100 mill. kroner til utrustning av et nasjonalt pilottest laboratoriu

um for industriell innovasjon, ble denne oversendt Kunnskapsdepartementet for videre behandling. Det er Kunnskapsdepartementet som har ansvaret for teknisk infrastruktur og fasiliteter til forskning og utvikling. Kunnskapsdepartementet har 16. juni sendt et svarbrev til UiA der de viser til at de er godt kjent med planene for Sørlandslab, og at universiteters og høyskolers årlige innspill til statsbudsjettet inngår som en del av materialet som departementet benytter i den ordinære budsjettprosessen.

Når spørsmålsstilleren viser til at det er nedsatt et eget utvalg for å følge opp forslaget om virkemidler for pilot-/demoanlegg i Sørlandsutvalgets rapport, antar jeg at det dreier seg om at Siva, Innovasjon Norge og Norges forskningsråd på eget initiativ har nedsatt en arbeidsgruppe med ambisjon om å utarbeide et konkret forslag til hvordan funksjonen til et eventuelt nytt nasjonalt virkemiddel for piloteringsinfrastruktur bør være. Representanter fra GCE NODE, Herøya Industripark, Rolls Royce, NHO, LO og SINTEF deltar også i arbeidsgruppen. Etter det jeg er orientert om tar arbeidsgruppen sikte på å levere en rapport innen utgangen av oktober 2014. Hensikten med rapporten er, ifølge virkemiddelaktørene, at den skal kunne gi viktig beslutningsstøtte for virkemiddelaktørene og departementet i det videre arbeid.

SPØRSMÅL NR. 1225

Innlevert 16. september 2014 av stortingsrepresentant Ruth Grung

Besvart 29. september 2014 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Musikkterapi har de siste årene etablert seg som et spennende forskningsbasert disiplin med dokumentert positiv effekt spesielt innen psykisk helsevern, men også med stort potensial innen rusbehandling. Helsedirektoratet sine nye retningslinjer tilrår derfor sterkt bruk av musikkterapi basert på høyeste evidensnivå.

Hvordan vil helseministeren følge opp musikkterapi som eget satsingsområde i rus- og psykisk helse i 2015?»

BEGRUNNELSE:

Helsedirektoratet sine nye psykoseretningslinjer gir musikkterapi tilråding gradering A, basert på høyeste evidensnivå.

«Musikkterapi fremmer tilfrisking, og behandlingen bør starte i en så tidlig fase som mulig med henblikk på å redusere negative symptomer. Behandlingen må utføres av terapeuter med godkjent utdanning innen musikkterapi» (Helsedirektoratet 2013 s.17 og 70. Retningslinjene presiserer også at:

«Musikkterapi er like effektivt for pasienter som er innlagt på døgnheter, som for dem som får poliklinisk behandling» og: «forskning viser at musikkterapi både kan inngå i behandling innen psykisk helsevern og i kommunalt arbeid».

Helsedirektoratet sin tilråding bygger på norsk og internasjonal forskning på musikkterapiens effekter, som viser at musikkterapi fremmer motivasjon og deltagelse, emosjonell kontakt, sosial kommunikasjon og opplevelse av mestring og av fellesskap. Musikkterapi har stort potensial for å forbedre helseve-

senet med større vekt på å mobilisere egne personlige ressurser og gi bedre oppfølging i overgangen mellom institusjon og hverdagsliv.

Forskningsmiljøet fremhever spesielt tre institusjoner innen helsevern som har lang erfaring og gode resultater med bruk av musikkterapi. Det er Lovisenberg Diakonale Sykehus i Oslo, Bjørgvin DPS i Bergen og Nordfjord psykiatrisenter. Musikkterapeutene benyttes både i utredning, behandling og oppfølging.

Helsedirektoratet signaliserer interesse for å støtte musikkterapeutisk tjeneste- og kompetanseutvikling både innen psykisk helsearbeid/helsevern og rusbehandling. I tillegg kommer nåværende og fremtidige musikkterapi-tjenester for barn, unge og eldre mennesker.

Helsedirektoratet har fulgt opp med å gi økonomisk støtte for implementering av de faglige retningslinjene, men det dekker ikke behovet for kompetanse og nyteknisk i behandlingstilbudet. Tiden bør være moden for en mer offensiv strategi som sikrer en mer systematisk implementering av musikkterapi mot flere pasientgrupper, tidligere intervensjon og mer bruk i kommunalt helsearbeid.

Tilgang på kompetanse er også en utfordring. Det utdannes i dag kun 24 kandidater i året (12 ved Norges Musikkhøyskole og 12 ved Griegakademiet). Det er langt fra å dekke det fremtidige behovet. Det bør også settes av mer midler til forskning og spesielt følgeforskning samt effekt mot nye grupper slik som rusavhengige, eldre og barnevern.

Svar:

Kunstterapi tilbys mennesker med forskjellige problemer og lidelser i norsk helsetjeneste i dag. Bruk av bilde, dans og bevegelse, musikk, poesi, drama og psykodrama i behandling kan øke tilfanget av behandlingsmuligheter av ikke-medikamentell karakter. Kunnskapsgrunnlaget for kunstterapeutiske metoder er økende, både i Norge og internasjonalt, men det mangler fortsatt mye forskning på området.

Musikkterapi har vært brukt i psykisk helsevern i flere tiår, men først de senere årene har forskning vist effekt. Flere studier viser at musikkterapi reduserer symptomer og øker funksjonsnivå. Musikkterapi supplerer eksisterende behandlingsformer, bidrar til bruker-innflytelse og fungerer ressursmobiliserende. Terapimetoden benyttes også i tverrfaglig spesialisert rusbehandling (TSB).

Det er positivt at det foreligger forskning om effekter av musikkterapi og at dette i 2013 ble tatt inn som anbefaling i Nasjonal faglig retningslinje for utredning, behandling og oppfølging av psykoselidelser (IS-1957). Jeg vil understreke at det er et lederansvar på alle nivåer i tjenesten å sørge for at anbefalte og kunnskapsbaserte metoder tas i bruk.

Helsedirektoratet har iverksatt implementeringstiltak knyttet til denne retningslinjen. I tillegg har direktoratet en tilskuddsordning for å implementere viktige anbefalinger i retningslinjer og veiledere. Gjennom denne ordningen er det gitt tilskudd til flere musikkterapi-prosjekt. Jeg vil trekke frem et par eksempler.

Fredrikstad kommune har fått tildelt midler til et kunnskapsutviklingsprosjekt hvor hensikten er å etablere og implementere musikkterapi i kommunalt psykisk helsearbeid og å utprøve musikkterapi som en del av det samlede kommunale rusarbeidet. Det vil være særlig fokus på ungdom, voksne i sårbare overganger og personer med samtidig ruslidelse og psykisk lidelse (ROP-pasienter), samt å utvikle forskningsarenaer. Tyrili utvikling og prosjekt har fått midler til å utvikle ny kunnskap om bruk av musikkterapi i TSB. Målet er å utvikle og utvide musikk-terapi praksis ved Tyrili i Oslo og Trondheim, utvikle metodikk med fokus på bruker-kompetanse, samt å gjøre evaluering/forskning på dette. Det kan også nevnes at det er tildelt midlene til å etablere en musikkterapistilling for pasienter med psykoseproblematikk på Lovisenberg DPS, og til UNI Research AS for at de skal starte etterutdanning for musikk-terapeuter.

Det er de senere årene utviklet ulike miljøterapeutiske behandlingstiltak i omsorgssektoren, som har vist seg å ha effekt på behandling, trivsel, medikamentbruk og personellressurser. Nyere studier viser at når ansatte får mulighet til å bruke sang og musikk terapeutisk, fungerer det mot uro og depresjon ved demens og mot utagering ved stell og daglige aktiviteter. Slike behandlingstiltak er det viktig å spre gjennom ulike nettverk, så vel som gjennom fagkonferanser og kompetansemiljøer. For å bidra til at metoder spres og i større grad benyttes i behandling og pleie, er det som oppfølging av Meld. St. 29 (2013-2013) Morgendagens omsorg, jf. Innst. 447 S (2012-2013) i ferd med å etableres et kompetansemiljø som kan ha ansvar for utvikling og spredning av miljøterapeutiske behandlingstiltak. Levanger kommune har siden 1997 vært en toneangivende kultur- og helsekommune, og har tidligere vært et nasjonalt knutepunkt på dette området. Levanger kommune har, i samarbeid med de forsknings- og kompetansenettverk som er etablert, blitt tildelt ansvaret for å være et nasjonalt kompetansesenter innen kultur, helse og omsorg.

Når det gjelder forskning, finansierer Helse- og omsorgsdepartementet dette hovedsakelig gjennom de regionale helseforetakene og gjennom Norges forskningsråd. Disse midler er søkbare og lyses ut etter en henholdsvis regional eller nasjonal konkurranse. Departementet gir ikke spesifikke føringer til den kliniske forskningen med hensyn til forskning på spesifikke terapiformer. Aktuelle miljøer kan søke om forskningsmidler fra Program for psykisk helse i Norges forskningsråd.

SPØRSMÅL NR. 1226**Innlevert 16. september 2014 av stortingsrepresentant Ruth Grung****Besvart 23. september 2014 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen****Spørsmål:**

«Helsedirektoratets sine nye retningslinjer for utredning, behandling og oppfølging av mennesker med psykoselidelser, anbefaler sterkt bruk av musikkterapi. Det utdannes i dag kun 24 musikkterapeuter i året.

Hvordan vil kunnskapsministeren følge opp de nye helsefaglige rådene og øke den nasjonale utdanningskapasiteten i musikkterapi?»

BEGRUNNELSE:

Helsedirektoratet sine nye faglige retningslinjer for utredning, behandling og oppfølging av mennesker med psykoselidelser gir musikkterapi tilråding gradering A, basert på høyeste evidensnivå. De viser videre til at musikkterapi bør vurderes i forhold til rusbehandling, barn/unge og eldre. Musikkterapi er internasjonalt anerkjent, men det er først de senere årene at det er blitt etablert som en forskningsbasert disiplin og profesjonell praksis i Norge. Musikkterapi er et relativt nytt tilbud med dokumentert nytteverdi, særlig innen psykisk helse, men er foreløpig i liten grad tatt i bruk av helsevesenet.

Psykoseretningslinjene presiserer at musikkterapi må utføres av terapeuter med godkjent utdanning i musikkterapi.

I Norge har vi hatt musikkterapiutdanning siden 1978, først etablert ved Østlandets Musikkonservatorium. Studiet i Oslo ble i 1996 knyttet til Norges musikkhøgskole. Tilsvarende utdanning ble etablert i Sogn og Fjordane i 1988 og flyttet til Universitetet i Bergen i 2006. Den årlige nasjonale utdanningskapasiteten er i dag på 24 kandidater, med årlig opptak på 12 kandidater ved det toårige masterstudiet ved Norges musikkhøgskole og 12 ved det femårige integrerte masterstudiet ved Griegakademiet, Universitetet i Bergen. De to utdanningsinstitusjonene samarbeider tett og gir begge studietilbud som fører frem til mastergrad, som også er malen for profesjonskompetanse

i musikkterapi i de fleste europeiske land. Begge er også aktive forskningssentre: Senter for musikk og helse ved Norges musikkhøgskole og GAMUT – Griegakademiets senter for musikkterapiforskning ved UiB og UNI Research Helse.

Helsedirektoratet jobber med å implementere de nye faglige retningslinjene, men uten økt tilgang på musikkterapeuter har de liten mulighet til å gi flere pasienter anbefalt behandling.

Svar:

De nye nasjonale faglige retningslinjene for behandling av psykoselidelser peker på en rekke terapiformer som har, eller kan ha, effekt ved behandling av disse. Samlet sett inneholder retningslinjene om lag 80 anbefalinger. Blant disse er anbefalingen om kunst- og musikkterapi (musikkterapi, dramaterapi, danseterapi og bildende kunst), som det refereres til i spørsmålet. Retningslinjene er utarbeidet av en arbeidsgruppe og utgitt av Helsedirektoratet.

I retningslinjene er det referert til forskning som viser at musikkterapi både kan inngå i behandling innen psykisk helsevern og i kommunalt arbeid. Retningslinjene inneholder imidlertid ikke anbefalinger med hensyn til omfang av slik terapi, og det er ikke gjort noen vurdering av tilgangen på musikkterapeuter.

Dimensjoneringen av helse- og sosialfaglig utdanning tar utgangspunkt i samfunnets behov, og bygger i hovedsak på innspill fra helsemyndighetene. Eventuelle endringer i utdanningskapasitet gjøres derfor i samarbeid med blant annet Helse- og omsorgsdepartementet. Jeg vil derfor vurdere kapasiteten innenfor musikkterapi dersom helsemyndighetene skulle komme med tydelige signaler om endret behov. Imidlertid er endringer i studiekapasitet fra departementets side et budsjettspørsmål og må derfor håndteres i forbindelse med de årlige budsjettprosessene.

SPØRSMÅL NR. 1227**Innlevert 17. september 2014 av stortingsrepresentant Lise Christoffersen****Besvart 24. september 2014 av finansminister Siv Jensen****Spørsmål:**

«Vil statsråden bidra til å sikre at foreldre med barn i idrettsfritidsordning får samme foreldrefradrag som foreldre med barn i skolefritidsordning, både i 2014 og videre framover?»

BEGRUNNELSE:

Norges idrettsforbund har mottatt bekymringsmeldinger fra idrettsforeninger som driver idrettsfritidsordning (IFO). Skatteetaten sendte i mai i år brev til idrettsforeningene, der det sto at de ble fjernet fra registeret over virksomheter som leverer ligningsoppgaver over betaling for pass og stell av barn. Ligningsoppgaven gir grunnlag for foreldrefradrag etter skattelovens § 6-48. Begrunnelsen var at idrettsforeningene driver undervisning, og at tilbudet dermed ikke er fradragsberettiget. Buskerud idrettskrets har tatt saken opp med Skatteetaten og fått et positivt foreløpig svar i epost av 15. september i år. Skattedirektoratet informerer der om at de er i ferd med å se nærmere på fradragsretten for fritidsordninger med aktivitetstilbud tilsvarende SFO på barneskole. Det opplyses videre at fritidsordningene etter ny vurdering i større grad enn tidligere vil bli ansett som pass og stell i motsetning til undervisning. Kostnadene kan dermed gi rett til foreldrefradrag under noen vilkår. Under hvilke vilkår og i hvilken utstrekning, er foreløpig ikke kjent. Det er foreløpig heller ikke kjent når vurderingen er ferdig. At fritidsordninger basert på fysisk aktivitet er undervisning, mens tradisjonelle SFO-er, der det også kan tilbys leksehjelp, ikke er det, virker som en urimelig tolkning av loven. Det er derfor viktig at statsråden gir klare signaler til Skattedirektoratet om at foreldre med barn i IFO skal få foreldrefradrag som for SFO, både for skatteåret 2014 og seinere.

Svar:

Ja, det vil statsråden bidra til. Skattedirektoratet vil innen kort tid komme med en uttalelse om at utgifter til private idrettsfritidsordninger og andre SFO-lignende ordninger vil gi rett til fradrag på lik linje med utgifter til den ordinære skolefritidsordningen fra og med 2014. Tilbudet må være av tilsvarende art og må oppfylle visse kriterier.

Fradraget for utgifter til skolefritidsordninger gis etter bestemmelsen om foreldrefradrag i skatteloven § 6-48 for utgifter til pass og stell av barn under 12 år. Kostnader til pass og stell avgrenses mot bl.a. kostnader til undervisning og leveomkostninger for barnet. Forlenget dagtilbud på barneskole, den ordinære skolefritidsordningen (SFO), er etter langvarig praksis blitt ansett som hovedsakelig pass og stell som gir rett til foreldrefradrag, selv om det gis tilbud om leksehjelp og deltakelse i mange ulike aktiviteter som gjør at barna kan lære noe.

I de senere år har flere idrettsforeninger, fotballklubber, sportsklubber osv. etablert alternative fritidsordninger rett etter skoletid som har fått betegnelsen idrettsfritidsordning (IFO) og fotballfritidsordning (FFO), hvor fysisk aktivitet står sentralt. Skattemyndighetene har hittil vurdert disse tilbudene som ikke-fradragsberettiget undervisning og bl.a. vektlagt at ordningene har hatt preg av opplæring/trening med instruktør innenfor sin idrett. Noen idrettsforeninger har likevel innrapportert kostnadene til slike ordninger som utgifter til pass og stell av barn på vegne av foreldrene til deltakende barn. Det stemmer at Skattedirektoratet i mai 2014 sendte brev til foreningene og informerte om at fritidsordninger ved idrettsklubber og lignende ikke gir rett til foreldrefradrag for kostnadene.

På bakgrunn av reaksjoner og innspill fra idrettslag og -foreninger i etterkant av ovennevnte brev, har Skattedirektoratet siden juli arbeidet med ny vurdering av saken: Direktoratet besluttet nylig at utgifter til idrettsklubbers og andre alternative fritidsordninger skal gi til rett foreldrefradrag etter skatteloven § 6-48, når aktivitetstilbudet er av tilsvarende art som skolefritidsordningen (SFO). Direktoratet har lagt vekt på at idrettsfritidsordninger rett etter skoletid har mye til felles med det tilbudet SFO har, men med mer organisert fysisk aktivitet. De endelige kriteriene for å innvilge fradrag for fritidsordning vil fremgå av Skattedirektoratets kommende uttalelse.

Den endringen i tolkningspraksis jeg har beskrevet, vil få virkning fra og med inntektsåret 2014.

Jeg er glad for at Skattedirektoratet nå har åpnet for fradragsrett for utgifter til andre, gode alternativer til SFO, og at dette gjøres gjeldende allerede fra inneværende år.

SPØRSMÅL NR. 1228**Innlevert 17. september 2014 av stortingsrepresentant Helga Pedersen****Besvart 24. september 2014 av forsvarsminister Ine M. Eriksen Søreide****Spørsmål:**

«Hva er den politiske begrunnelsen for at regjeringen har gitt Forsvarsbygg beskjed om å sette ut renholdet i Forsvarsbygg på anbud?»

BEGRUNNELSE:

I en pressemelding på www.forsvarsbygg.no sier administrerende direktør at Forsvarsdepartementet har besluttet at Forsvarsbyggs enerett og plikt til å levere renholdstjenester til Forsvaret opphører snarest, og senest innen 1. august 2015.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 17. september 2014 med spørsmål fra stortingsrepresentant Helga Pedersen om ivaretagelse av Forsvarets behov for renholdstjenester.

Regjeringen har som mål å effektivisere offentlig sektor, der konkurranse skal være et gjennomgående element i budraget til effektiv bruk av samfunnets ressurser. For forsvarssektoren betyr det å sikre at hver forsvarskrone benyttes der den kan skape mest mulig operativ evne.

Totalt bruker forsvarssektoren i overkant av 300 millioner kroner i året på renhold, og Forsvarsbygg er monopolleverandør til Forsvaret. En arbeidsgruppe under ledelse av Forsvarsdepartementet gjennomgikk i 2013 forvaltningsmodellen for eiendom, bygg og anlegg, med sikte på å avdekke mulige forbedringer i anvendelsen av modellen. En av de overordnede konklusjonene fra dette arbeidet var å treffe tiltak som sikret opprettholdelsen, og om mulig utvidelse, av brukers (Forsvarets) valgfrihet innenfor modellen. Kjøp

av renholdstjenester var ett av områdene der brukerrepresentanter fremholdt ønske om å oppheve forvalters rådende monopolsituasjon, og åpne for at bruker kunne kjøpe tjenesten i et eksisterende marked.

Forsvarsbygg benytter seg allerede i dag av en betydelig andel innleid renholdspersonell. Når timeprisen på egenproduserte tjenester i staten vurderes opp mot eksterne tjenester, så er det sentralt at merverdiavgiften blir tatt hensyn til i sammenligningen. Når dette gjøres viser erfaringene at det er en betydelig differanse på timepris i favør av eksterne renholdstjenester. Det å åpne for konkurranse om disse tjenestene vurderes over tid potensielt å kunne frigjøre titalls millioner kroner hvert år. Det forsvarssektoren sparer på effektiviseringen, skal brukes der det kan skapes mest mulig operativ evne. Intern ressursfrigjøring gjennom effektivisering har vært, og vil fortsette å være, en sentral økonomisk forutsetning for å dekke utgiftene knyttet til Forsvarets langtidsplaner.

Forsvaret skal nå kjøpe renholdstjenester i markedet basert på åpen konkurranse, når eventuelle sikkerhets- og beredskapsmessige forhold eller hensiktsmessighetsvurderinger ikke tilsier annet. Det skal ved inngåelsen av renholdskontrakter legges vekt på løsninger som ivaretar forsvarssektorens interesser på en best mulig måte, og som bidrar til en smidig gjennomføring av denne omstillingen.

Beslutningen vil ha konsekvenser for dem som i dag er sysselsatt med renhold i Forsvarsbygg. De ansattes rettigheter skal ivaretas på en god måte og i samsvar med gjeldende lov og avtaleverk. Vi stiller også klare krav til at nye leverandører og eventuelle underleverandører ivaretar sitt samfunnsansvar, og at lover og regler følges.

SPØRSMÅL NR. 1229**Innlevert 17. september 2014 av stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen****Besvart 29. september 2014 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Hva vil helseministeren gjøre for å sikre pasientene raskere behandling ved Nasjonal behandlingstjeneste for transseksualisme (NBTS) ved Oslo universitetssykehus (OUS)?»

BEGRUNNELSE:

Pasientorganisasjonen Harry Benjamin-ressurscenter (HBRS) har i dialog uttrykt alvorlig bekymring for bemanningssituasjonen ved Nasjonal behandlingstjeneste for transseksualisme (NBTS) ved Oslo universitetssykehus (OUS). HBRS viser til at antallet pasienter som henvises til NBTS de siste årene er mer enn doblet i forhold til tidligere år, uten at bemanningen er styrket tilsvarende.

HBRS mener det er behov for en akutt styrking av bemanningssituasjonen på NBTS for at pasientene skal kunne utredes innenfor akseptable tidsrammer. Det vises til eksempler hvor pasienter som blir henvist til første time kan måtte vente opptil 7 måneder, mens pasienter under utredning kan vente så lenge som 9 måneder mellom hver time. Tidligere var det til sammenligning liten ventetid for henvisning til første time og én måned mellom hver time for pasienter under utredning. HBRS er bekymret for den belastningen den lange ventetiden utgjør for pasientenes livskvalitet og psykiske helse.

HBRS viser til at anbefalinger fra ekspertgruppen i Helsedirektoratet som skal overleveres til departementet i februar 2015, ikke kan løse den nåværende akutte bemanningssituasjon. Helseministeren må derfor allerede nå komme med tiltak for å løse den akutte bemanningssituasjonen og sikre pasientene raskere behandling.

Svar:

I en redegjørelse som departementet har mottatt fra Helse Sør-Øst fremgår det at Oslo universitetssykehus – Nasjonal behandlingstjeneste for transseksualisme (NBTS) har fått omlag 200 nye pasienter de siste 5 årene, mens antall årsverk har økt med 1. Antall henvisninger av barn har økt fra 12 til 35 i året. Totalt 309 voksne og barn var i utredning og behandling i 2009. I 2014 er tilsvarende tall 500 pasienter, hvorav over 110 er barn. I samme periode har virksomhetens årsverk økt fra 3 til 4. Ventetiden har økt, ikke kun for førstegangssamtaler, men også for kontrolltimer, og kan variere med inntil 2-6 måneder. I utredningsfasen er det ønskelig med kontrolltimer hver 4. uke.

Utredningen av de unge pasientene krever ofte omfattende behandlingsprosedyrer, da flere enn 40 % av disse pasientene har komorbiditet med flere diagnoser. Økningen av henvisninger av barn i løpet av de siste få år har man, i følge Helse Sør-Øst, ikke forutsett. Dagens 500 pasienter har ca. 10 timer konsultasjonstid per år, som er i tråd med internasjonale behandlingsprotokoller. Dette utgjør 5 000 pasienttimer ved optimal drift, i tillegg til undervisnings-, veilednings- og forskningsforpliktelser i den nasjonale tjenesten.

Helse Sør-Øst RHF bekrefter at foretaket, i forbindelse med behandlingen av budsjettet for 2015, vil ha en dialog med Oslo universitetssykehus HF om behovet for å styrke den nasjonale behandlingstjenesten.

Jeg legger til grunn at Helse Sør-Øst tar de grep som er nødvendige for å sikre forsvarlige rammer for virksomheten ved Nasjonal behandlingstjeneste for transseksualisme.

SPØRSMÅL NR. 1230**Innlevert 17. september 2014 av stortingsrepresentant Hårek Elvenes****Besvart 23. september 2014 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Hvordan sikres det at hjemkommunene får informasjon når hjemvendte Syria-farere kommer tilbake til kommunen?»

BEGRUNNELSE:

Tall fra PST viser at en del personer den siste tiden har kommet tilbake til Norge etter opphold i Irak og Syria. PST antar at flere av disse har oppholdt seg i krigsområder, muligens også deltatt i kamphandlinger.

I regjeringens handlingsplan mot radikaliserings og voldelig ekstremisme er tiltakspunkt 22: «Varsling ved hjemkomst av personer som har deltatt i kamphandlinger i utlandet (fremmedkrigere)»

Svar:

Det er etablert rutiner som sikrer at Politiets sikkerhetstjeneste (PST) varsler det enkelte politidistrikt

når personer kommer tilbake til landet etter å ha vært i konfliktsoner i utlandet hvor de kan ha deltatt i kamphandlinger som fremmedkrigere. Det er det enkelte politidistrikt som varsler den aktuelle kommune hvor vedkommende bor.

For å sikre god og rettidig varsling til kommunene vil det også for denne varslingen bli utarbeidet nasjonale retningslinjer av Politidirektoratet. I tillegg vil det bli utarbeidet rutiner for mottakerleddet i politidistriktet som skal sikre at informasjonen fra PST blir mottatt og behandlet enhetlig i alle politidistriktene. Dette arbeidet har høy prioritet.

Ved å motta slik informasjon, skal kommunene kunne vurdere om det er aktuelt å tilby særskilt oppfølging. Før den aktuelle kommunen varsles, foretas det en individuell vurdering av om utlevering av slik informasjon vil være til hinder for PSTs arbeid.

Rutinene er i samsvar med tiltak 22 i Handlingsplan mot radikaliserings og voldelig ekstremisme.

SPØRSMÅL NR. 1231**Innlevert 17. september 2014 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 23. september 2014 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen****Spørsmål:**

«I NHOs kompetansebarometer 1/2014 kommer det frem at det er et stort behov for fagskoleutdanning. Hver femte NHO bedrift har i stor grad behov for å rekruttere personer med utdanning på fagskolenivå. NHO-sjøfart har relativt størst behov viser undersøkelsen, dette er et viktig signal i forhold til den sjøfartsnasjon Norge er.

Hva vil regjeringen gjøre for å legge til rette for at flere kan ta fagskoleutdanning som næringslivet trenger?»

Svar:

Jeg viser til spørsmål til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal angående behov for fagskoleutdanning.

Regjeringen mener fagskoleutdanningen er viktig for å bidra til å dekke kompetansebehovene i

norsk nærings- og arbeidsliv. Fagskoleutdanning er yrkesrettede utdanninger av et halvt til to års varighet, og kandidater fra slike utdanninger skal i prinsippet kunne ta i bruk sin kompetanse i arbeidslivet uten ytterligere generelle opplæringstiltak.

I dag er det fylkeskommunenes ansvar å sørge for at det tilbys godkjent fagskoleutdanning som tar hensyn til lokalt, regionalt og nasjonalt kompetansebehov. Det er viktig at arbeidslivet samarbeider nært med utdanningstilbyderne for å sikre godt samsvar mellom tilbud og etterspørsel etter kompetanse.

Det er behov for mer og bedre systematisk kunnskap om fagskolesektoren i Norge. Kunnskapsdepartementet arbeider med å styrke kunnskapsgrunnlaget om denne sektoren, blant annet gjennom rapporteringsordninger, tilstandsrapport om sektoren og kandidatundersøkelser. Departementet arbeider også med å utvikle et system for bedre å kunne analysere

og formidle fremtidige kapasitets- og kompetansebehov i Norge.

I 2013 ble det oppnevnt et offentlig utvalg som skal se nærmere på fagskoleutdanningen. Utvalget ledes av professor Jan Grundt og skal levere sin innstilling innen utgangen av inneværende år. Utvalget skal blant annet vurdere fagskoleutdanningens rolle og plass i utdanningslandskapet og arbeidslivet. Utvalget skal også vurdere dagens finansieringsordning for fagskoler og utrede alternative modeller for gjeninnføring av statlig finansiering av fagskolene. Jeg

ser med forventning fram til å få utvalgets innstilling. Regjeringen vil nøye vurdere anbefalingene utvalget kommer med, og følge opp på egnet måte.

Regjeringen har varslet at den vil legge fram en strategi for maritim næring våren 2015. I strategien vil forhold knyttet til arbeidslivets behov for personale med ulik type maritim kompetanse bli tatt opp, herunder fagskoleutdanning. I arbeidet med den nye strategien vil det bli lagt opp til god kontakt med relevante aktører i næringslivet.

SPØRSMÅL NR. 1232

Innlevert 17. september 2014 av stortingsrepresentant Sveinung Rotevatn

Besvart 24. september 2014 av utenriksminister Børge Brende

Spørsmål:

«Noreg støttar det iranske narkotikaprogrammet med seks millionar kroner i året, samtidig som Iran nyttar offentleg henging som straff for narkotikakriminalitet. På den måten finansierer Noreg ein politikk som tek livet av fleire hundre personar kvart år.

Vil ministeren ta til orde for at Noreg innstiller stønaden til UNODCs program mot narkotika og kriminalitet, slik som Danmark gjekk inn for å gjere i fjor?»

GRUNNGJEVING:

Sida 2011 har Noreg støtta det iranske narkotikaprogrammet med seks millionar kroner kvart år. Pengane som Noreg gir til Iran blir kanalisert gjennom SN-organisasjonen UNODC, The UN Office Drugs and Crime. Sida 2005 har Iran fått over 200 millionar kroner frå EU og SN for å kjempe mot narkotikakriminalitet. Programmet er delt inn i tre delprogram: (1) Ulovleg smugling og grensehandtering, (2) reduksjon av narkotikaetterspurnad og HIV-kontroll, og (3) kriminalitet, strafferett og korrupsjon.

Noreg har øymerkt pengane til delprogram 2 og 3, og i teorien skal pengane frå Noreg verta nytta til å kjempa mot avhengnad av narkotika, og til å betra det institusjonelle rammeverket for strafferett og kampen mot korrupsjon. Men i praksis støttar Noreg ein politikk som tek livet av fleire hundre personar kvart år. Tal frå menneskerettsgruppa «Iran Human Rights» viser at i 2013 blei 328 menneske i Iran hengde for narkotikakriminalitet. I 2012 var talla minst 580 menneske, og 294 av desse var offentlege avrettin-

gar. Iran er det landa i verda som nyttar dødsstraff hyppigast, nest etter Kina. Mellom 70 og 80 prosent av dødsstraffene i Iran er knytte til narkotika.

I 2011 og 2012 gav Danmark fem millionar kroner kvart år til narkotikaprogrammet i Iran, men i 2013 trekte utviklingsminister Christian Friis Bach det danske tilskottet og uttalte:

«Det er et signal til Iran om, at brugen af dødsstraf er uacceptabel og noget, som vi på ingen måde kan stå inde for.»

Svar:

Iran er det viktigaste transittlandet for narkotika frå Afghanistan (ca. 60 %). Dette utgjer eit stort samfunnsproblem for Iran, og mykje av narkotikaen vert smugla vidare til Europa og Noreg.

Iran har eit av verdas høgaste tal på narkotikamisbrukarar og hiv-positive. Denne gruppa er blant dei svakast stilte i samfunnet og manglar ofte eit medisinsk tilbod. Noreg vedtok derfor i 2011 å støtte FN's kontor mot narkotika og kriminalitet (UNODC) i Iran med opptil seks millionar kroner årleg.

Frå norsk side har vi vore merksame på dei moglege utfordringane knytt til menneskerettane som innsats mot narkotika i Iran kan innebere. Det er derfor ein føresetnad for det norske bidraget at vår støtte ikkje går til aktivitetar som kan føre til brot på menneskerettane. Dette gjeld særleg bruken av dødsstraff.

UNODC-programmet i Iran er tredelt. Noreg har støtta delprogram 2 og 3, som omfattar støtte til informasjonskampanjar, førebygging av narkotikelatert HIV/AIDS, behandlingstilbod for unge misbrukarar, kapasitetsbygging i organisasjonar som arbeider for å

førebyggje avhengnad, og førebygging av korrupsjon og kvitvasking. Noreg har ikkje støtta delprogram 1 (narkotikasmugling og grensekontroll), nettopp for å unngå at norsk støtte skulle kunne bidra til å ta smuglarar som i neste omgang kan risikere dødsstraff.

Programmet skal styrkje iransk etterleving av internasjonale reglar. Programmet vert støtta av mellom andre Tyskland og Sverige. Det norske bidraget har hjelpt mange narkomane og HIV/AIDS-offer til

eit betre liv, og styrkt førebygging. Samarbeidet med UNODC, som har tett kontakt med iranske styresmakter, er òg ein viktig kanal for å ta opp konkrete utfordringar knytt til menneskerettane.

Det vil framleis vere ein føresetnad for vidare støtte til UNODC i Iran at ho ikkje bidreg til brot på menneskerettane. Vi tek jamleg opp vår uro for situasjonen direkte med Iran og kritiserer bruken av dødsstraff. Vi tek òg opp dette i andre FN-forum.

SPØRSMÅL NR. 1233

Innlevert 17. september 2014 av stortingsrepresentant Sveinung Rotevatn

Besvart 24. september 2014 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen

Spørsmål:

«Vil statsråden leggje til rette for at elevar som tek omval skal kunne vere heiltidselevar?»

GRUNNGJEVING:

Kunnskapsdepartementet tolka i eit brev 11.6. til m.a. Sogn og Fjordane fylkeskommune at

«Departementet legger til grunn at når en elev har fullført og bestått opplæringen i et fag, så skal sluttvurderingen følge eleven helt frem til vitnemålet, med mindre eleven tar faget på nytt som privatist. Dette gjelder også for elever som foretar omvalg.»

Dette er ei praksisendring vi i Venstre er skeptiske til.

Tidligere var det slik at elevar som skifta utdanningsprogram kan søke om fritak i fag dei alt har karakter i, og få overført karakterane som dei alt har på vitnemålet til nytt program, eller dei kunne følgje faget og få oppført den beste karakteren.

Den nye tolkinga vil medføre at fleire endrar status frå fulltidselev til deltidselev. Dette medfører med anna at elevane får redusert stipend og lån (fordi dei vert deltidselevar). Fleire lærarar melder til oss at denne statusen gjer at fleire elevar også møter mindre i andre fag og gjer det dårlegare på skolen.

Hovudregelen er at elevane skal vere fulltidselevar. Det bør det også vere når dei skiftar utdanningsprogram, og det bør leggjast til rette for det. Dei bør også få høve til å ta opp att fag som ordinære elevar, og sjølv velje kva karakter dei vil ha oppført på vitnemålet.

Svar:

Elevar i vidaregåande opplæring har rett til å foreta eitt omval, jf. opplæringslova § 3-1 fjerde ledd. For å tryggje denne retten fastslår forskrifta § 6-5 at omvalselevar som hovudregel skal takast inn som fulltidselevar, noko som inneber at omvalselevar ved inntaket skal prioriterast før deltidselevar.

I samheng med dei nye reglane for inntak til vidaregåande opplæring blei det sendt ut eit førebels rundskriv der det ble lagt til grunn at omvalselevar kunne velje mellom a) inntak som deltidselev med rett til godskriving av tidlegare beståtte fag, eller b) inntak som heiltidselev med den konsekvens at tidlegare beståtte fag blir annullerte. Departementet fekk mange spørsmål til denne tolkinga av loven, og sendte derfor ut eit svar med kopi til alle fylkeskommunar og til fylkesmannsembeta. I brevet blei det, som representanten viser til, presisert at hovudregelen er at ein elev som har fullført og bestått opplæring i eit fag skal behalde sluttvurderinga med mindre eleven forbetrar karakteren som privatist.

Eg er kjent med at det tidlegare har vore ulik praksis i fylka, og for nokon vil presiseringa frå departementet innebere ei endring i praksis. Spørsmålet om kva for rettar elevar som tek omval skal ha reiser ei rekke kompliserte problemstillingar, mellom anna om pliktene til fylkeskommunen, studiestøtte og kva som er rettferdig i forhold til andre elevar i vidaregåande opplæring. Dette er problemstillingar som vi nå vurderer, og målet er å komme fram til ei rettferdig løysning som sikrar elevane sine rettar til omval og bidrar til regjeringa sitt mål om økt gjennomføring i vidaregåande opplæring.

SPØRSMÅL NR. 1234**Innlevert 17. september 2014 av stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen****Besvart 24. september 2014 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Hvor stor andel av beregnet kostnad på 150 mill. kr første året av såkalt «fritt behandlingsvalg» vil gå til administrasjon, byråkrati, nye systemer og støttefunksjoner, hva er andelen som vil gå til direkte finansiering av pasientbehandling og hvilke andre relaterte administrasjonskostnader for staten eller tredjepart kommer i tillegg til anslaget på 150 mill. kr?»

BEGRUNNELSE:

Norsk helsevesen bruker i følge OECD omlag 1 % av helsebudsjettet på byråkrati jfr. st.meld. 10. 2012-13. Både departementet selv i høringsforslaget og en rekke høringsinstanser har påpekt at Helseministerens nye versjon av fritt behandlingsvalg vil gi økt byråkrati sammenlignet med dagens situasjon. Det vil derfor være nyttig å sammenligne byråkratiandelen i den nye ordningen med dagens helsevesen. Helseministeren har offentliggjort et anslag på 150mill kr i kostnad første år, og man vil anta at det ligger tallfes-

tede analyser bak dette. Det forventes derfor et konkret tallfestet svar på spørsmålet, eventuelt med en usikkerhetsmargin.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet har sendt på offentlig høring et forslag om å innføre fritt behandlingsvalg i spesialisthelsetjenesten. Det framgår av høringsnotatet at utgiftene for 2015 foreløpig er anslått til 150 mill. kroner.

Jeg viser i tillegg til Prop. 93 S (2013-2014), jf. Innst. 260 S (2013-2014) som ble vedtatt av Stortinget 20. juni 2014. Her fremgår det at Stortinget sluttet seg til en bevilgningsøkning på til sammen 17 mill. kroner til ordningen med fritt behandlingsvalg og vedtatte endringer i pasient- og brukerrettighetsloven.

Nærmere omtale av budsjettmessige konsekvenser for 2015 vil fremgå av regjeringens budsjettfor-
slag for 2015 8. oktober.

SPØRSMÅL NR. 1235**Innlevert 17. september 2014 av stortingsrepresentant Terje Aasland****Besvart 25. september 2014 av klima- og miljøminister Tine Sundtoft****Spørsmål:**

«I forslag til ny lov om motorferdsel i utmark er det foreslått å overføre til kommunene å fastlegge løype-traseer på vinterføre.

Hvilke nye kostnader ser statsråden for seg at kommunene vil få ved å legge inn løypetraseer inn ved rullering av sine kommuneplaner?»

BEGRUNNELSE:

I forslag til ny lov om motorferdsel, har statsråden foreslått at kommunene kan fastsette løyper på vinterføre gjennom rullering av arealplan i kommuneplanen. Fra flere kommuner er det kommet varsler om at dette arbeidet er krevende blant annet for å få frem lokal og grunneier aksept for trasevalgene. Likeledes har rådmannen i Tana kommune i et oppslag

i Sagat den 11.9.2014 uttalt at man mener ordningen vil koste flere millioner å gjennomføre.

Svar:

Forslaget om endringer i reglene for motorferdsel i utmark har nettopp vært på høring. Etter forslaget kan kommunene – hvis de ønsker det – etablere snøscooterløyper for fornøyleskjøring. Løypene skal i så fall angis i arealplan og kommunen skal følge saksbehandlingsreglene som gjelder for planer etter plan- og bygningsloven.

Det er opp til den enkelte kommune om den ønsker å etablere snøscooterløyper. Derved er det også opp til kommunen om den velger ta de kostnadene dette medfører.

Ved at løypenes lokalisering fastsettes gjennom arealplanlegging legges det til rette for en demokratisk

prosess med krav til medvirkning, samarbeid, offentlighet og informasjon. Slike prosesser medfører noe kostnader. Hvor kostnadskrevende prosessen blir, vil variere mye fra kommune til kommune, blant annet avhengig av hvor god oversikt kommunen allerede har over verdier knyttet til naturmangfold og friluftsliv i utmarksområdene sine og i hvilken grad løypene anses å være i konflikt med andre interesser. Planprosessen sikrer imidlertid at alle interesser blir hørt og at saken blir grundig belyst. Det synes jeg er svært viktig.

Målet med forslaget er ikke mer snøscooterkjøring i utmark, men å styrke det lokale selvstyret på motorferdselområdet. Det er som nevnt kommunen som bestemmer om den vil etablere snøscooterløyper og vurdere kostnadene dette medfører sett opp mot andre utgifter.

Representanten peker i sin begrunnelse for spørsmålet på at det i flere kommuner oppleves som kreven-

de å få fram grunneiers aksept for trasévalgene. Jeg vil bemerke at lovforslaget kun sier noe om når grunneiers samtykke må foreligge. Forslaget innebærer ellers ikke annet enn det som allerede følger av gjeldende rett, nemlig at bruk av snøscooter ikke omfattes av allemannsretten og at grunneier derfor som hovedregel har rett til å nekte motorferdsel på sin eiendom. Jeg ønsker ikke å svekke grunneiers rettigheter.

Representanten peker også i sin begrunnelse på at flere kommuner opplever det som krevende å få frem lokal aksept for trasevalgene. Jeg vil her igjen fremheve at plan- og bygningslovens prosessregler etter mitt syn er det beste verktøyet for å skape gode lokale prosesser, samt å finne traseer det kan oppnås lokal aksept for. En enklere og mindre inkluderende prosess vil kreve mindre saksbehandlingsressurser i kommuneadministrasjonen, men vil ikke på samme måte legge til rette for omforente trasévalg.

SPØRSMÅL NR. 1236

Innlevert 18. september 2014 av stortingsrepresentant Kirsti Bergstø

Besvart 24. september 2014 av fiskeriminister Elisabeth Aspaker

Spørsmål:

«Den 29. august i år offentliggjorde Miljødirektoratet uavhengige tredjepartsvurderinger fra Det norske Veritas og Sintef som påviser omfattende kunnskaps hull i NIVA-rapportene som danner grunnlag for søknaden om gruveponi i Repparfjorden. Fiskeriministeren uttalte 15. februar i år at: «Vi har i dag god nok kunnskap til å kunne konkludere med at sjødeponi i Repparfjorden ikke vil ha uakseptable negative konsekvenser for sjømatnæringen.»

Står fiskeriministeren fremdeles ved denne uttalen?»

BEGRUNNELSE:

Miljødirektoratet har bedt Sintef og Det Norske Veritas (DNV) gjøre en uavhengig vurdering av kunnskapsgrunnlaget for søknaden om gruveponi i Repparfjorden. Den 29. august i år ble tredjepartsvurderingen av NIVA-rapporten offentliggjort. Ekspertvurderingen påviser både manglende kunnskap og kritiserer metoden som NIVA har brukt for sine konklusjoner.

Kritikken fra DNV og Sintef går blant annet ut på at målingene som Akvaplan Niva har gjort verken fanger opp vannbevegelser i hele Repparfjord, eller beve-

gelsene som fører med seg vann fra fjorden og ut i nærmeste sund, der det passerer kraftige tidevannsstrømmer som fører med seg gruveavfallet ut i større områder. Akvaplan NIVA har blant annet sagt følgende om kritikken fra de uavhengige ekspertvurderingene:

«Den mest alvorlige kritikken av vårt arbeid er den som er rettet mot validering av modellen, og vi er enig i at dette kunne vært gjort betydelig bedre.»

Svar:

Regjeringen har i sin politiske plattform sagt at vi vil åpne for at mineralnæringen kan benytte sjødeponi, men stille strenge krav og sikre miljøovervåking. Kommunal- og moderniseringsdepartementet har vedtatt reguleringsplanen for gruve drift i Nussir og Ulveryggen i Kvalsund kommune på bakgrunn av en helhetlig avveining av fordelene og ulempene ved mineralprosjektet.

Stortingsrepresentanten stiller spørsmål ved om jeg fremdeles står ved mine utsagn i forbindelse med godkjenning av plansaken. Det gjør jeg. Jeg har imidlertid hele tiden også ment at det må knyttes tilstrekkelig strenge miljøvilkår til driften og utslippene, nettopp for å sikre at konsekvensene for sjømatnæringen ligger innenfor det som kan aksepteres.

Søknaden om utslippstillatelse etter forurensningsloven er nå til behandling i en egen prosess i Miljødirektoratet, som er kompetent forurensningsmyndighet. Jeg ser det som betryggende at Miljødi-

rektoratet har innhentet råd fra flere fagmiljøer i saken. Utover dette vil jeg ikke gå inn på de faglige vurderingene som Miljødirektoratet gjør i forbindelse med søknadsbehandlingen.

SPØRSMÅL NR. 1237

Innlevert 19. september 2014 av stortingsrepresentant Geir Pollestad

Besvart 30. september 2014 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Hva omtrent vil totalkostnaden ved å gi en rente på 0 % til dagens pågående og vedtatte bompengeprosjekter være?»

Svar:

De siste stortingsperiodene har bompengegjelden vokst raskt. Ved utgangen av 2013 var bompengeselskapenes samlede gjeld på 35,6 milliarder kroner. Finanskostnader utgjorde i 2013 915 millioner kroner. I en tenkt situasjon, der staten kompenserer bompeng-

geselskapenes renteutgifter på dagens nivå (rentenivå/gjeldsstørrelse), ville totalkostnaden for staten vært nettopp 915 millioner kroner.

Jeg vil presisere at Samferdselsdepartementet arbeider med en bompengereform, hvor man blant annet utformer den varslede rentekompensasjonsordningen for bompengelån, jf. Prop. 97 S (2013-2014). En klar målsetning i reformen er å redusere låne-kostnadene/rentenivået. Det er derfor for tidlig å si noe om forventede årlige kostnader som følge av ordningen.

SPØRSMÅL NR. 1238

Innlevert 19. september 2014 av stortingsrepresentant Geir Pollestad

Besvart 25. september 2014 av næringsminister Monica Mæland

Spørsmål:

«Hvor store kostnader til meglere og andre tilretteleggere følger med en børsnotering av og emisjon i Entra?»

Svar:

Det er en rekke forhold som påvirker de samlede kostnadene ved en børsnotering av Entra. Den viktigste faktoren som vil bestemme størrelsen, er volumet i den eventuelle transaksjonen. Dette er ikke besluttet ennå. Det foreligger således ikke et endelig anslag for de samlede kostnadene.

Jeg kan imidlertid opplyse at det er inngått avtaler om godtgjøring til tilretteleggerne og meglerhus som er fremkommet etter en bred anbudsprosess. Godtgjøringen til disse er avtalt til 0,95 prosent av

transaksjonsverdien og med et tillegg på inntil 0,35 prosent avhengig av kvaliteten i gjennomføringen. Det siste bestemmes diskresjonært av Entra og staten. Nærmere detaljer om honorarene til tilretteleggerne vil fremgå av prospektet dersom det gjennomføres en transaksjon. I tillegg til disse utleggene kommer kostnader til statens transaksjonsuavhengige rådgiver og til juridisk assistanse.

Det er inngått en avtale mellom Entra Holding AS og Nærings- og fiskeridepartementet om fordeling av kostnader. Det endelige forholdet mellom utstedelse av nye aksjer (emisjonen) og statens nedsalg vil være den viktigste parameteren for å bestemme kostnadsdelingen.

I samsvar med vanlig prosedyre vil Stortinget bli informert om de samlede kostnadene for staten når en børsnotering eventuelt er gjennomført.

SPØRSMÅL NR. 1239**Innlevert 19. september 2014 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 30. september 2014 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson****Spørsmål:**

«Pleiepengeordningen har i lang tid vært gjenstand for debatt. I 2011 kom Kaasa-utvalget med en rapport om pårørendeomsorgen, hvor det igjen kom frem at regelverket knyttet til pleiepengeordningen er mangelfull. Både KrF og FrP tok dette opp med den rødgrønne-regjeringen, uten at de foretok seg noe. I spørretimen den 5. mars i år varslet statsråden at han vil reformere pleiepengeordningen.

Har statsråden satt i gang dette arbeidet, og når vil statsråden legge frem en sak for Stortinget vedrørende pleiepenger?»

BEGRUNNELSE:

Den medisinske utviklingen har den senere tid hatt stor fremgang, og heldigvis overlever nå mange barn som har alvorlige sykdommer, som tidligere gav svært dårlige prognoser. Barn som tidligere fikk svært dårligere prognoser kan med hjelp av ny kunnskap leve lengre. Dette er veldig bra, men dessverre har ikke regelverket knyttet pårørendeomsorg fulgt med i utviklingen. Mange familier som har barn med alvorlig syke barn ønsker å ta vare på dem i sitt hjem, men fordi de ikke får pleiepenger blir denne muligheten borte. Dermed blir alternativet at barna enten må på institusjon, eller andre pleiere må ta seg av barnet. Noe som gjerne ikke vil være samfunns-økonomisk lønnsomt.

Utgangspunktet er at foreldrene kjenner barnet best, og vet hvordan pleien bør utføres for at den skal være til barnets beste. Statsråden har sagt at han ønsker å reformere regelverket for pleiepenger, og nå er det på tide at det gjøres. Det er mange foreldre som venter på et svar. Familier som lever i en vanskelig situasjon, og fortjener derfor å få et svar fra statsråden så snart som mulig.

Svar:

Det framgår av Sundvollen-erklæringen at Regjeringen ønsker å reformere ordningene med omsorgslønn og pleiepenger for foreldre med syke og funksjonshemmede barn som oppfølging av Kaasa-utvalgets innstilling. Pleiepengeordningen er mitt ansvar, mens helse- og omsorgsministeren har ansvar for omsorgslønnsordningen.

Jeg er enig i at dagens pleiepengeordning er mangelfull. Jeg ønsker en bedre og mer treffsikker pleiepengeordning for familier med omsorg for alvorlig syke barn. Arbeidet med å utrede dette settes nå i gang i mitt departement. Det er viktig at vi får tid til å vurdere hele bildet, med de ulike ansvarsforhold og tilstøtende stønader. Jeg ønsker en forbedret ordning for foreldre med alvorlig syke barn. Jeg vil vurdere ulike modeller, og tar sikte på å sende forslag på høring i løpet av våren 2015.

SPØRSMÅL NR. 1240**Innlevert 19. september 2014 av stortingsrepresentant Ketil Kjenseth****Besvart 1. oktober 2014 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til at helseforetakene legger opp sine innkjøp slik at de sparer miljøet for unødige frakt og emballasje?»

BEGRUNNELSE:

I et innlegg i Dagens Næringsliv 21. februar 2014 tok Lab Norge opp problemstillingen med lite miljøvennlige tilbud på levering av medisinsk utstyr til sykehusene. Lab Norge er bransjeforening for leve-

randørene av laboratoriestyr til blant annet sykehusene i Norge.

Det pekes på at helseforetakene i anbud ofte stiller krav om korte leveringsfrister og fraktfri levering av laboratoriestyr. Fraktfri levering medfører at sykehusene ikke har noe incitament til å samle bestillingene i større enheter. Man kan bestille hva som helst, når som helst, uten at det påfører helseforetaket kostnader der og da. Varene er i dag oftest på lager ute i Europa og på grunn av de lange avstandene og

korte leveringsfristene må de sendes med flyfrakt til de ulike sykehusene i Norge. Hyppige bestillinger medfører at det blir mange mindre forsendelser og dermed også forholdsvis mer emballasje enn ved færre og større forsendelser.

Laboratorieutstyr brukes i sykehusene til å analysere prøver fra pasientene for diagnostisering av sykdom. Innkjøpet av det meste av dette utstyret kan planlegges over tid. Her ligger en stor potensiell miljøgevinst. Større bestillinger, og mindre bruk av flyfrakt, sparer miljøet. Flyfrakt belaster miljøet vesentlig mer enn frakt med båt, tog eller bil.

Lengre leveringsfrister for produkter, som kan planlegges innkjøpt, medfører vesentlige besparelser for miljøet. De offentlig eide sykehusene kan her gjøre grep for å foreta mer miljøvennlige innkjøp og dermed spare miljøet for betydelige CO₂-utslipp.

Svar:

Spesialisthelsetjenesten har et ansvar for å etablere tiltak for å møte de miljø- og klimautfordringene vi står overfor, både lokalt og globalt. Innkjøp er definert som et av innsatsområdene hvor en må utvise et slikt ansvar. Samfunnet påvirkes av våre valg i anskaffelsesprosessene og gjennom den påfølgende oppfølgingen av avtalene som inngås i offentlige anskaffelser. Norske sykehus kan oppnå store miljøgevinster både gjennom å redusere forbruket og ved å dreie forbruket i en mer miljøvennlig retning.

De regionale helseforetakene har gjennom eierkrav fra departementet blitt pålagt å gjennomføre tiltak for å bidra til å oppfylle de nasjonale miljø- og klimamålene. Arbeidet har blitt organisert som et samarbeidsprosjekt mellom de regionale helseforetakene (2011-2014). Et viktig tiltak har knyttet seg til miljøsertifisering. Alle helseforetakene i Norge skal innføre miljøledelse etter ISO 14001-standard og sertifiseres etter denne standarden innen utgangen av 2014.

Standarden stiller krav til leverandører og kontraktpartnere slik at de selv greier å overholde myndighetskrav og krav helseforetaket setter til seg selv. Når helseforetaket er sertifisert er det derfor forventet at det selv har metoder eller prosedyrer som sikrer at de har kontroll med de varene og tjenestene de an-

skaffer gjennom sine leverandører og kontraktpartnere. Det vil blant annet være mulig å legge inn konkrete krav i konkurransen for å spare miljøet for unødige frakt og emballasje, noe helseforetakene selv bør vurdere i kommende anskaffelser.

Lov om offentlige anskaffelser pålegger offentlige innkjøpere å legge inn miljøkrav i alle anskaffelser. Det er ikke presisert i loven nøyaktig hvilke miljøkrav som skal stilles. Det er blitt et økt fokus på viktigheten av å stille miljøkrav i anskaffelser de senere årene i alle helseregionene i Norge og det har også blitt gjennomført to nasjonale prosjekter som har ført til en felles tilnærming til temaet gjennom en veileder som er anbefalt brukt i alle helseforetak. Denne veilederen er utarbeidet av en arbeidsgruppe i delprosjekt innkjøp, et delprosjekt i det nasjonale prosjektet «Miljø og klimatiltak i spesialisthelsetjenesten». Se nærmere om dette på følgende hjemmeside: <http://www.helse-sorost-inn-vinn.no/brosjyrer/veilederiljovennligensskaffelser.pdf>

Det er i tillegg blitt en økt bruk av dialogkonferanser i forkant av anskaffelser i spesialisthelsetjenesten. Dette er en god møteplass hvor leverandører kan få fram sitt budskap om for eksempel miljøkrav eller andre typer innovasjoner, og eventuelt drøfte hvordan offentlige anskaffelser kan tilrettelegges for mest mulig miljøvennlige innkjøp.

Alle helseregionene i Norge er kontrollmedlemmer av Grønt Punkt Norge. Dette innebærer at alle leverandører til spesialisthelsetjenesten i Norge må være medlem av Grønt Punkt Norge eller annen returordning for emballasje. I tillegg er Helse Sør-Øst og Helse Midt-Norge medlemmer i Svanens innkjøperklubb. Dette innebærer at man skal velge svanemerkede produkter det hvor dette er mulig og gjøre bruk av svanemerkets kriterier i anskaffelser.

Spesialisthelsetjenesten har etter min oppfatning gjennomført en rekke svært gode tiltak og har igangsatt en rekke prosesser som viser at de tar miljøansvaret på alvor. Det er samtidig verdt å merke seg at de med dette arbeidet har etablert systemer for stadig forbedring og økt bevissthet knyttet til miljøutfordringer i sektoren.

SPØRSMÅL NR. 1241**Innlevert 19. september 2014 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 2. oktober 2014 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Vertskommuner for statlige asylmottak med tilrettelagt avdeling har betydelige merkostnader knyttet til oppfølging av beboere, enn kommuner som har mottak med bare ordinære avdelinger.

Synes statsråden det er rimelig at noen kommuner må bære et betydelig større ansvar enn andre og tror statsråden at ordningen vil motivere flere kommuner til å være vertskommuner for mottak med tilrettelagte avdelinger?»

BEGRUNNELSE:

Bardu kommune er en av flere kommuner som er vertskommune for et statlig mottak for asylsøkere med en egen tilrettelagt avdeling (TA). Den tilrettelagte avdelingen er forbeholdt personer med særskilte oppfølgingsbehov. Målsetningen med avdelingen er å sikre et adekvat tilrettelagt botilbud til personer med behov ut over det som kan håndteres i ordinære mottak.

Kommunen har i henhold til oppholdsprinsippet ansvar for sikre alle som har opphold i kommunen rett til nødvendige helsetjenester. Det er således ikke avgjørende hvor man er, eller vil bli bosatt. For Bardu som er vertskommune for et mottak som har mange beboere med omfattende hjelpebehov, inne-bærer oppholdsprinsippet betydelige utgifter. Tilsvarende gjelder for andre kommuner som har mottak med tilrettelagt avdeling.

Mottak av asylsøkere er et nasjonalt anliggende.

Kompensasjonen kommunen får som vertskommune for mottak er ifølge kommunen selv, langt fra tilstrekkelig til å dekke kostnader knyttet til særlige ressurskrevende tjenester. Det kan synes som at man ved fastsettelsen av kompensasjonen ikke har tatt høyde for at kommuner som har mottak med tilrettelagte avdelinger vil ha betydelige merkostnader knyttet til oppfølging av beboere enn mottak med bare ordinære avdelinger. Man risikerer at ordningen slik den er i dag ikke virker stimulerende for kommuner som vurderer mottak med tilrettelagt avdeling.

Svar:

Basert på den kunnskapen departementet har om kostnadene i kommuner med asylmottak med tilrettelagte avdelinger, synes dekningsgraden for denne type plasser å være god. Jeg mener derfor at vi, slik vertskommunetilskuddet er utformet og slik størrelsen på tilskuddet for tilrettelagte plasser er i dag, tar høyde for at kommuner som har mottak med tilrette-

lagte avdelinger har merkostnader knyttet til disse plassene, innenfor rammene fastsatt av Stortinget.

Vertskommunetilskuddet over Justis- og beredskapsdepartementets budsjett skal dekke kommunenes gjennomsnittlige utgifter til helse, barnevern, tolk og administrasjon i forbindelse med drift av mottak i kommunen. I tillegg til en grunnsats per kommune gis det tilskudd per mottaksplass. Det er ulike satser per mottaksplass avhengig av type plass: ordinære plasser, plasser for enslige mindreårige, plasser i tilrettelagte avdelinger (tidligere forsterkede plasser) og transittplasser. Med andre ord er det i dag en egen, høyere sats per plass i tilrettelagte avdelinger.

Stortinget har ved tidligere anledninger bedt departementet om å sørge for at vertskommuner for asylmottak får kompensert for merkostnadene som følger med asylmottaket. Tilskuddet ble styrket både i 2009- og i 2014-budsjettet.

Tilskuddsordningen ble sist evaluert i 2013 (Rambøll). Grovt sett viste evalueringen at kommunenes kostnader, med utgangspunkt i 2011-tall, lå høyere enn hva de mottok i vertskommunetilskudd. Evalueringen viste at det i all hovedsak var størrelsen på tilskudd til ordinære plasser som var årsaken til dette. I evalueringen skriver Rambøll at deres analyse, tynt datagrunnlag tatt i betraktning, antyder at tilskuddssatsene for plasser til enslige mindreårige, transittplasser og plasser i tilrettelagt avdeling (tidligere forsterkede plasser) er dekkende med dagens satser.

Blant annet med utgangspunkt i Rambølls evaluering ble vertskommunetilskuddet økt i 2014, med 40 mill. kroner. Formålet var å sikre at kommunene i større grad får dekket sine utgifter. Tilskuddet per ordinære plass ble økt med i overkant av 43 prosent, mens de øvrige satsene ble prisjustert. Det ble prioritert å øke tilskuddssatsen til ordinære plasser, nettopp fordi Rambølls evaluering tydet på at det var her behovet lå, samtidig som tilskudd for plasser i tilrettelagte avdelinger (og de øvrige satsene) er dekkende med dagens satser.

Selv om evalueringen ikke gir grunnlag for å konkludere med at utgiftsnivået varierer med kommune-størrelse, tyder evalueringen på at utgiftsnivået særlig øker med utgiftskrevende enkelttilfeller. Det kan med andre ord ikke utelukkes at enkelttilfeller med særlig kostnadskrevende beboere kan gi merkostnader i enkelte kommuner. Jeg vil fortsette å følge med på hvordan forholdet mellom tilskudd og utgifter utvikler seg, og departementet vil jevnlig vurdere behovet for nye evalueringer av vertskommunetilskuddet. Eventuelle endringer i vertskommunetilskuddet må jeg komme nærmere tilbake til i de ordinære budsjettprosessene.

SPØRSMÅL NR. 1242**Innlevert 19. september 2014 av stortingsrepresentant Helga Pedersen****Besvart 26. september 2014 av finansminister Siv Jensen****Spørsmål:**

«Hvorfor foreslår regjeringen å statliggjøre kemnerfunksjonen og skatteinnkrevningen som i dag ligger i kommunene, samtidig som regjeringen har som premiss for en storstilt kommunesammenslåing at kommunene skal få flere oppgaver?»

BEGRUNNELSE:

Før sommerferien foreslo regjeringen at kemnerfunksjonen og skatteinnkrevningen skal sentraliseres og flyttes fra kommune til stat. På samme tid har regjeringen begrunnet sin kommunereform med at kommunene skal få vesentlig flere og større oppgaver. Et ekspertutvalg er i gang med å utrede hvilke oppgaver dette kan være snakk om, og saka skal behandles i Stortinget våre 2015.

Svar:

Regjeringens forslag om overføring av skatteoppkreverfunksjonen til Skatteetaten er ett av åtte varslede tiltak fra Regjeringen for en bedre og mer effektiv skatte- og avgiftsforvaltning. Målet med tiltakene er styrket innsats mot svart økonomi, bedre rettssikkerhet, redusert ressursbruk, forenkling for innbyggere og næringsliv og bedre grensekontroll.

Tiltakene vil føre til en rendyrking av etatene som arbeider med skatt, avgift, toll og innkreving. De ulike aktørene på området har arbeidet så godt de har kunnet innenfor dagens organisering, men utvikling og oppgavefordeling mellom dem har ikke i tilstrekkelig grad vært sett i sammenheng. Dette har ført til en lite hensiktsmessig oppsplitting av arbeidsoppgaver, som blant annet hindrer faglig samordning og heller ikke fremmer rettssikkerhet og effektivitet i saksbehandlingen. Endringene som er varslet vil fornye og effektivisere skatte- og avgiftsforvaltningen, samtidig som skattyters rettssikkerhet ivaretas på en god måte. For å få til dette er overføring av skatteoppkrevingen til Skatteetaten et helt sentralt tiltak. En samlet gjennomføring av tiltakene vil gi større gevinster og gjøre det enklere å oppnå en regional balanse ved lokalisering av arbeidsplasser.

For Skatteetaten innebærer endringene at etaten får et mer helhetlig ansvar for hele forvaltningen av skatt og avgift. Ved å rendyrke fagområdene og samle ansvar og kompetanse på skatt og avgift er formålet å utvikle en mer slagkraftig og kompetent skatte- og avgiftsforvaltning. Oppgavene skal løses mer helhetlig, bedre og mer effektivt og samtidig gi økt grad av likebehandling og rettssikkerhet. Skattyter vil få

én etat å forholde seg til i skatte- og avgiftssaker og ikke som i dag hvor de må forholde seg til flere statlige etater og den kommunale skatteoppkreveren.

Kommunereformen er en reform for styrket lokaldemokrati, bedret tjenestetilbud og mer rettsriktig og effektiv forvaltning. Ett av premissene for reformen er at større og mer robuste kommuner skal få flere oppgaver. Det er imidlertid et viktig poeng at endringer i oppgavefordelingen bør bidra til redusert byråkrati og økt effektivitet. Regjeringen har et uttalt mål om at den vil bygge sin politikk på målet om en mest mulig effektiv bruk av fellesskapets ressurser.

Jeg vil peke på at selv om skatteoppkreving ved lov er lagt til kommunene, er dette ikke den mest effektive og hensiktsmessige organiseringen av oppgaven eller en naturlig oppgave for kommunene. Skatteoppkreving kan heller ikke sies å være en kjerneoppgave for kommunesektoren. Det er heller ikke en stor oppgave, kun om lag 0,3 pst. av i overkant 450 000 sysselsatte i kommunesektoren arbeider med dette. Oppgaven utføres på vegne av skattekreditorene (staten, fylkeskommunen og kommunene) og kjennetegnes av stram regulering, lite grad av skjønn og sterkt behov for rettssikkerhet og likhet på tvers av kommunene. Skatteoppkrevingen bør ikke påvirkes av lokale forhold i form av skjønn, ressursdisponering og prioriteringer. Jeg viser til at Stortinget, i behandlingen av Prop. 95 S (2013--2014) Kommuneproposisjonen 2015, sluttet seg til at et av kriteriene for vurdering av oppgavefordelingen mellom stat og kommune er at «oppgaver som ikke skal la seg påvirke av lokalpolitiske oppfatninger og lokalpolitiske forhold, og som derfor er kjennetegnet av standardisering, regelorientering og kontroll, bør i utgangspunktet være et statlig ansvar».

Det er i dag 288 kommunale skatteoppkreverkontor som bruker i overkant 1 400 årsverk på skatteoppkreverfunksjonen, også kalt skatteoppkreving (skatteinnkreving, føring av skatteregnskapet og arbeidsgiverkontroll). En god del kommuner har etablert interkommunalt samarbeid om hele eller deler av skatteoppkreverfunksjonen. Det er likevel mange kritisk små fagmiljøer; over 60 prosent av kontorene benytter to eller færre årsverk.

Dagens organisering er ikke hensiktsmessig. Ansvaret for skatteoppkrevingen er i dag delt mellom Skatteetaten, som har det faglige ansvaret, og de enkelte kommunene som har det administrativt ansvaret. En samling av dette vil være klart bedre, både faglig, styrings- og ressursmessig. Spørsmålet om overføring av skatteoppkrevingen er utredet flere

ganger, senest i 2004 (NOU 2004:12 Bedre skatteoppkreving) og i 2007 (NOU 2007:12 Offentlig innkreving). Det er anslått at en overføring til Skatteetaten kan redusere den samlede ressursbruken med i størrelsesorden 400-500 årsverk, samtidig som den vil gi større og bedre fagmiljøer, økt likebehandling og bedre rettssikkerhet.

En overføring av den kommunale skatteoppkrevingen til Skatteetaten innebærer at disse oppgavene kan koordineres med tilstøtende og til dels overlappende oppgaver i Skatteetaten. Dette vil gi stordriftsfordeler både faglig, administrativt og for drift og utvikling av IKT-systemer. Skatteetatens innføring av merverdiavgift og skatteoppkrevernes innføring av skatt og arbeidsgiveravgift kan samordnes. I stor grad omfatter dette de samme skyldnerne. Tilsvarende vil det gi en bedre og mer helhetlig løsning ved å samordne skatteoppkrevernes arbeidsgiverkontroll med Skatteetatens kontrollvirksomhet. Dette vil gi

flere sterke kontrollmiljøer rundt om i landet som kan bekjempe svart økonomi og arbeidslivskriminalitet mer effektivt. Å samle kontrollarbeidet i Skatteetaten vil også gjøre samarbeidet med politiet enklere.

Skattedirektoratet har fått i oppdrag å utrede hvordan skatteoppkreverfunksjonens oppgaver best kan organiseres i Skatteetaten. Utredningen skal legge til rette for en god overføring av oppgaven fra kommunene til Skatteetaten og ivareta en god regional fordeling av arbeidsplasser. Organisering og lokalisering av oppgavene skal sees i sammenheng med Skatteetatens arbeid med å utrede ny kontorstruktur og at Statens innkrevingsentral skal innlemmes i etaten. Utredningen skal være ferdig innen 15. november 2014, og Finansdepartementet tar sikte på å sende direktoratets rapport på høring innen utgangen av 2014. Det vil for øvrig komme en bredere omtale av tiltakene for en bedre skatte- og avgiftsforvaltning i Prop. 1 S (2014-2015) for Finansdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 1243

Innlevert 19. september 2014 av stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal

Besvart 25. september 2014 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Solveig Horne

Spørsmål:

«Meiner statsråden det er ein god idé å leggje ned Bufetat, slik regjeringspartnaren Høgre har programfesta i sitt stortingsvalprogram?»

Svar:

Regjeringen ser at det er utfordringer i dagens barnevern. Noen utfordringer kan skyldes organiseringen av barnevernet, der forvaltningsansvaret er delt mellom kommune og stat. Bufetat, som er det statlige barnevernet, har plikt til å bistå barneverntjenesten i kommunene med plassering av barn utenfor hjemmet. Dette skjer blant annet gjennom formidling av fosterhjem og institusjonsplasser. For å kunne oppfylle sin bistandsplikt overfor kommunene, har Bufetat etablert institusjoner og inngått kontrakter med private institusjoner og fosterhjem. Ved plassering i institusjon dekker Bufetat en stor andel av utgiftene.

I regjeringsplattformen heter det at regjeringen vil «gi kommunene rett til fritt å velge barneverntiltak, etter en vurdering av kvalitet, pris og hva som gir best hjelp til det enkelte barn, uavhengig av hvem som leverer tiltaket», og at «kommuner med nødven-

dig kompetanse kan gis et helhetlig faglig og økonomisk ansvar for barneverntjenesten».

Departementet har satt i gang et arbeid for å følge opp regjeringsplattformen og vurdere strukturerendringer i barnevernet. Dette er et arbeid som vil berøre både det kommunale barnevernet og Bufetat. Jeg er opptatt av at endringer må gjennomføres på måter som sikrer forutsigbarhet for ansatte og, ikke minst, for de barna som mottar hjelp fra barnevernet.

Min ambisjon er et bedre barnevern der flere barn får rett hjelp til rett tid. Jeg mener kommunene bør gis et større faglig og økonomisk ansvar for barnevernet. Kommunenes nærhet til det enkelte barn og familie er viktig for å kunne gi utsatte barn tidlig og helhetlig hjelp. Arbeidet med en ny kommunestruktur vil også kunne medføre større og mer robuste barneverntjenester med bedre forutsetninger for å kunne ivareta et mer helhetlig ansvar.

Samtidig er det viktig å ta hensyn til at barnevernet er en liten tjeneste. Det er behov for å ivareta strukturer som motvirker sårbarhet. Noen oppgaver og behov er små i omfang, samtidig som de krever spesialisert kompetanse og sterke fagmiljø. Et helhetlig institusjonstilbud som er tilstrekkelig variert til at det kan møte barn og ungdom med for-

skjellige behov, krever også et større befolkningsgrunnlag enn det de aller fleste kommunene i dag har hver for seg.

Det er fortsatt behov for nærmere utredninger om hva som skal være kommunenes og statens

fremtidige roller i barnevernet. Barnevernet skal ha den organiseringen som best mulig ivaretar barnets behov.

SPØRSMÅL NR. 1244

Innlevert 19. september 2014 av stortingsrepresentant Kjersti Toppe

Besvart 2. oktober 2014 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvor mye midler til kommunalt rusarbeid Bergen kommune fikk i 2014 – med ny regjering- i forhold til 2013, og vil regjeringen gjøre om på sitt avslag på søknad fra Bergen kommune om ekstra støtte til kommunalt rusarbeid i 2014 i forbindelse med det store behovet for økt kommunal innsats ved stenging av den åpne russcenen i byen (Nygårdsparken)?»

BEGRUNNELSE:

Helse- og omsorgsdepartementet har gitt avslag på søknad fra Bergen kommune om økt støtte til kommunalt rusarbeid i forbindelse med fjerning av åpne russcener. Statsråd Høie har argumentert med at Bergen har fått mere rusmidler da disse pengene ble øremerket i statsbudsjettet for 2014, blant annet i følgende melding ut på nettstedet Twitter 1/9:

«Pengene ble øremerket til rustiltak og Bergen fikk mer, blant annet begrunnet i åpne russcener.»

Etter det jeg er gjort kjent med, opplever ikke Bergen kommune dette som en sannhet, tvert i mot var erfaringen at Bergen kommune fikk mindre rusmidler av staten i 2014 – og derfor oppleves avslaget på støtte til arbeidet med åpne russcener som ekstra uforståelig.

Svar:

Innledningsvis vil jeg slå fast at regjeringen aldri har avslått noen søknad fra Bergen kommune, slik representanten Toppe skriver. Søknaden fra Bergen kommune om ekstra midler til deres arbeid med blant annet å redusere åpne russcener, ble oversendt Helsedirektoratet som rette vedkommende.

Som representanten Toppe er kjent med, la den rødgrønne regjeringen i 2013 333 millioner kroner i øremerket tilskudd til kommunalt rusarbeid inn i kommunenes frie inntekter. Vi reverserte innlemmingen og øremerket 343 mill. kroner til kommunalt rusarbeid i 2014. I den forbindelse har regjeringen uttalt at med endrede rammebetingelser i budsjettet for 2014, er sjansene for å få tilskudd betraktelig bedre enn i 2013. Samtidig har vi understreket at tilskuddet må kunngjøres på ordinær måte.

Midlene som ble innlemmet i 2013 ble fordelt etter sosialnøkkelen i inntektssystemet, og Bergen kommune mottok om lag 19,9 mill. kroner i frie inntekter. Som en følge av innlemmingen var tilskuddsordningen til kommunalt rusarbeid over Helse- og omsorgsdepartementets budsjett på kun 86 mill. kroner i 2013. Bergen kommune mottok 3,9 mill. kroner fra dette tilskuddet i 2013.

I 2014 mottar Bergen kommune til sammen over 30 mill. kroner til tiltak på rusfeltet, herunder:

- 20 mill. kroner til kommunalt rusarbeid
- 5,5 mill. kroner til utprøving av samhandlingsmodeller på rusfeltet
- 2,8 mill. kroner fra storbysatsingen
- 1 mill. kroner til 2 hele psykologstillinger
- 950.000 kroner til arbeidet med overdosestrategien

Ovennevnte midler er i sin helhet begrunnet med særskilte behov på rusfeltet, og deler med direkte henvisning til Bergen kommunes arbeid med å redusere åpne russcener.

Redegjørelsen over viser at Bergen kommune mottar 26,3 mill. kroner mer i øremerkede tilskudd på rusfeltet i 2014 enn i 2013, og 6,5 mill. kroner mer, dersom man regner med deres «andel» av rammen i de frie inntektene i 2013.

SPØRSMÅL NR. 1245**Innlevert 19. september 2014 av stortingsrepresentant Kjersti Toppe****Besvart 29. september 2014 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å hindre utbredt bruk av vikarleger i den kommunale legevaktstjenesten og hva vil statsråden foreta seg opp mot det danske vikarbyrået NordVik, som er den største aktøren på feltet, etter den sterke kritikken som er kommet frem gjennom aktuelle saker, blant annet i NRK Sogn og Fjordane 19/9-14?»

BEGRUNNELSE:

Det danske vikarbyrået NordVik, som rekrutterer årlig mellom 400 og 500 leger til Norge, har fått massiv kritikk. Blant annet står flere danske leger som tidligere har jobbet i vikariat i Norge, nå fram i danske Dagens Medisin med sterk kritikk av NordVik. I Sogn og Fjordane er tre danske leger – rekruttert av NordVik- under gransking på grunn av svært kritikkverdige forhold. Det er et nasjonalt ansvar å sørge for at kvalitet og pasientsikkerheten i helsetjenesten blir ivaretatt. Utbredt bruk av useriøse vikarbyrå er en trussel mot dette.

Svar:

Det er kommunen som er ansvarlig for å tilby nødvendige og forsvarlige helse- og omsorgstjenester, herunder legevaktstjeneste, til de som oppholder seg i kommunen. Videre er det den enkelte kommune som må sørge for å ha den bemanningen som er nødvendig for å kunne tilby disse tjenestene. Det er kommunen som avgjør hvordan de bemanner de ulike tjenestene. Legevakt er en allmennlegeoppgave og skal i utgangspunktet utføres av kommunens fastleger. Dette følger av fastlegedeforskriften § 13. Fast-legenes deltakelse i legevakt er dessverre redusert de senere

år. For at fastleger skal fortsette å utgjøre ryggraden i den kommunale legevakten, er det viktig å legge forholdene til rette for en fortsatt god legedekning i alle landets kommuner. Forskning viser at fastleger vil ha best forutsetninger for å gjøre en kvalitativt god jobb i den kommunale legevakten. Dette henger blant annet sammen med fastlegens lokal-kunnskap, nærhet til pasientgruppen og en generelt høyere kompetanse innen allmennmedisin. Jeg vil jobbe for å få snudd trenden med synkende deltakelse fra fastlegene. I budsjettet for 2014 ble det satt av om lag 50 mill. kroner til å styrke rekrutteringen til fastlegeordningen. Jeg registrerer med tilfredshet at nyrekrutteringen av fastleger fortsatt er noe høyere enn befolkningsveksten. Utover økt deltakelse fra fastlegene jobber jeg for å styrke kompetansen og kvaliteten i legevakt på andre måter. I utkast til revidert akuttmedisinforskrift er det foreslått å heve kompetansekravene for leger som skal ha legevakt uten bakvakt. Disse legene må ifølge forslaget minimum ha gjennomført tre års veiledet tjeneste.

Avslutningsvis vil jeg si at det i utgangspunktet ikke er noe i veien for å bruke vikarbyråer til å sikre tilstrekkelig bemanning i legevakt. Jeg vil imidlertid være tydelig på at kommuner som velger å bruke vikarbyråer fortsatt er ansvarlige for at vikarene har den nødvendige kompetansen slik at tjenestene kommunen tilbyr er forsvarlige. Ansvar for å tilby forsvarlige helse- og omsorgstjenester påhviler kommunen uansett hvordan de organiserer og bemanner sine tjenester. Kommunenes plikter når det gjelder forsvarlighet og pasient- og brukersikkerhet i helse- og omsorgstjenesten er tydelig beskrevet i helse- og omsorgstjenesteloven.

SPØRSMÅL NR. 1246**Innlevert 19. september 2014 av stortingsrepresentant Torstein Tvedt Solberg****Besvart 26. september 2014 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson****Spørsmål:**

«Dagsrevyen meldte 16. september om at om lag 6 000 kan miste jobben i leverandørindustrien på grunn av kutt i oljebransjen. Permitteringsregelverket har i slike tider bidratt til å unngå store mengder oppsigelser, og gi bedriftene mer tid slik at de ikke må handle forhastet.

Vil statsråden revurdere de vedtatte innstramningene i permitteringsregelverket, nå når pilene peker nedover, og bidra til at flere arbeidsplasser ikke går tapt?»

BEGRUNNELSE:

I statsbudsjettet for 2014 foreslo regjeringen å endre arbeidsgiverperioden ved permittering fra 10 til 20 dager, som skal gjelde for både hel og delvis permittering. Samtidig reduserer regjeringen permitteringsperioden fra 30 til 26 uker. Forslaget har doblet bedriftenes kostnader ved permittering, og regjeringen begrunnet endringen i de gode tidene som var da. Flere bedrifter har i den siste tiden varslet at de må benytte seg av oppsigelser i stedet for permitteringer. Odd Inge Godhavn, leder i Fellesforbundet Avdeling 25 i Stavanger og omegn, melder i Aftenbladet om 1 500 oppsigelser per dags dato i deres område alene. Resultat av oppsigelsene er at bedriften miste verdifull kompetanse. Permitteringsregelverket har historisk bidratt til å unngå at arbeidsplasser går tapt når pilene midlertidig peker nedover. I dagens situasjon virker det ikke som permitteringsregelverket har samme avdempende effekt, noe som er sterkt beklagelig, spesielt for de familiene som opplever at far eller mor mister jobben. Dette er realiteten for tusenvis av arbeidstakere på Vestlandet, og med slike antall

står ikke andre jobber og venter. Tempoet det skjer i er dramatisk og viser behov for snarlig handling.

Svar:

Fra og med 1. januar i år ble antall dager med lønnsplikt under permittering (arbeidsgiverperiode) økt til 20 dager ved hel og delvis permittering, samtidig som den perioden arbeidsgiver er fritatt fra lønnsplikt under permittering ble redusert til 26 uker. Permitterte er bundet av sin kontrakt med arbeidsgiveren og søker derfor i liten grad annet arbeid. Dette bidrar til å redusere det samlede arbeidstilbudet. Dette tilsier at når det er stor etterspørsel etter arbeidskraft, vil en utstrakt bruk av permitteringer være uheldig for arbeidsmarkedet samlet sett. En arbeidsgiverperiode med lønnsplikt i 20 dager kan føre til at unødige permitteringer unngås. I stedet for å permittere, frigjøres arbeidskraft da til andre virksomheter som etterspør arbeidskraft. Utviklingen i arbeidsmarkedet så langt i år gir ikke grunnlag for å si at regelendringen har ført til mindre bruk av permitteringer og mer bruk av oppsigelser. Trenden for de fire siste årene har vært noe færre permitterte. Det er derfor ikke grunnlag for å trekke klare paralleller mellom utformingen av permitteringsregelverket og nedbemanningen i oljebransjen.

Permitteringsreglene skal til enhver tid gjenspeile situasjonen i arbeidsmarkedet. Det har også vært utslagsgivende for endringer under tidligere regjeringer. For eksempel ble arbeidsgiverperioden forkortet og dagpengeperioden ved permittering forlenget, i forbindelse med finansuroen i 2009.

Som arbeids- og sosialminister følger jeg nøye med på utviklingen i arbeidsmarkedet, og i bruken av permitteringer. Dersom det igjen skulle være grunnlag for det, vil jeg vurdere endringer.

SPØRSMÅL NR. 1247**Innlevert 19. september 2014 av stortingsrepresentant Ingrid Heggø****Besvart 3. oktober 2014 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Kva er statsråden sin kommentar til at eit velfungerande asylmottak i Bremanger vert lagt ned og at det blir oppretta eit nytt mottak i Høyanger, mot kommunane sitt eige ynskje, og meiner statsråden at kommunane sin rett til informasjon og medverknad i prosessen er betre ivareteke no enn det som var tilfellet då det vart etablert eit mottak i Årdal?»

Svar:

Alle som søker asyl i Noreg, skal ha tilbud om innkvartering i eit asylmottak. Denne oppgåva er delegert til Utlendingsdirektoratet, som sjølv vel korleis mottaka skal driftast. Praksis i dag er at UDI konkurranseutset all drift av asylmottak, og som regel er også leige av lokale til innkvartering inkludert i kontraktane, slik tilhøvet er for Bremanger og Høyanger. Når ein kontrakt går ut, lyser UDI ut ny konkurranse, slik lov om offentlege innkjøp legg opp til. Kontraktane vert fornya med nokre års mellomrom, og ei følgje av konkurranseutsetjing kan vere at nye tilbydarar vinn konkurransen om å driva asylmottak. Det kan innebere at verksemda vert flytta til ein ny kommune, dersom tilbydar disponerer innkvarteringsstader i ein annan

kommune. Lov om offentlege innkjøp gir med andre ord føring på korleis val av tilbydar skal skje.

Departementet har sidan 2002 stilt krav til UDI om at ein andel av mottaksplassane skal nyttast. Kravet var opprinneleg 90 % for faste mottaksplassar, ein periode var kravet ulikt om plassane var faste eller ikkje, men sidan 2011 har kravet til UDI vore at minst 85 % av alle mottaksplassar skal nyttast. Kravet er ein planføretnad knytta til storleiken på budsjettet. Det står derfor i tildelingsbrevet til UDI for 2014 at:

«Det er et krav at kapasitetsutnyttelsen i mottak er minimum 85 pst. av alle plasser inkludert stykkpris-plasser, unntatt plasser for enslige mindreårige, året sett under ett. I mottak/avdelinger for enslige mindreårige asylsøkere skal kapasitetsutnyttelsen være på minst 85 pst. av faste plasser. Beredskaps-plasser er ikke inkludert i kravene om kapasitetsutnyttelse.»

Eg er oppteken av at kommunar skal få dekkja utgiftene til lovpålagte tenester dei får som følgje av at det vert etablert asylmottak i kommunen, og at dei skal varslast om at det kjem eit asylmottak i kommunen så snart råd er. Departementet arbeider med ei gjennomgang av gjeldande retningslinjer frå departementet til UDI for å sikre at dialogen mellom UDI og kommunar er så god som mogleg.

SPØRSMÅL NR. 1248**Innlevert 19. september 2014 av stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad****Besvart 30. september 2014 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«I en rapport fra Oslo Universitetssykehus (OUS) som nå er på høring foreslås Spesialsykehuset for epilepsi på Solberg Sanvika nedlagt.

Om statsråden er enig i forslaget, hva vil statsråden gjøre for å sikre at ikke den nasjonale tjenesten blir splittet?»

BEGRUNNELSE:

Det er 15 000 pasienter i Norge som har en vanskelig behandlingsbar epilepsi. For alle disse pasientene er det behov for en nasjonal tjeneste som yter tverrfaglig

spesialisert tilbud, og mange av disse føler nå at de blir ofret i omstillingsprosessene som har ridd OUS i lenge tid. Norsk Epilepsiforbund har etterlyst sikringsmekanismer for de nasjonale tjenestene, slik at dette ikke skulle skje. Skal en splitte opp denne nasjonale tjenesten og fordele pasientene på barne- og nevroklinikkerne i et nytt storsykehus, vil fagmiljøene som er bygget opp over tid pulveriseres og pasientene lider.

Svar:

Jeg har bedt om en redegjørelse fra Helse Sør-Øst RHF. Det regionale helseforetaket viser til at Oslo

universitetssykehus HF i 2013-14 gjennomførte en idéfase for den videre utvikling av sykehuset. Idéfaserapporten, som er ute på høring med høringsfrist 1. november, skal gi grunnlag for valg av fremtidig utviklingsretning for sykehuset. Det blir foreslått en etappevis oppføring av nye bygg frem til 2030 for å erstatte uhensiktsmessig og til dels meget dårlig bygningsmasse, slik at en kan drive moderne og kvalitetsmessig god pasientbehandling, forskning og utdanning de neste 50 år.

Avdeling for kompleks epilepsi, som i dag ligger på Solberg i Sandvika, blir omtalt i rapporten. Det blir ikke foreslått å legge ned dette viktige, tverrfaglige og spesialiserte tilbudet. Avdeling for kompleks epilepsi er, og skal fortsatt være, det nasjonalt tone-

angivende miljøet på sitt fagområde. Forslaget innebærer bl.a. at en går videre med å utrede en fremtidig lokalisering i nye bygg som ligger i umiddelbar nærhet til den øvrige nevrologiske virksomheten. Det er videre foreslått å samle behandling av syke barn i et eget «barnesykehus» i sykehuset. Det er vist til at dette forslaget kan bidra til å sikre syke barn et spesielt tilrettelagt tilbud. Helse Sør-Øst er kjent med at fagmiljøet er skeptiske til at tilbudet til barn med epilepsi skal foregå i «barnesykehuset». Det er i den sammenheng viktig å påpeke at Oslo universitetssykehus nå er tidlig i en planleggingsprosess, og at ingen beslutninger er tatt. Fordeler og ulemper ved de ulike løsningsforslagene vil bli gjenstand for grundige vurderinger i den videre planprosessen.

SPØRSMÅL NR. 1249

Innlevert 22. september 2014 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 25. september 2014 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner

Spørsmål:

«Er det rett at kommunal- og moderniseringsministeren ikkje kjem til å legge engasjement i å følgje opp Stortinget sitt vedtak om å tilføre nye oppgåver frå staten til eit regionalt nivå, og at Høgre i Regjering framleis styrer inn mot at det berre skal vere to for-valtingsnivå?»

GRUNNGJEVING:

I eit intervju med NRK Sogn og Fjordane 16/9-14 gir Høgre sin fylkesleiar i Sogn og Fjordane uttrykk for at han etter å ha vore på Høgre sin kommunalkonferanse nylig har svært lite tru på at Kommunal- og regionalministeren vil engasjere seg i å tilføre nye oppgåver til eit regionalt forvaltingsnivå, og seier at dette «faktisk ikkje har vore tema i Høgre».

Høgres fylkesleiar Arve Mjømen seier om Stortinget sitt vedtak om eit regionalt nivå at «Eg er kjend med at nokon vil ha eit tredje forvaltingsnivå i form av regionar beståande av fleire fylke, men det nivået må også ha nokre oppgåver å styre med.» og vidare at «Ved at vi no gjer fylkeskommunen overflødig med oppgåveforflytting, vil dette no på sikt gå den vegen Høgre vil, nemlig at fylkeskommunen ikkje skal eksistere lenger.»

Om spørsmålet om å tilføre nye oppgåver frå staten til eit regionalt nivå, seier fylkesleiar Mjømen at «Dette (. . . å tilføre oppgåver til eit regionalt nivå. . .) har

faktisk ikkje vore tema i Høgre. Det har dukka opp no etter valet at nokon meiner vi skal ha eit tredje forvaltingsnivå, men eg trur ikkje Jan Tore Sanner har så sterke meiningar om dette.»

Dersom Mjømen har rett i det han seier om Kommunal- og moderniseringsministeren sitt arbeid om saka, er det ikkje i tråd med intensjonen i Stortinget sitt vedtak våren 2014.

Venstre fekk våren 2014 fleirtal i Stortinget for eit framlegg som slår fast at ein også etter kommunereformen skal ha tre folkevalde nivå, og at ein i samband med reformen skal sjå på kva nye oppgåver som kan ligge på regionnivået, her under kva oppgåver som skal flyttast frå stat til eit nytt regionalt nivå.

Svar:

Jeg viser til Stortingets enstemmige vedtak 18. juni i år ved behandlingen av Venstres representantforslag i Dok 8:26 S (2013-2014):

«Stortinget ber regjeringen gjennomgå oppgavene til fylkeskommunene/et regionalt nivå parallelt med arbeidet med å gi flere oppgaver til kommunene. Dette kan gjøres med utgangspunkt i en sammenstilling fra tidligere utredninger. Stortinget imøteser en melding til Stortinget om dette våren 2015».

I tråd med Stortingets vedtak har jeg startet arbeidet med å utrede regionspørsmålet. Møreforskning er tildelt oppdraget og rapport vil etter planen fore-

ligge i november. Rapporten skal blant annet gi en sammenstilling og vurdering av eksisterende utredninger om hvordan et nytt regionalt nivå kan inndeles og hvilke funksjoner og oppgaver som legges til grunn for ulike alternativer for inndelingen av regionalt folkevalgt nivå. Jeg mener det er

naturlig at temaet og videre prosess omtales i stortingsmeldingen om oppgaver våren 2015. Jeg legger vekt på å ha god dialog både med partier i Stortinget og med representanter for fylkeskommunene i dette arbeidet, og mottar gjerne innspill i prosessen.

SPØRSMÅL NR. 1250

Innlevert 22. september 2014 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal

Besvart 25. september 2014 av finansminister Siv Jensen

Spørsmål:

«I 2010 kom Finanstilsynet med retningslinjer for forsvarlig utlånspraksis for bankenes boliglån. I 2011 ble reglene strammet inn, og bankene ble pålagt at boligkjøperne i normale tilfeller måtte stille med minst 15 prosent egenkapital ved kjøp av bolig. I februar i år sendte finansministeren et brev til Finanstilsynet der hun ba bankene være fleksible når det gjelder egenkapitalkravet, dersom kunden tjener godt og har stabil økonomi.

Hvilke konsekvenser har brevet fått for bankenes utlånspraksis?»

Svar:

Norges Banks seneste utlånsundersøkelse tyder på at etterspørselen etter boliglån har økt i de to første

kvartalene i år, og at bankene har lempet noe på sin utlånspraksis. Dette bildet understøttes av bankenes interne rapportering og av erfaringene fra tilsynsvirksomhet, ifølge opplysninger fra Finanstilsynet. Endringene kan skyldes flere forhold herunder også at bankene selv etter hvert har bygget opp mer egenkapital i forhold til de kravene som er fastlagt fra myndighetenes side.

I media har representanter for flere banker uttrykt at bankenes utlånspraksis er endret etter mitt brev til Finanstilsynet. Finanstilsynet gjennomfører hver høst en boliglånsundersøkelse. Når årets boliglånsundersøkelse legges frem senere i høst, vil vi få ytterligere grunnlag utover det medieoppslag gir for å vurdere utviklingen i boliglånsmarkedet og bankenes utlånspraksis det siste året.

SPØRSMÅL NR. 1251

Innlevert 23. september 2014 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 1. oktober 2014 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere å åpne for at noen parkeringsplasser som er tilrettelagt for forflytningshemmede forbeholdes biler med heis?»

BEGRUNNELSE:

Bilfører eller passasjer som har særlig behov for parkeringslettelse knyttet til bosted, arbeid og annen

aktivitet fordi vedkommende har problemer med å gå, har rett til å benytte særlig oppmerkede parkeringsplasser for forflytningshemmede.

Flertallet av bilførere/passasjerer som benytter slike plasser har vanlige biler. Disse kan således benytte andre parkeringsplasser dersom det ikke medfører for lang gangavstand.

Noen bilførere/passasjerer er imidlertid avhengig av bil med innebygd heis. Heisen kan være montert

med utgang på siden eller bak. En slik bil krever en betydelig større plass enn andre biler. Ordinære plasser vil være for små, og i det gjelder også i noen tilfeller de tilrettelagte plassene.

Undertegnede er kjent med at en i arbeidet med ny parkeringsforskrift legger opp til at de tilrettelagte plassene skal bli større. Disse antas imidlertid også å bli attraktive for forflytningshemmede i biler uten heis. Spørsmålet er derfor om det er en mulighet å reservere enkelte tilrettelagte plasser til biler med heis.

Svar:

Regjeringen ser det som svært viktig at det tilrettelegges for de ulike brukergruppens behov i ethvert ledd av reisekjeden, og da også på parkeringsplasser. Under arbeidet med nytt felles parkeringsregelverk har økt tilrettelegging for de forflytningshemmede både på private og offentlige parkeringsplasser hatt stort fokus.

I utkast til nytt regelverk foreslås det blant annet at et tilstrekkelig antall plasser, begrenset oppad til fire prosent, skal reserveres for forflytningshemmede med parkeringstillatelse. Videre foreslås det krav om at disse plassene skal være minst 4,5 m x 6 m. Kravene vil gjelde alle parkeringsplasser, enten de drives av offentlige eller private aktører. Kravet til størrelse er fastsatt med utgangspunkt i plassbehovet til både biler med bakmontert og med sidemontert heis. Under høringen av det nye regelverket hadde verken

Norges Handikapforbund eller Funksjonshemmedes Fellesforbund merknader til den foreslåtte størrelsen på de reserverte plassene.

Reservering av noen tilrettelagte plasser for visse forflytningshemmede på bekostning av de øvrige, innebærer en gradering av plassene og av parkeringstillatelsene. En eventuell gradering må baseres på en konkret vurdering av den enkelte brukers medisinske tilstand og utstyringsbehov. Dette vil komplisere regelverket og sannsynligvis føre til mer papirarbeid, flere klager, lengre saksbehandlingstid og økt ressursbruk. Det vil også bli behov for nye nasjonale parkeringsbevis og det er uklart i hvilken grad slike bevis vil være forenelig med den europeiske standarden som finnes i Rådsrekommendasjon 1998/376/EF, som de norske parkeringsbevisene lages etter i dag.

I tillegg vil brukerne bli nødt til å sette seg inn i nye skiltplaner og nye regler som avgjør vilkårene for de ulike gruppene. Det er grunn til å tro at gradering av de reserverte plassene vil virke kompliserende og forvirrende også sett fra brukernes ståsted.

Disse ulempene vil selvsagt ikke være avgjørende dersom det foreligger et reelt behov for slik gradering. Da alle de tilrettelagte plassene skal være store nok for kjøretøy med heis, og det i tillegg skal reserveres et tilstrekkelig antall plasser (det vil si at det til enhver tid skal være reservert en ledig plass), kan jeg imidlertid ikke se at det foreligger et slikt behov.

SPØRSMÅL NR. 1252

Innlevert 23. september 2014 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 2. oktober 2014 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Situasjonen i Irak og Syria er prekær, og det er mange flyktninger i Norge som er bekymret for sine familiemedlemmer, og ønsker at de skal omfattes av kvoten for overføringsflyktninger.

Hvordan kan flyktningene i Norge gå fram for å sørge for at familiemedlemmene blir vurdert av UDI når kvoten skal settes sammen, bør det sendes en forespørsel både til UDI og UNHCR, og hvordan vil statsråden sikre at familiemedlemmer av flyktninger som er bosatt i Norge kan bli vurdert i kvoteutvelgelsen nå som retningslinjene vurderes?»

BEGRUNNELSE:

I retningslinjene for arbeidet med overføringsflyktninger står det at «UDI skal, etter å ha fått innspill fra IMDi og andre, foreslå sammensetning av kvoten. Det skal i forslaget tas hensyn til UNHCRs vurderinger av hvilke grupper som har behov for gjenbosetting i Norge og til kommunenes kapasitet til å gi egnede tilbud. UDI og IMDi avgjør hvordan disse hensynene best avveies.»

I utlendingsforskriften § 7-6 annet ledd om overføringsflyktninger, går det fram at:

Instanser som kan anmode om at en utlending skal gis innreisestillatelse etter lovens § 35 første ledd, er:

- a) FNs høykommissær for flyktninger,
- b) norsk utenriksstasjon,
- c) andre mellomstatlige organisasjoner,
- d) internasjonale straffedomstoler Norge har inngått vitnegjenbosettingsavtale med, og
- e) norske frivillige organisasjoner i samsvar med retningslinjer som gis av departementet.

Så er det uklart for mange om det da bør sendes en anmodning til UNHCR eller til UDI, eventuelt begge eller andre instanser, for å sikre at familiemedlemmene kan bli vurdert i kvoteutvelgelsen.

Svar:

Jeg legger til grunn at representanten i sitt spørsmål tenker på familiemedlemmer som faller utenfor kretsen som kan omfattes av reglene for familiegjengforening.

Norge samarbeider tett med UNHCR i arbeidet med kvoten for overføringsflyktninger. Justis- og beredskapsdepartementet vurderer nå hvilke nasjonali-

tetsgrupper som skal prioriteres på kvoten for neste år, i samarbeid med Utenriksdepartementet og Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet. Det blir innhentet synspunkter fra UNHCR. Jeg viser også til at overføringskvoten vil bli omtalt i Prop. 1 S (2014-2015) for Justis- og beredskapsdepartementet, som offentliggjøres 8. oktober.

For at enkeltindivider skal komme i betraktning for eventuell gjenbosetting på kvoten for overføringsflyktninger, er det en forutsetning at de har forlatt hjemlandet og er anerkjent som flyktninger av UNHCR. Det er UNHCR som er aktuell instans for å fremme denne typen saker, jf. representantens henvisning til utlendingsforskriften § 7-6, jf. utlendingsloven § 35.

For UNHCR er det flyktningenes beskyttelsesbehov og situasjonen i vertslandet som er det vesentlige når man vurderer om saker skal fremmes for gjenbosetting i et tredjeland. Når UNHCR beslutter å fremme saker for gjenbosetting, og skal velge hvilket land de skal fremmes for, sees det bl.a. hen til om flyktningene har familie i noen av de aktuelle landene. Flyktningene blir bedt om å opplyse om familiemedlemmer i aktuelle land når de intervjues av UNHCR.

SPØRSMÅL NR. 1253

Innlevert 23. september 2014 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 1. oktober 2014 av kulturminister Thorhild Widvey

Spørsmål:

«I sitt første statsbudsjett fjernet regjeringen oppstartspengene til arkivsatsing på Tynset og arkivutdanningen. Dersom satsingen ikke skulle bli realisert innebærer det store negative konsekvenser for næringslivet i hele regionen. KS2 har vært ferdig en tid.

Er KS2-utredningen og tidligere utredninger som er gjort nå et tilstrekkelig godt nok grunnlag for å ta beslutning i saken?»

Svar:

Som stortingsrepresentant Andersen er godt kjent med, valgte regjeringen Stoltenberg i 2013 å legge saken om nytt arkivbygg på Tynset fram for Stortinget før prosjektet hadde gjennomgått ekstern kvalitetssikring i tråd med retningslinjene for store statlige investeringsprosjekter. Det er nå gjennomført ekstern kvalitetssikring (KS 2) av styringsunderlag og kostnadsoverslag av forprosjektet. Spørsmålet om nytt arkivbygg på Tynset er en budsjettsak, og regjeringen vil komme tilbake til Stortinget med vurdering av det utredete prosjektet gjennom den ordinære budsjettprosessen.

SPØRSMÅL NR. 1254**Innlevert 23. september 2014 av stortingsrepresentant Eirik Sivertsen****Besvart 2. oktober 2014 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Medfører det riktighet at asylsøkere blir plassert på mottak og først blir intervjuet etter flere måneder?»

BEGRUNNELSE:

I Utlendingsforskriften § 17-2 heter det at

«Med mindre søkeren blir bortvist til et første asylland eller land som deltar i Dublinsamarbeidet, jf. lovens § 32 fjerde ledd, skal asylintervju foretas snarest mulig.»

Svar:

Ved registrering av søknad får alle asylsøkere en samtale med politiet. Politiet tar fingeravtrykk og kartlegger reiserute og identitet i den grad det er mulig. Alle søkere går også gjennom helsesjekk. Den videre behandlingen er differensiert. UDI opplyser at de aller fleste søkere blir intervjuet i løpet av to måneder, og mange raskere. UDI bekrefter likevel at det er riktig at

noen asylsøkere venter på asylintervju i flere måneder. UDI hevder dette er en følge av kapasiteten og prioriteringen av ulike saksgrupper i UDI. De tilfellene som ventes med gjelder hovedsakelig asylsaker som man antar vil bli innvilget opplyser UDI videre.

Søkere i de største nasjonalitetsgruppene mottar løpende informasjon om forventet tidspunkt for innkalling til asylintervju og antatt tid før vedtak foreligger. UDIs erfaring er at saksbehandlingen blir mest effektiv når UDI kan fatte vedtak kort tid etter intervju. De mener derfor at det er bedre å vente med intervju til de har kapasitet til å fatte vedtak. Fordi de dermed unngår å måtte oppdatere informasjonen og vurdere saken på nytt før vedtak fattes, vil tiden som medgår før vedtak fattes, bli kortere. UDI kan, blant annet som følge av en slik praksis, vise til gode resultater når det gjelder saksbehandlingstider i asylsaker.

Jeg vil følge dette nøye opp i den videre styringsdialogen med UDI med sikte på bedre resultatoppnåelse.

SPØRSMÅL NR. 1255**Innlevert 23. september 2014 av stortingsrepresentant Ketil Kjenseth****Besvart 1. oktober 2014 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Bruk av IKT i helsevesenet muliggjør medisinske konsultasjoner/tilsyn/rådgivning uten at pasienten trenger å reise dit helsearbeideren er. Manglende takster for denne måten å arbeide på fører til inntektsstap for de som yter helsetjenester og et dårligere tilbud til pasientene.

Vil statsråden sørge for at det utarbeides et takstregime for telemedisin i primær- og spesialisthelsetjenesten?»

BEGRUNNELSE:

Helse- og omsorgskomiteen har vært på komiteereise i Australia. I Sydney besøkte vi blant annet den australske eHelse-myndigheten National eHealth Transition Authority – forkortet NEHTA. Australia er langt framme når det gjelder å digitalisere sitt helsevesen

og pasienten. Naturlig nok, siden det er et kontinent med enorme avstander og hvor store områder midt i landet er spredtbygd. Men også fordi de mener eHelse og telemedisin skaper bedre samarbeid på tvers av helseprofesjoner og nivåer, forbedrer prosedyrer og standardiserer behandlingsforløp.

Ett av de konkrete prosjektene vi fikk høre om i Australia, var at de nå kan skanne øyet på en person lokalt, sende dette digitalt til en spesialist og diagnostisere alzheimer i svært tidlig fase. I tillegg fikk vi høre om en nasjonal eHelse-myndighet som bygger den digitale infrastrukturen, den digitale motorveien, rent teknisk. De driver også fram standardisering og standarder, prosedyrer og strukturering samt driver systematisk opplæring av både helsepersonell og pasienter. Blant annet i en opplæringssimulator.

Også i Norge er vi i gang med å ta i bruk telemedisin. Særlig i spesialisthelsetjenesten (sykehusene), er

vi godt i gang. Sykehuset Innlandet HF har etablert videokonferanse- og telemedisinsk utstyr på over 70 steder i Hedmark og Oppland. Også mange kommuner har etter hvert vært med på et prosjekt, gjerne i samarbeid med andre kommuner og et helseforetak. Telemedisin Sogn og Fjordane er ett eksempel. PsykiØsterdal et annet. Ett av de som nylig er avsluttet, er et prosjekt i regi av Valdres Lokalmedisinske senter.

Fellesnevneren for prosjekter hvor kommunene er involvert er at de er små, kortvarige og svært fragmentert finansiert. En annen fellesnevner er at de fleste i praksis lykkes med å få til de tekniske løsningene og pasientene får gevinster i form av bedre tilgang på tjenester og kortere reiseavstander i prosjektperioden.

Men en annen fellesnevner, som bekymrer veldig, er at alle prosjekter i kommunal regi langt på vei stopper opp etter endt prosjekt. Hovedgrunnen til dette er manglende finansiering for en varig implementering (atferdsendring) Særlig gjelder det for fastleger og leger i legevakt, men etter hvert også for annet helsepersonell som blir stadig mer involvert.

For spesialisthelsetjenesten er telemedisin side-stilt med tradisjonell behandling gjennom innsatsstyrt finansiering (ISF) som omfatter somatisk pasientbehandling. Men for fastleger og legevakt er det i dag ingen takster for bruk ved telemedisinske pasientkonsultasjoner. Muligheten for å gi pasienter bistand i hjemmet, vil framover kunne øke raskt i takt med stadig flere tilbud innen telemedisin.

Men – i dag er finansieringen basert på at pasienten fysisk må møte opp et sted, i stedet for at tjenesten og behandler kommer til pasienten. I følge HELFOs definisjon kan takst bare refunderes på basis av en tekstlig kommunikasjon – ikke lyd, bilde, video. Dette minner om et forhistorisk faksbasert helsevesen og ikke om et framtidig multimediebasert helsevesen.

Svar:

IKT er et helt nødvendig verktøy for å skape en bedre og mer moderne helse- og omsorgstjeneste. Jeg vil gå så langt som å si at IKT er en forutsetning for å skape pasientens helsetjeneste, en helsetjeneste der pasienten står i sentrum.

Dette krever IKT-løsninger for både helsepersonell, pasienter og innbyggere som er gode og brukervennlige.

Enkle og sikre digitale tjenester skal gjøre kontakten med helse- og omsorgstjenesten enklere og mer oversiktlig for innbyggerne. Digitale tjenester gir nye muligheter for å involvere pasienter på en helt

annen måte enn i dag. Jeg er opptatt av at vi bruker disse mulighetene på en god måte.

Helsenorge.no ble etablert i 2011 og skal være en felles inngangsport til offentlige helsetjenester på nett. I løpet av noen få år har helsenorge.no blitt en viktig informasjonskilde og kommunikasjonskanal for pasienter og brukere. Denne høsten skal digital dialog mellom pasient og fastlege testes ut. Innbyggerne skal få mulighet til å bestille time hos fastlegen på nett, stille spørsmål til legen (e-konsultasjon) og fornye resepter.

Som et ledd i arbeidet med at helse- og omsorgstjenesten blir mer digital, vurderer jeg også hvordan økonomiske virkemidler kan stimulere til bruk av nye løsninger. For å stimulere til å ta i bruk nye løsninger og nye arbeidsmåter, som e-konsultasjon representerer, ble det i 2013 etablert en egen takst for e-konsultasjon mellom innbygger og fastlege. Taksten omfatter kun tekstlig kommunikasjon. Jeg ser på dette som en god start og vil følge med på effekter og gevinster etter hvert som e-konsultasjon innføres og tas i bruk.

Når telemedisinske løsninger anvendes av sykehusene, inngår dette med enkelte forbehold i ordningen med innsatsstyrt finansiering. Helsehjelpen må finne sted gjennom direkte kontakt i sanntid mellom pasient og helsepersonell, herunder gjennom bruk av videokonferanseutstyr eller annet telemedisinsk utstyr. Dette kan kompensere for lange avstander og reiser.

Jeg er fornøyd med at bruk av videokommunikasjon øker. Tall fra Norsk Helsenet SF viser at det i 2012 ble det gjennomført totalt mer enn 150 000 møter og konferanser via høykvalitetsvideo i helse- og omsorgssektoren i Norge. Dette er mer enn 200 per dag. Vi ser at video brukes stadig oftere i klinisk sammenheng, mellom sykehus, spesialist, kommuner og pasienten selv. Det kan dreie seg om oppfølging av kroniske sykdommer, rehabilitering og sårbehandling. Spesialisthelsetjenesten er den største brukeren, og Fosen Helse er et eksempel hvor videokonferanse brukes hyppig i forbindelse med behandling av pasienter, opplæring og virtuell legevisitt.

Regionale helseforetak og Helsedirektoratet er i gang med et prosjekt for digitale tjenester i spesialisthelsetjenesten. Prosjektet skal vurdere behovet for digitale tjenester for enklere kontakt med pasientene og innbyggerne, en mer effektiv arbeidsdag for helsepersonell og bedre samhandling mellom primær- og spesialisthelsetjenesten. Prosjektet skal også komme med råd om hva som skal til for at de digitale tjenestene skal kunne implementeres på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 1256**Innlevert 24. september 2014 av stortingsrepresentant Jenny Klinge****Besvart 2. oktober 2014 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Justisministeren har tidlegare varsla at han har sett i gang eit arbeid med ei stortingsmelding om situasjonen i kriminalomsorga. Det er gjeve signal om at meldinga vil bli fremja for Stortinget hausten 2014. Den varsla meldinga skal peike på korleis ein kan auke fengselskapasiteten.

Kan statsråden gjera greie for korleis soningskøane har utvikla seg i 2014?»

Svar:

Ved regjeringsskiftet i 2013 var soningskøen på 1 213 dommar utan vilkår. Soningskøen gjekk noko ned i starten av 2014, men er pr. september noko over nivået ved regjeringsskiftet.

Tabellen under gir ei oversikt over tal på dommar utan vilkår i kø i slutten av kvar månad i 2014.

Januar	Februar	Mars	April	Mai	Juni	Juli	August	September
1 110	1 061	1 084	1 056	1 160	1 231	1 267	1 322	1 268

SPØRSMÅL NR. 1257**Innlevert 25. september 2014 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 6. oktober 2014 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Agderposten har gjennom flere reportasjer dokumentert at konvertitter blir utsatt for sjikanering, overgrep og drapstrusler på grunn av sin nye tro. Både biskopen i Agder og Telemark og PST er svært bekymret for religions-forfølgelse blant konvertitter, og påpeker at det er store mørketall. Gruppen med konvertitter er sårbar fordi de ofte blir utfryst fra sitt tidligere miljø når de konverterer.

Hva vil statsråden gjøre for beskytte personer i Norge som har konvertert og som opplever forfølgelse på grunn av sin tro?»

Svar:

Personer som blir utsatt for straffbare forhold som skremmende eller plagsom opptreden, trusler, tvang eller voldelige overgrep, uansett hvilken årsak som ligger bak, bør kontakte politiet for å søke nødvendig hjelp og beskyttelse. Det er plikt for politiet å vurdere hver enkelt henvendelse med det alvor som saken bærer preg av. Politiet skal, i henhold til fastlagte regler og rutiner, avgjøre om forholdet skal etterforskes og påtales. Krenkelse av enkeltpersoner som er moti-

vert av vedkommendes gruppetilhørighet av ulik karakter, herunder også religiøs eller trosmessig forankring vil naturlig bli sett på som det vi i dag kaller hatkriminalitet. Det strafferettslige vernet nettopp mot hatkriminalitet har, i løpet av de senere år, blitt trappet opp. Det er fra departementets side gitt føringer om at hatmotivert kriminalitet skal ha prioritet. Dette er fulgt opp videre fra Politidirektoratet og fra riksadvokaten. Det er et mål å styrke politiets og påtalemyndighetens kompetanse innen saksområdet for derigjennom å bli bedre til å forebygge og bekjempe hatkriminalitet. Oslo politidistrikt utvidet fra og med 1. september 2014 en eksisterende ung-domsetterforskningsgruppe ved Manglerud politistasjon. Denne skal også etterforske alle hatkriminalitetssaker i Oslo politidistrikt, og bygge spesialisert kunnskap og kompetanse om slik kriminalitet. Det vil gi grobunn for å spre slik praksis til de øvrige politidistriktene. Når det gjelder virkemidler som politiet i dag kan benytte for å beskytte utsatte personer vil det tas utgangspunkt i en konkret trusselvurdering. Deretter kan det for eksempel bli aktuelt å benytte mobil voldsalarm, opptrappet vakt hold eller adressesperre.

SPØRSMÅL NR. 1258**Innlevert 25. september 2014 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 3. oktober 2014 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Smaalenenes avis hadde tirsdag 23.sept et oppslag om skiltpraktisering i ulike fylker. Statens veivesen sin representant, påpeker at de ulike fylkene som det var sett på i reportasjen håndterer regelverket likt. Bilister og næringsdrivende vil nok ikke være enig i denne påstanden, vi vet at god skilting er viktig for trafikanter og for næringsdrivende.

Hvilke nye tiltak vil statsråden ta for å opprettholde trafiksikkerhetsaspektet i forhold til skilting samtidig som andre elementer også vektas inn?»

Svar:

Offentlige skilt langs veien gjør det lettere for trafikantene å finne frem til det stedet de skal til. Service-skilting og virksomhetsvisning kan ha stor betydning for lokalt næringsliv og turisme.

Skiltforskriften gir overordnede bestemmelser om offentlige trafikkskilt. For å sikre en mest mulig ensartet og konsekvent bruk av skilt, har Vegdirektoratet gitt utfyllende bestemmelser (normaler) om bl.a. anvendelse og plassering. Disse bestemmelsene er bindende for skiltmyndighetene. De gir imidlertid også et nødvendig rom for skjønn ut fra lokale for-

hold, og nettopp utøvelsen av dette skjønn vil kunne føre til at tilsynelatende like søknader om skilting får ulikt utfall.

Jeg er kjent med at det likevel kan synes som om regelverket blir praktisert noe ulikt i vegvesenets regioner. Jeg har derfor gitt Vegdirektoratet i oppdrag å se både på bestemmelsene i normalene og praktiseringen av disse i regionene. Formålet er å oppnå en mest mulig ensartet skiltpraksis og en litt mer liberal praksis enn i dag. Jeg har i tillegg bedt om at det ses på muligheten for bedre differensiering i reglene mellom ulike typer vegnett (europa-veg/riksveg, fylkesveg og kommunal veg).

Vegdirektoratet er godt i gang med oppgaven, og har bl.a. invitert relevante aktører (NHO Reise-liv, Virke, organisasjonen «Hanan» m.fl.) til et samarbeid. Direktoratet vil før årsskiftet komme med forslag til nye bestemmelser for skilting til servicemål og virksomheter.

Når det gjelder oppslaget den 23. september så er jeg gjort kjent med den. Etter det jeg har fått opplyst så er denne saken også sendt inn som klage til VD, og vil derfor ikke kommentere den konkret.

SPØRSMÅL NR. 1259**Innlevert 25. september 2014 av stortingsrepresentant Hårek Elvenes****Besvart 3. oktober 2014 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Når er utvidelsen av skoleringspakken til de kommunale kriseteamene ferdig?»

BEGRUNNELSE:

Tiltak 23 i handlingsplanen mot radikaliserings og voldelig ekstremisme er «Oppfølging av personer som har deltatt i kamphandlinger i utlandet (fremmed-krigere)».

Skoleringspakke for kommunale psykososiale kriseteam, «Når krisen rammer» skal utvides med en modul om voldelig ekstremisme. Det er viktig for kommunene at denne kommer så raskt som mulig.

Svar:

Arbeidet mot radikaliserings og voldelig ekstremisme er viktig. Det er nødvendig at tiltak i handlingsplanen gjennomføres raskest mulig. Helsedirektoratet er gitt i oppdrag å prioritere å gjennomføre helsemyndighetenes tiltak i planen. I dette arbeidet er det en utfordring at kompetansen må bygges, også i de nasjonale kompetansemiljøene, samtidig som tjenestene må skolerers i tematikken. Nasjonalt kunnskaps-senter om vold og traumatisk stress (NKVTS) og de fem regionale ressursentrene om vold, traumatisk stress og selvmordsforebygging (RVTS) har fått viktige oppgaver når det gjelder å bygge opp kompetanse i hel-

setjenestene om radikaliserings og voldelig ekstremisme. Kompetansemiljøene må settes i stand til å utføre oppgavene. Dette arbeidet pågår denne høsten. Helse- og sosialdepartementet har gitt RVTS Øst i oppdrag å utvikle modulen om voldelig ekstremisme i skoleringspakken «Når krisen rammer». Departementet opplyser at senteret skal fremlegge milepælsplan for arbeidet 22.

oktober, og at det tas sikte på at modulen er klar for pilotering innen utgangen av februar 2015. Det er viktig at kommunene får kompetanse og verktøy for arbeidet mot radikaliserings og voldelig ekstremisme og det er nødvendig at det kommer raskt. Målet er at den nye modulen får en kvalitet og form som er optimal for kommunenes videre arbeid.

SPØRSMÅL NR. 1260

Innlevert 26. september 2014 av stortingsrepresentant Geir Pollestad

Besvart 3. oktober 2014 av fiskeriminister Elisabeth Aspaker

Spørsmål:

«Var statsråden kjent med Mitsubishis planer om å kjøpe Cermaq da forslag om opphevelse av forskrift om fordeling og avgrensning av produksjonskapasiteten i lakseoppdrettsnæringen ble sendt på høring med en svært knapp høringsfrist?»

Svar:

Jeg var ikke kjent med Mitsubishis planer om å kjøpe statens eierandeler i oppdrettsselskapet Cermaq, da forslaget om å oppheve forskrift om fordeling og avgrensning av produksjonskapasiteten i tillatelser til matfisk av laks, ørret og regnbueørret ble sendt på høring 3. september i år.

Næringsministeren og jeg er opptatt av å skille mellom våre ansvarsområder som henholdsvis ansvarlig for statens eierskap og regulator for havbruksnæringen. Dette skillet gis stor oppmerksomhet også innad i departementets organisasjon og saksbehandling, nettopp for å unngå at det skal kunne oppstå tvil om motivene for ulike beslutninger.

Jeg gjør for ordens skyld oppmerksom på at den omtalte forskriften ikke oppstiller krav om nasjonalitet for eierskap i norsk lakseoppdrettsnæring. Forskriftens krav til bearbeidingsgrad, FoU og tilbud av lærling- og traineeplasser, samt spredning av aktivitet i hver region et foretak har virksomhet, inntreffer for ethvert selskap, uavhengig av nasjonalitet for eieren.

Forslaget om å oppheve forskriften er et ledd i regjeringens forenklingpolitikk, og et ønske om å forbedre oppdrettsnæringens rammebetingelser. Forslaget er også en naturlig videreføring av oppmykningsreglene som fant sted under den forrige regjeringen. I 2013 besluttet den daværende fiskeri- og kystministeren at eierkontrollforskriften, som satte et øvre tak på 25 % eierskap i lakseoppdrettsnæringen, skulle oppheves og erstattes av den gjeldende forskriften, for øvrig også etter en seks ukers høring.

Etter mitt skjønn er lønnsomme bedrifter det beste virkemidlet for distriktspolitisk effekt og for verdiskaping langs kysten. Derfor bør det enkelte selskap ha frihet til selv å bestemme hvordan aktiviteten skal innrettes og organiseres.

SPØRSMÅL NR. 1261**Innlevert 29. september 2014 av stortingsrepresentant Karin Andersen****Besvart 6. oktober 2014 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner****Spørsmål:**

«Regjeringen har igangsatt prosess for kommunesammenslåinger. Inndelingsloven sier at innbyggerne bør høres. Andebu kommunes opplegg for innbyggerundersøkelse utelukker innbyggere over 80 fra å delta. Dette er aldersdiskriminering og bryter med demokratiske prinsipper.

Vil statsråden ta initiativ overfor kommunene for å sikre at de prosesser som igangsettes lokalt for å innhente innbyggernes synspunkter på kommunesammenslåinger ikke utelukker hele grupper som har stemmerett fra å delta?»

Svar:

Arbeidet med kommunereformen, skal legge grunnlaget for en robust kommunestruktur som skal stå seg i lang tid fremover.

Av inndelingsloven § 10 fremgår det at kommunestyret i de kommunene som er omfattet av et forslag om grenseendring, bør høre innbyggernes synspunkt. Kommunene er imidlertid ikke forpliktet til å holde innbyggerhøring forut for kommunesammenslåinger. Det vil være opp til kommunestyrene å vurdere om det er nødvendig å innhente innbyggernes synspunkt på saken og i så tilfelle hvem som skal omfattes av høringen, jf. rundskriv om inndelingslova (H-8/14). Selv om det er opp til kommunene å vurdere om det skal holdes høringer forut for sammenslåinger, vil jeg oppfordre alle kommuner til å ha gode og brede prosesser som involverer hele kommunen. Erfaringer fra tidligere sammenslåinger tilsier at de beste løsningene oppnås nettopp gjennom slike prosesser.

Jeg har tillit til at kommunene viser lokalt lederskap og finner de beste løsningene for innbyggerne.

SPØRSMÅL NR. 1262**Innlevert 29. september 2014 av stortingsrepresentant Karin Andersen****Besvart 3. oktober 2014 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Flere barnefamilier med langvarig opphold har blitt sendt ut på tross av og før de varslede endringene for lengeværende barnefamilier er gjennomført. De siste ukene ser det ut til at det er gjennomført planmessig utsendelse av nettopp slike familier.

Kan justisministeren tallfeste hvor mange barnefamilier med opphold i Norge på mer enn tre år og endelig avslag, som har blitt sendt ut av landet siden 28. februar, og til hvilke land er de returnert?»

Svar:

Ifølge Politidirektoratet har politiet i perioden 01.03.14 til 31.08.14 uttransportert til sammen 16 barnefamilier uten lovlig opphold i Norge, og som har oppholdt seg her i mer enn tre år. Disse er sendt til Afghanistan, Filippinene, Iran, Jemen, Jordan, Kirgisistan, Kosovo, Pakistan og Usbekistan.

SPØRSMÅL NR. 1263**Innlevert 30. september 2014 av stortingsrepresentant Helga Pedersen****Besvart 7. oktober 2014 av forsvarsminister Ine M. Eriksen Søreide****Spørsmål:**

«Viser til svar på spørsmål nr. 1228, og spør med dette om statsråden mener at arbeidsgruppen som i 2013 gjennomgikk forvaltningsmodellen for eiendom, bygg og anlegg, entydig konkluderte med at en privatisering av renholdsoppgaver, som i dag gjennomføres av Forsvarsbygg, vil gi kostnadsbesparelse og økt effektivitet?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig å få klarhet i hvorvidt departementet har gått grundig gjennom alle sider ved en privatisering, og på hvilket grunnlag man har konkludert med at det blir billigere for Forsvaret og Forsvarsbygg å konkurransenutsette renholdet framfor å gjøre jobben selv med egne ansatte, selv med nøytral moms. Det er blant annet all grunn til å tro at transaksjonskostnadene ved konkurransenutsetting vil bli betydelige. Ekstra kostnader som bør tas med i regnestykkene kan også bl.a. være knyttet til sikkerhetsklarering, faglig oppfølging, ledelse, administrasjon og innkjøp.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 30. september 2014 med spørsmål fra stortingsrepresentant Helga Pedersen om ivaretagelse av Forsvarets behov for renholdstjenester. Det vises også til mitt svar av 24. september 2014 på spørsmål nr. 1228 fra samme representant i saken.

Arbeidsgruppen som vurderte forvaltningsmodellen pekte på forbedringspotensial i anvendelsen

av forvaltningsmodellen for eiendom, bygg og anlegg, herunder blant annet utnyttelse av brukers valgfrihet til å velge tjenester fra andre leverandører enn Forsvarsbygg. Rapporten sier blant annet at det i prinsippet ikke bør være noen hinder for at Forsvaret fritt kan velge hvem som skal levere renholdstjenester til Forsvaret. Forsvaret har også uttrykt et tydelig ønske om økt valgfrihet i valg av tjenesteleverandør. Arbeidsgruppen konkluderte ikke i rapporten med et konkret gevinstpotensial, men anbefalte at det bør utredes å gi Forsvaret mulighet til også å kjøpe renholdstjenester fra andre leverandører enn Forsvarsbygg, herunder utrede nærmere fordeler, ulemper og konsekvenser av et slikt tiltak.

Med bakgrunn i denne anbefalingen ga Forsvarsdepartementet et oppdrag til Forsvarsbygg, i samarbeid med øvrige etater i sektoren, om å utrede denne muligheten. Rapporten fra Forsvarsbygg inngår som en del av Forsvarsdepartementets beslutningsgrunnlag.

Forsvarsbygg og Forsvaret skal innen 1. desember 2014 oversende en omforent plan for gjennomføringen av oppdraget til Forsvarsdepartementet. Konkurransen grunnlaget vil baseres på denne planen og vil bli sendt ut i markedet for å legge til rette for implementering av beslutningen snarest og senest innen 1. august 2015. Ved inngåelsen av renholdskontrakter skal det legges vekt på hensiktsmessige og kostnadseffektive løsninger som ivaretar forsvarssektorens interesser på en best mulig måte. Det forsvarssektoren sparer på denne effektiviseringen, skal brukes til ytterligere å forbedre den operative evnen.

SPØRSMÅL NR. 1264**Innlevert 30. september 2014 av stortingsrepresentant Torgeir Micaelsen****Besvart 13. oktober 2014 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Hvordan har statsråden styrket radiologitilbudet i Kongsbergområdet, og hva vil statsråden gjøre for at også denne regionen får et privat radiologitilbud som finansieres av det offentlige?»

BEGRUNNELSE:

Stoltenberg 2 regjeringen og helseministerne Støre og Strøm Erichsen la opp til en økt bruk av private røntgeninstitutter. Disse ble også inkludert i fritt sykehusvalg. Arbeiderpartiet i regjering var opptatt av å ha en god geografisk fordeling av disse tilbudene

når rammene be økt. Radiologi bevilningene ble ytterligere styrket i statsbudsjettet 2014, og da ville det vært naturlig å benytte noen av disse midlene til Kongsbergområdet. Slik situasjonen er nå, sendes pasienter fra Kongsberg til Drammen eller Sandvika for å gjennomføre radiologiske tjenester. Dette til tross for at Helse Sør-Øst RHF tidligere har orientert om at de har lagt størst vekt på kvalitet og god geografisk spredning på tilbudene i anskaffelsen.

Det er kjent at det står tre virksomme radiologiske instrumenter hos en privat aktør på Kongsberg. Disse maskinene har i følge driveren kapasitet til å gjennomføre 100 CT, 50 MR og 100 røntgen i døgnet, men brukes ikke av det offentlige.

Svar:

Helse Sør-Øst RHF gjennomførte i 2012 en anbudskonkurranse på kjøp av radiologitjenester fra private leverandører. Avtalene er gjeldende fra 1.1.2013 t.o.m. 2014 med ensidig rett til å forlenge avtalen med 1+1 år. I motsetning til tidligere anskaffelser ble området Sør-Øst delt opp i 7 sykehusområder: Oslo, Akershus, Østfold, Vestre Viken, Telemark og Vestfold, Sørlandet og Innlandet. Dette ble gjort for å få en bedre

geografisk fordeling. To leverandører ble tildelt avtale i hvert sykehusområde. En privat aktør beliggende på Kongsberg ble ikke tildelt avtale. Etter Helse Sør-Østs vurdering var denne beslutningen i tråd med regelverket for offentlige anskaffelser. De private aktørene som har avtale med Helse Sør-Øst har mottatt forlengingsvarsel for 2015. Det er ikke avklart når neste anbudskonkurranse skal finne sted.

Gjennom Stortingets behandling av Prop. 1 S Tillegg 1 (2013-2014) styrket regjeringen budsjettet med 45 mill. kroner til økt kjøp av MR-undersøkelser hos private radiologiske virksomheter. Helse Sør-Øst inngikk i denne anledning avtaler som økte MR-kapasiteten med 12 pst. Helse Sør-Øst foretok samtidig en behovsvurdering som inkluderte en evaluering av avtalt volum av de forskjellige undersøkelsestyper (modaliteter) i de ulike sykehusområdene for 2013. Helse Sør-Øst RHF ser at det hittil i år fortsatt er kapasitet på de ulike modalitetene hos de to leverandørene i Vestre Viken. Med de muligheter for endring av antall undersøkelser som er i dagens avtaler, vurderer Helse Sør-Øst at regionen vil få dekket behovet for radiologiske undersøkelser også i 2015.

SPØRSMÅL NR. 1265

Innlevert 30. september 2014 av stortingsrepresentant Sonja Mandt

Besvart 7. oktober 2014 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Solveig Horne

Spørsmål:

«Hvordan følger statsråden opp Stortingets vedtak i Innst. 395 L (2012-2013) om endringer i barnevernloven?»

BEGRUNNELSE:

Kun et drøyt år etter at alle med interesse og engasjement i barnevern bidro til Prop. 106L om Endringer i barnevernloven, har statsråden annonsert at loven skal gjennomgås på ny. Hun har i tillegg annonsert en prosess for omorganisering. I Stortingets behandling i juni 2013, Innst. 395L 2012-2013 ble det fattet en rekke vedtak om lovendringer. Flere av disse var forutsatt et forskriftsarbeid i etterkant. Vi er gjort kjent med at det er uklarerhet rundt tilsynsansvaret mellom omsorgskommunene og fosterhjemskommunene, og at det kan bidra til at barnevernsansatte bruker mye tid i bil mellom ulike kommuner. Dette tyder på

manglende oppfølging, uklarerheter og rom for lite fornuftig bruk av barnevernskompetanse.

Svar:

Med utgangspunkt i stortingsrepresentantens begrunnelse for spørsmålet legger jeg til grunn at spørsmålet primært omhandler omsorgskommunens og fosterhjemskommunens ansvar for å føre tilsyn med barn i fosterhjem.

Som representanten viser til, vedtok Stortinget i fjor endringer i tilsynet med barn i fosterhjem. Endringene i barnevernloven § 4-22 innebærer at ansvaret for å føre tilsyn med hvert enkelt barn ble overført fra den kommunale barneverntjenesten til kommunen som sådan. Samtidig ble kommunene gitt større frihet til selv å velge hvordan tilsynet skal gjennomføres og organiseres, men også et mer helhetlig ansvar for tilsynet.

I utgangspunktet berører lovendringen ikke ansvarsforholdet mellom den kommunen som har plassert barnet (omsorgskommunen), og den kommunen fosterhjemmet ligger i (fosterhjemskommunen). Det er dermed fremdeles slik at det er omsorgskommunen som har hovedansvaret for å følge opp barnet og fosterfamilien, mens fosterhjemskommunen har ansvaret for godkjenning og tilsyn med fosterhjemmet. Videre er det fremdeles slik at det er omsorgskommunen som har det økonomiske ansvaret både for oppfølgingen av fosterhjemmet og for tilsynet.

I forarbeidene opplyste departementet at det ved endring av tilsynsansvaret også ville være nødvendig å revidere fosterhjemsforskriften (FOR-2003-12-18-1659 Forskrift om fosterhjem). Forskriften er derfor blitt revidert som følge av lovendringen. Endringene trådte i kraft i februar i år. Det går klart frem av forskriften hvilke oppgaver som tilligger omsorgskommunen, og hvilke oppgaver som tilligger fosterhjemskommunen.

Videre går det klart frem av § 8 i forskriften at kommunene kan inngå avtale om at det er omsorgskommunen som skal ha ansvaret for at det blir ført tilsyn i hjemmet. Det er heller ikke noe i veien for at kommunene seg i mellom avtaler at fosterhjemskommunen skal overta deler av omsorgskommunens oppgaver, jf. barnevernloven § 8-4. Dette kan for eksempel være aktuelt i tilfeller der det på grunn av reiseavstander er hensiktsmessig at fosterhjemskommunen utfører oppgaver for omsorgskommunen. Dette krever i så fall at kommunene blir enige seg i mellom om hvilke oppgaver som skal utføres og hvor mye kommunen skal ha betalt for arbeidet.

Departementet vil følge kommunens praktisering på dette området og vurdere behovet for evaluering av forskriften.

Jeg vil i tillegg knytte noen avsluttende kommentarer til det pågående arbeidet med å vurdere ansvarsdelingen mellom stat og kommune, utvalget som skal vurdere endringer i barnevernloven, samt til arbeidet med den kommende stortingsmeldingen om fosterhjem:

Det følger av Sundvolden-erklæringen at regjeringen har ønsket å vurdere ansvarsforholdet mellom staten og kommunene på barnevernområdet. Kommunens nærhet til det enkelte barn og familie er en fordel når det gjelder å kunne gi riktig og tidlig hjelp. Kommunene bør derfor få et større faglig og økonomisk ansvar for barnevernet.

I lovarbeidet stortingsrepresentanten viser til vedtok Stortinget blant annet endringer i finansieringsordningen i barnevernet, i ansvarsdelingen mellom stat og kommune, samt at den faglige samhandlingen mellom forvaltningsnivåene ble endret. Slik jeg ser det er det reformarbeidet vi nå har påbegynt på mange måter en fortsettelse av den utviklingen som ble startet gjennom det forrige lovarbeidet.

Når det gjelder lovutvalget, vil jeg særlig vise til at dagens barnevernlov er mer enn 20 år gammel og er blitt endret en rekke ganger. Det er derfor på tide å vurdere hvordan loven kan forenkles og oppdateres i tråd med den generelle samfunnsutviklingen. Jeg mener arbeidet kan bli viktig for å styrke rettssikkerheten for barna og gjøre loven mer tilgjengelig.

Regjeringen har også besluttet å legge frem en stortingsmelding om fosterhjem – den første i sitt slag. I dette arbeidet vil også oppfølging og tilsyn med barn i fosterhjem bli nærmere vurdert.

SPØRSMÅL NR. 1266

Innlevert 30. september 2014 av stortingsrepresentant Martin Henriksen

Besvart 7. oktober 2014 av kulturminister Thorhild Widvey

Spørsmål:

«Er det riktig at Oslo 2022 opererer med et standardavvik som er langt lavere enn ved tilsvarende store prosjekt på samme planstadium som staten finansierer, og vil regjeringa sikre at en sak til Stortinget om OL 2022 inneholder et usikkerhetsbilde som er i tråd med den virkelighet som erfaringer fra andre store infrastrukturprosjekter på tilsvarende planstadium viser?»

BEGRUNNELSE:

Dersom Stortinget inviteres til å ta stilling til en ubegrenset statsgaranti for OL i 2022 er det avgjørende at beslutningsgrunnlaget er så fullstendig som mulig, og at kostnadsanslaget har en realistisk usikkerhetsanalyse. For OL er det i kvalitetssikringsrapporten lagt til grunn en sannsynlighet for budsjettoverskridelser som er langt lavere enn andre prosjekter innen eksempelvis veg, jernbane eller bygg på sam-

me planstadium. Dette tross for at et OL er et langt mer komplekst prosjekt, som taler for en høyre risiko enn ellers. Én av flere faktorer som kan føre til budsjettsprekke er fordyrende krav fra IOC som kommer etter at man har søkt. Dette forholdet er enda ikke avklart. Det samme gjelder øvingsomfanget som allerede i Sotsji var 14 % høyere enn det grunnlaget som Oslo 2022 bygger på, nemlig OL 2010 i Vancouver. Førsteamanuensis Kjell Austeng viser i en artikkel i Prosjektledelse datert 01.03.2014 til at Regjeringens (Samferdselsdepartementet) egne krav og erfaringer fra store veg-, jernbane- og byggeprosjekter, tilsier et standardavvik på rundt 30 – 40 prosent på det planstadiet som OL-prosjektet nå befinner seg. På tross av at de hevder å ha tatt inn alt av usikkerhet opererer Oslo 2022 med et standardavvik på rundt 10 % for samlet pengeflyt, og under 20 % om avviket bare sammenlignes med kostnadene minus inntekter og private investeringer, noe som ingen andre offentlige etater har klart å leve opp til selv på et langt mer bearbeidet plangrunnlag.

Svar:

Oslo kommune har varslet at de vil trekke søknaden om statsgaranti og – tilskudd for å arrangere olympiske og paralympiske vinterleker i 2022. Spørsmålet

om det skal stilles statsgaranti og ytes tilskudd er derfor ikke lenger en aktuell problemstilling.

I forkant av dette har søknaden vært underlagt ekstern kvalitetssikring i statens regi. Statens ordning for kvalitetssikring av store statlige investerings-/anskaffelsesprosjekter ble benyttet, med enkelte tilpasninger pga. prosjektets spesielle karakter. Det var Stoltenberg II regjeringen som igangsatte kvalitetssikringen. Rapporten ble overlevert meg 20. desember 2013.

Kvalitetssikringen ble gjennomført på samme måte som ved statlige kvalitetssikringer på KS1-nivå (tidligfase). Kvalitetssikringsgruppen (KSGs) analyserte herunder prosjektets usikkerhetsbilde og gjennomførte en usikkerhetsanalyse i henhold til etablert metodikk for kvalitetssikring av store offentlige investeringer/prosjekter. KSG forventet at størrelsen på en eventuell statsgaranti ville være 35 080 mill. kroner. På bakgrunn av usikkerheten knyttet til anslaget, beregnet KSG at størrelsen på statsgarantien med 70 % sannsynlighet ville ligge i intervallet 29 290 mill. kroner til 41 020 mill. kroner. Videre forventet KSG at et eventuelt OL/PL i 2022 ville ha behov for et netto offentlig tilskudd på 21 660 mill. kroner. Her viste usikkerhetsanalysen at tilskuddsbehovet med 70 % sannsynlighet ville ligge i intervallet 17 620 mill. kroner til 25 800 mill. kroner. Tallene i kvalitetssikringsrapporten var i 2012-kroner.

SPØRSMÅL NR. 1267

Innlevert 30. september 2014 av stortingsrepresentant Hadia Tajik

Besvart 7. oktober 2014 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Når vert ny redningsdirektør tilsett med ansvar for begge hovudredningssentralane, og når vert kgl. Res. om redningstenesta «Instruks for redningstjenesten» av 13. september 2013, sett i kraft?»

GRUNNGJEVING:

Førre regjering ville styrke samordninga av redningstenesta. Instruks av 23. september 2013 gjorde ansvar, oppgaver og roller i redningstenesta klårare, og erstatta dei to kollektive redningsleiingane ved Hovedredningssentralen med eit nasjonalt redningsråd. Slik kunne ein bruke kompetanse og ressursar betre, ved å ha sentralane samla i ein organisasjon med ein felles leiar.

Svar:

Det var ulike syn hos høyringsinstansane på «Instruks for redningstjenesten» av 13. september. Regjeringa ønskjer derfor å gjere si eiga vurdering av styringsstrukturen for ein så viktig funksjon som redningstenesta skal vere. Eg er opptatt av at vi får til dette så raskt som mogleg og med gode og gjennomtenkte vurderingar for å få eit bra sluttresultat. Det er viktig at vi ikkje endrar for å endre. Ei eventuell endring skal vere til det betre og ikkje gå på kostnad av evna til å handtere dei konkrete hendingane. Derfor vil vi ha ei grundig vurdering av om det er føremålstenleg å utvikle nytt byråkrati og nye styringsstrukturar eller om eksisterande instruks kan moderniserast og oppdaterast.

SPØRSMÅL NR. 1268**Innlevert 30. september 2014 av stortingsrepresentant Helga Pedersen****Besvart 3. oktober 2014 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Til Dagbladet 27. september sier statsråden at Frp strammer inn i innvandringspolitikken.

Kan statsråden opplyse hvilke endringer dette er, og hvilken effekt dette har hatt på innvandringen til Norge?»

BEGRUNNELSE:

Justis- og beredskapsministeren sa i sitt svar på mitt skriftlige spørsmål 15:449 (2013-2014) i februar at «Det er en rekke tiltak regjeringen arbeider med som vil gi innstrammings-effekt» Siste tilgjengelige statistikk fra UDI og SSB viser at innvandringen til Norge ligger på omlag samme nivå som foregående år.

Svar:

Spørsmålet ble stilt til finansministeren, men er oversendt meg for besvarelse, som ansvarlig statsråd for innvandringspolitikken.

Regjeringen arbeider innen asylkjeden med mål om at færre asylsøkere uten behov for beskyttelse skal komme til Norge, raskere bosetting av personer som får opphold, og raskere retur av personer uten lovlig opphold. Stortinget har på bakgrunn av regjeringens forslag gjennomført en kraftig økning i bevilgningene til uttransport av personer uten lovlig opphold eller ilagt straffereaksjon. Måltallet for tvangsreturer for 2014 er nesten 45 prosent høyere enn det den rødgrønne regjeringen foreslo i sitt budsjettforslag. At det sendes ut flere personer uten lov-

lig opphold betyr at antallet personer som oppholder seg ulovlig i landet vil være lavere enn det forrige regjering la opp til med sitt bevilgningsforslag når det gjelder uttransporteringer. For denne regjeringen er det viktig å sende et signal om at personer med endelig avslag har en plikt til å forlate landet.

Regjeringen er i tillegg i gang med å gjennomføre flere av tiltakene fra samarbeidsavtalen og avtalen om gjennomføringspunkter på utlendingsfeltet mellom Kristelig Folkeparti, Venstre, Fremskrittspartiet og KRF. Forslaget om 24-årsgrense for familieetablering har vært på høring frem til 1.oktober. Dette gjelder også høringen om heving av underholdskravet. Regjeringen jobber blant annet også med å øke kravet for botid for å få permanent oppholdstillatelse. Det er i tillegg vært sendt ut flere høringer på en rekke andre forslag på utlendingsfeltet som regjeringen jobber med. Disse endringene er imidlertid i prosess, og ikke enda gjennomført. Det er i 2014 imidlertid både gjennomført forskriftsendringer og vært sendt instruks til UDI, f.eks. når det gjelder utvisning av utlendinger. Regjeringen har også initiert samtaler om mulige returavtaler med en rekke land. Jeg vil også minne om at flere tiltak på utlendingsfeltet hører hjemme i statsbudsjettet.

Når det gjelder antallet som søker asyl, så viser UDIs tall at antallet asylsøkere til Norge hittil i år har vært noe lavere sammenlignet med i fjor. Antall asylsøkere avhenger imidlertid også av omstendighetene andre steder i verden. Utviklingen i antall asylsøkere til Norge står i sterk kontrast til den store økningen som våre naboland og Europa som helhet har opplevd i år.

SPØRSMÅL NR. 1269**Innlevert 30. september 2014 av stortingsrepresentant Abid Q. Raja****Besvart 13. oktober 2014 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å øke trafikksikkerheten på E39 i Nulandsbakken i Flekkefjord kommune?»

BEGRUNNELSE:

I 2005 forelå det planer om å bygge krabbefelt på strekningen, som en del av Listerpakken. Flekkefjord bystyre satte i sin reguleringsplan krav til bedre trafikksikkerhet for myke trafikanter i prosjektet, blant annet ved bygging av undergang. I 2013 foreslo igjen

Statens Vegvesen krabbefelt, men også nå uten bygging av undergang. Prosjektet ble nok en gang stanset.

Svar:

Statens vegvesen, Region sør har i flere år arbeidet med planer for etablering av forbikjøringsfelt (krabbefelt) med midtrekkverk på E39 i Nulandsbakken. Utkast til reguleringsplan ble første gang behandlet av Flekkefjord kommune i 2005.

Gjeldende reguleringsplan ble godkjent av bystyret i desember 2012. Vedtaket inneholder en forutsetning om å innarbeide flere tiltak i prosjektet basert på innspill fra beboerne i området. Dette omfatter blant

annet den undergangen som omtales i begrunnelsen for spørsmålet.

Flere av tiltakene lar seg ikke gjennomføre i henhold til vedtatt reguleringsplan og medfører relativt store kostnadsøkninger, ut over opprinnelig overslag på vel 80 mill. kr. I fastlagt handlingsprogram 2014-2017 er tiltaket prioritert med 5 mill. kr til prosjektering og forberedende arbeider i 2017, med tanke på finansiering og gjennomføring etter 2017.

I juni i år ble kommunen og Statens vegvesen enig om å vurdere prosjektet på nytt med tanke på å få til en omforent løsning som lar seg realisere, noe som sannsynligvis vil medføre behov for noen endringer av vedtatt reguleringsplan. I dette arbeidet vil blant annet ønsket om en undergang bli vurdert på nytt.

SPØRSMÅL NR. 1270

Innlevert 30. september 2014 av stortingsrepresentant Abid Q. Raja

Besvart 8. oktober 2014 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for å utnytte kapasiteten på jernbanen vest for Oslo mer effektivt?»

BEGRUNNELSE:

Rundt hele Oslo er det behov for økt kapasitet og økt tilbud på jernbane. Vest for Oslo har flytoget flere ruter som til dels går med lite belegg. Disse rutene er ikke åpne for lokaltrafikk. Det hadde vært nyttig om statsråden redegjorde for hvilke utredninger som ligger til grunn for bruken av kapasiteten vest for Oslo til dette formålet, og om statsråden kan tenke seg å ta et initiativ til å bruke denne kapasiteten annerledes.

Svar:

Flytoget AS har i dag tilgang til å transportere passasjerer på strekningen Drammen-Oslo Lufthavn (tilbringertjeneste til og fra flyplassen). Gardermobanen ble bygget for å kunne gi et godt togtilbud for flyreisende ved Oslo Lufthavn. Målet har vært at Oslo Lufthavn skal ha en høy kollektivandel. I dag er denne 66 %, hvor av Flytogets reisende utgjør 36,2 % av det totale antall reisende.

Flytoget har så langt ikke uttrykt noe ønske eller søkt om å få tilby togreiser til pendlere på strekningen selskapet trafikkerer. Etter det Samferdselsde-

partementet forstår er Flytoget av den oppfatning at det vil forringe kvaliteten på den tjenesten selskapet utfører som en ren tilbringertjeneste. Flytoget har hatt en kundetilfredshetsindeks på 96 av en skala på 100 siden 2008 og frem til i dag.

Regjeringen arbeider med en reform av jernbanesektoren for å oppnå en hensiktsmessig styringsstruktur, forretningsmessig organisasjonsform og tydelige mål. I arbeidet ses det nærmere på en rekke forhold, herunder hvordan vi kan etablere bedre togtilbud gjennom bruk av konkurranse. Det vil videre være av vesentlig betydning at gjennomføringen av konkurranse innen persontransport med tog gir en best mulig utnyttelse av knapp infrastrukturkapasitet. I budsjettproposisjonen for 2015 er arbeidet med reform av jernbanesektoren nærmere omtalt.

Avslutningsvis vil jeg nevne at det pågår et viktig arbeid med en konseptvalgutredning (KVU) for økt transportkapasitet inn mot og gjennom Oslo. Det legges opp til at KVUen vil være ferdig innen 1. mai 2015, hvorpå det vil bli gjennomført en ekstern kvalitetssikring (KS1). KVUen vil være et sentralt grunnlagsdokument inn mot neste transportplan for å kunne vurdere tiltak og virkemidler for å øke kapasiteten i kollektivtransportssystemet, herunder togtilbudet, i Oslo-området.

SPØRSMÅL NR. 1271**Innlevert 30. september 2014 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal****Besvart 6. oktober 2014 av landbruks- og matminister Sylvi Listhaug****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for når et slikt pilotprosjekt vil være på plass?»

BEGRUNNELSE:

For å nå målsettingen i Meld. St. 21 (2011-2012) «Norsk klimapolitikk», om utvikling av biogass i Norge, trengs det et insentiv for jordbruksforetak til å levere husdyrgjødsel til biogassanlegg. I behandlingen av jordbruksoppgjøret 2012 vedtok Stortinget å innføre et pilotprosjekt hvor det gis tilskudd per tonn

husdyrgjødsel som jordbruksforetaket leverer til et biogassanlegg.

Svar:

Landbruks- og matdepartementet sendte utkast til forskrift om tilskudd for levering av husdyrgjødsel til biogassanlegg på høring 9. juli 2014, med høringsfrist 15. september 2014. Det har fremkommet en del spørsmål gjennom høringen som Landbruksdirektoratet har fått i oppdrag å utrede nærmere.

Landbruks- og matdepartementet tar imidlertid fortsatt sikte på at forskriften vil tre i kraft 1. januar 2015.

SPØRSMÅL NR. 1272**Innlevert 30. september 2014 av stortingsrepresentant Terje Breivik****Besvart 13. oktober 2014 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Fleire bedrifter held til på store og mindre stader langs jernbanenettet for å ha lett tilgong til marknader i dei større byane. Dette er positivt. Da kan vi ha fleire arbeidsplassar nærare der folk bur og vi får spreidd arbeidsplassar over heile landet. Fleire småbedrifter melder til meg at kostnadene med å reise med tog er høge. Ei utfordring er at dei reiser ofte, men med ulike folk slik at personlege månadskort ikkje er mogleg. Dei føreslår at det vert mogleg å kjøpe månadskort på organisasjonsnummeret. Dersom det vert mogleg vil fleire bedrifter kunne nytte tog til å reise med, og kostnadane for bedriftane vert redusert.»

GRUNNGJEVING:

Fleire bedrifter held til på store og mindre stader langs jernbanenettet for å ha lett tilgong til marknader i dei større byane. Dette er positivt. Da kan vi ha fleire arbeidsplassar nærare der folk bur og vi får spreidd arbeidsplassar over heile landet. Fleire småbedrifter melder til meg at kostnadene med å reise med tog er høge. Ei utfordring er at dei reiser ofte, men med ulike folk slik at personlege månadskort ikkje er mogleg. Dei føreslår at det vert mogleg å kjøpe månadskort på organisasjonsnummeret. Dersom det vert mogleg vil

fleire bedrifter kunne nytte tog til å reise med, og kostnadane for bedriftane vert redusert.

Svar:

Samferdselsdepartementet arbeider for at fleire skal velje å reise kollektivt. Trafikkavtalen staten har med NSB AS om offentlig kjøp av persontransporttenester er utforma for at NSB skal ha ordningar som tiltrekkjer seg fleire reisande.

Trafikkavtalen mellom Samferdselsdepartementet og NSB AS føreset at NSB tilbyr periodebillettar. I avtalen med NSB AS er det vidare krav om at barn, honnørreisande og studentar skal få rabatt. Avtalen opnar for at NSB kan gje rabatt også utover dette, basert på vurderingar av marknaden. Miniprisbilletane er eit eksempel på dette.

NSB avvikla den såkalla bedriftsavgifta 31.7.2012. Begrunnelsen var mellom anna at berre 1 % av dei reisande var omfatta av bedriftsordninga og det var vanskeleg å sikre at avtalen berre vart nytta ved tenestereiser. Ordninga vart behandla manuelt, noko som gjorde den kostbar å administrere. I staden ynskja NSB å satse på eit enkelt, effektivt og rettferdig billettssystem med rabattordningar som kjem alle reisande til gode. Fleire bedrifter kjøper i dag NSB kundekort til sine

medarbeidarar. Dette kostar 750 kroner i året og gjev 20 % rabatt på alle reiser. Kortet er personleg.

NSB tilbyr i dag upersonlege reisekort med periodebillett i Austlandsområdet (Lillehammer/Halden/Skien inkludert Ruter i Oslo og Akershus) og i Hordaland (Skyss). I Sør-Trøndelag er det mogleg å nytte

AtB sitt upersonlege periodekort også om bord på NSB sine tog, og tilsvarande kan dei reisande i Stavangerområdet nytte Kolmbus sine upersonlege periodepass om bord på NSB sine tog. Desse upersonlege periodebillettane kan nyttast av kven som helst i gyldigheitsperioden.

SPØRSMÅL NR. 1273

Innlevert 30. september 2014 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 9. oktober 2014 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen

Spørsmål:

«Vil statsstøtteberettigede friskoler automatisk fortsette å få slik statsstøtte dersom friskolene endrer studiets utdanningsnivå, eksempelvis ved at en friskole med et statsstøttet fagskolestudium omgjøres til et høyskolestudium?»

BEGRUNNELSE:

Bårdar Akademiet tilbyr i dag studier på fagskolennivå innen dans og musikkteater. Skolen mottar statsstøtte for disse studietilbudene. Bårdar Akademiet ønsker, som en følge av markedets etterspørsel og konkurransesituasjonen, å tilby dans og musikkteater i form av et bachelorstudium. Etter det undertegnede erfarer er dette kun gjennomførbart dersom statsstøtte fortsatt vil bli gitt skolen.

Svar:

Akkreditering av studietilbud som høyere utdanning medfører ikke i seg selv rett til statstilskudd, selv om det utløser rett til å søke om det. I tidligere tilfeller har imidlertid det normale vært at utdanningstilbud som har mottatt statsstøtte med hjemmel i andre lover enn Universitets- og høyskoleloven, også gis statstilskudd som privat høyskoleutdanning etter at en akkreditering er gitt av NOKUT.

Ved en søknad fra Bårdar Akademiet om statstilskudd til studietilbud akkreditert som høyere utdanning, vil jeg vurdere denne med dette som bakgrunn. Regjeringen vil i tråd med dette komme tilbake til Stortinget med saken i den budsjettprosessen den vil være aktuell.

SPØRSMÅL NR. 1274

Innlevert 30. september 2014 av stortingsrepresentant Ketil Kjenseth

Besvart 9. oktober 2014 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Mange pasienter med livstruende sykdommer venter i uforholdsmessig lang tid på MR-undersøkelser ved Rikshospitalet. Sykehuset veileder ikke pasienter til private røntgeninstitutter som Helse Sør-Øst RHF har avtale med, og en del MR-undersøkelser er også avhengig av helt spesielle protokoller som de private ikke har kompetanse til.

Hva vil statsråden gjøre både på kort og lang sikt for at slike flaskehalsar blir eliminert og at det investeres i nytt radiologisk utstyr ved Rikshospitalet?»

BEGRUNNELSE:

Situasjonen med liten kapasitet, gammelt og slitt utstyr og sviktende kundeservice for å utføre MR-diagnostikk på Rikshospitalet (RH), Norges nasjonale sykehus, er kritikkverdig. I de siste 4-5 år har ikke Riks-

hospitalet hatt kapasitet til å utføre nødvendig antall MR-undersøkelser, hverken for inneliggende pasienter eller for pasienter i poliklinikkene ved Rikshospitalet. Som et resultat av dette svekkes produksjonen ved sykehuset betydelig, pasienter med livstruende sykdommer får utsatt operasjoner, de må selv orientere seg om private røntgentilbud og Radiologisk avdeling ved RH veileder ikke pasienter videre til private røntgentilbud. Det finnes heller ikke informasjon på Oslo Universitetssykehus sine nettsider om de avtaler som finnes med private røntgentilbud.

At en MR-maskin nå har brutt helt sammen, gjør situasjonen prekær. Jeg leser i media at ny maskin kommer mot slutten av året. Den nye maskinen vil alene ikke løse de store kapasitets-problemene som har pågått i mange år. Det virker ikke som om det er investert kontinuerlig i nytt radiologisk utstyr siden Nytt rikshospital åpnet i år 2000. Ansatte ved RH forteller at mange undersøkelser fra lokalsykehus er utført på langt mer avansert utstyr enn det som finnes på RH. Dette er tankevekkende, når Rikshospitalets Nasjonale tjenester i spesialisthelsetjenesten krever den mest avanserte billeddiagnostikk og spesielle protokoller for å utføre dem. I tillegg er også CT-utstyret gammelt, slik at ansatte vegrer seg for å benytte dette på barn på grunn av mye stråling fra gammelt utstyr. Videre har jeg blitt fortalt at det er investert i en PET-skanner som står ubrukt, fordi det ikke finnes personell med kompetanse til å betjene utstyret. Igjen – det går særlig ut over barn. Dette vitner om mangel på helhetlig struktur og pasientflyt og fravær av en kompetanse – og investeringsplan i sykehuset.

Svar:

Oslo universitetssykehus opplyser at de i dag har fire MR-maskiner på Rikshospitalet. På grunn av sammenbrudd av en av de eldste MR-maskinene har kapasiteten dessverre blitt redusert fra juni 2014. Ny MR-maskin er først på plass i november grunnet ombyggingsbehov. Oslo universitetssykehus opplyser at den reduserte kapasiteten fører til at pasienter som kun blir behandlet på Rikshospitalet må vente lenger enn det som er ønskelig. Oslo universitetssykehus oppgir at de er kjent med at noen private røntgeninstitutt i Oslo har ubenyttet kapasitet for MR-undersø-

kelser. Sykehuset holder nå på med et anbud for leie av MR-maskin ved privat institutt. Disse instituttene har imidlertid ikke den kompetanse som kreves for de aktuelle pasientgruppene, og sykehuset vil derfor bemanne en eventuell leiemaskin med egne ansatte. Oslo universitetssykehus opplyser at i denne perioden, hvor sykehuset har redusert MR-kapasitet ved Rikshospitalet, utnyttes kapasiteten i hele Avdeling for radiologi og nukleærmedisin på best mulig måte ved at enkelte undersøkelser gjøres på andre lokalisasjoner innenfor Oslo universitetssykehus. Oslo universitetssykehus opplyser at mange av pasientene ved Oslo universitetssykehus, Rikshospitalet, er henvist dit som «siste instans» for endelig avklaring av diagnose og behandling. Pasientene er oftest utredet med billediagnostikk på forhånd ved et annet sykehus, men trenger ytterligere diagnostikk med høy detaljeringsgrad. Noen problemstillinger er imidlertid mer vanlige slik at også private røntgeninstitutt kan ha diagnostisk erfaring, og i slike tilfeller returnerer Avdeling for radiologi og nukleærmedisin henvisningen til henvisende lege. Henvisende lege gjøres da oppmerksom på at det finnes flere alternativer hos private institutter eller andre sykehus for denne type undersøkelse. Videre blir pasienten orientert om dette i eget brev. Det legges ved dette opp til at ledig kapasitet både ved andre sykehus i regionen og ved private røntgeninstitutter som Helse Sør-Øst har avtale med kan utnyttes. Radiologiske poliklinikker og private institutter med avtale inngår i ordningen med fritt sykehusvalg. Oslo universitetssykehus oppgir at de gjennomfører en kraftig oppbemanning innen radiologi som er estimert til å gi ca. 30 % økning av MR-kapasiteten og 13 % økning av CT-kapasiteten. Full effekt vil ikke ses før i 2015. Økningen legger til rette for at pasientene i størst mulig utstrekning blir behandlet ved en lokalisasjon. Oslo universitetssykehus utarbeider nå en områdeplan for anskaffelse av medisinskteknisk utstyr i perioden 2015 – 2018. Jeg ønsker å legge til at ingen av Oslo universitetssykehus' tre PET/CT-maskiner står ubrukt. Hver maskin utfører årlig omlag 1500 PET/CT-undersøkelser.

Videre har to av de tre CT-maskinene på Rikshospitalet programvare for dosereduksjon og gir derfor stråledoser til barn som er faglig forsvarlige.

